ΝΥΝ ΥΠΕΡ ΠΑΝΤΩΝ Ο ΑΓΩΝ

ΚΟΚΚΙΝΟΙ ΛΥΚΟΙ

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΝΤΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΤΑΡΣΙΑΣ

ΝΥΝ ΥΠΕΡ ΠΑΝΤΩΝ Ο ΑΓΩΝ

ΚΟΚΚΙΝΟΙ ΛΥΚΟΙ

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΝΤΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΤΑΡΣΙΑΣ

ΕΚΔΟΣΗ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ
ΠΑΘΟΝΤΩΝ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗΣ
ΑΘΗΝΑΙ 1947

ΟΙ ΛΥΚΟΙ

Βοσκοί, στὴ μάντρα τῆς Πολιτείας, οἱ λύκοι! Οἱ λύκοι!
Στὰ ὅπλα, 'Ακρίτες! Μακρυὰ καὶ οἱ φαῦλοι καὶ οἱ περιττοί.
Καλαμαράδες καὶ δημοκόποι καὶ Μπολσεβίκοι
γιὰ λόγους ἄδειους ἤ γιὰ τοῦ ὀλέθρου τὰ ἔργα βαλτοί.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Περιοδικὸν «Μοῦσα» 27—10—1922

Η ΕΛΛΑΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΘΑ ΕΛΕΓΕ κανεὶς πὼς εἶναι γραμμένο ἀπὸ τὴν Μοῖρα νὰ ἀντιμετωπίζη αὐτὸς ὁ τόπος, κάθε τόσο, τὸ κῦμα τῆς βίας καὶ τοῦ ἐγκλήματος, ποὺ ἔρχεται ὁρμητικὸ νὰ κατακλύση τὰ ἱερά μας ἐδάφη. Πέρσαι, Ρωμαῖοι, Φράγκοι, Ὀθωμανοί, Βούλγαροι καὶ στὰ τελευταῖα χρόνια, Ἰταλοὶ καὶ Γερμανοὶ καὶ πάλι Βούλγαροι, ἐπέδραμαν ἐναντίον τῆς χώρας μας διὰ νὰ τὴν ὑποδουλώσουν καὶ νὰ ἐξαφανίσουν τὴν ἡρωϊκὴ αὐτὴ φυλή, ποὺ ἐπὶ σειρὰν αἰώνων συνεχίζει ζωντανὴ καὶ ἀκατάβλητη τὴν ἐθνικήν της παράδοσιν. Μίαν παράδοσιν πολιτισμοῦ καὶ ἐλευθερίας, τιμῆς καὶ ἀγώνων, αἵματος καὶ θυσιῶν, ποὺ ἀποτελεῖ παράδειγμα γιὰ ὅλους τοὺς λαούς, ποὺ θέλουν νὰ ζήσουν ἐλεύθεροι.

Κανεὶς δὲν ἐπίστευεν εἰς τὸ ἐνδεχόμενον τῆς νίκης τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον. Μόνον ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἶχε τὴν βεβαιότητα εἰς τὴν νίκην. Καὶ ἔδωσεν ὄχι ἁπλῶς μίαν νίκην ἰδικήν του. Ἔδωσε τὴν πρώτην κατὰ ξηρὰν νίκην τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν.

Συνέθλιψεν εἰς τὰς νευρώδεις χεῖρας του τὸν θρῦλον ἑνὸς ἀηττήτου ἄξονος. Ἀνέτρεψεν ὁλόκληρον τὸ στρατηγικὸν πρόγραμμά του. Ἐφώτισε τὰς ψυχὰς τῶν ὑποδουλωμένων λαῶν τῆς Εὐρώπης μὲ τὸ γλυκὺ φέγγος τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ὑπερηφανείας, διότι κάπου εὑρέθησαν ἄνθρωποι διὰ νὰ ἐξευτελίσουν τὸν σιδηρόφρακτον φασισμόν. Ἡ ὑπέροχος ἀνάτασις τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἔσχισε σὰν ἐκτυφλωτικὴ ἀστραπὴ τὸ πυκνὸν σκότος τῆς ἀπογνώσεως, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε βυθισθῆ ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης.

Ἡ ἀντίστασις τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ μὲ τὸν καθολικὸν χαρακτῆρα της, ἀποτελεῖ τὴν ὡραιοτέραν ἔκφανσιν τοῦ δυναμισμοῦ τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ τῆς βαθυτάτης πίστεώς της εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ ἔθνους.

Εἰς τὸ παρελθόν, εἰς τὸ παρὸν καὶ εἰς τὸ μέλλον, πάντοτε ὁ ἑλληνικὸς λαὸς θὰ βρίσκη τὴν δύναμιν νὰ ὀρθώνεται μέσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια καὶ νὰ διώχνη τοὺς βαρβάρους ποὺ τὸν κατέκτησαν ἢ ἐπεχείρουν νὰ τὸν κατακτήσουν.

Ἔτσι καὶ σήμερον, ἐνῶ ὁ πόλεμος ἐτελείωσεν, ἡ τραγικὴ μοῖρα τῆς Ἑλλάδος συνεχίζεται. Ἕνας νέος ὕπουλος ἐχθρὸς ἀπειλεῖ τὴν χώραν μας: Ὁ Σλαυϊσμός. Τρία χρόνια τώρα μαίνεται μία συνεχὴς ἐπίθεσις διὰ τὸν διαμελισμὸν καὶ τὴν ἐξουθένωσιν τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἡ δολία αὐτὴ ἐπίθεσις δυστυχῶς διεξάγεται μὲ ἑλληνικὰς χεῖρας ὡπλισμένας ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Πατρίδος. Ἀπὸ μιὰ μικρὴ μερίδα ἑλλήνων κατ' ὄνομα, ἀλλὰ μὲ ξενόδουλον ψυχήν. Ἀπὸ λίγα ἐνσυνείδητα ὄργανα τῶν ἐχθρῶν καὶ ἀπὸ περισσοτέρους, ποὺ τοὺς παρέσυρε τὸ πάθος μιᾶς ἀπατηλῆς ἰδεολογίας.

Ἡ εἰκὼν τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος εἶναι αὐτόχρημα δραματική,· ὁ ὁρίζων εἶναι πλημμυρισμένος ἀπὸ σύννεφα, προμηνύοντα καταιγίδα. Πολλαὶ δοξασίαι καὶ ἀπόψεις προσπαθοῦν νὰ ἐπηρεάσουν τὰς λαϊκὰς μάζας καὶ νὰ τὰς ὁδηγήσουν εἰς τὸν ἀφανισμὸν καὶ τὴν καταισχύνην. Οἱ πράκτορες τοῦ ἐχθροῦ ἐργάζονται ἐντατικά. Εἰς τὴν ἐποχήν μας ἀτυχῶς τὰ πάντα λέγονται καὶ τὰ πάντα γίνονται μὲ μίαν ἐλαφρότητα ἀσυνήθη, ποὺ ἀποτελεῖ καὶ αὐτὸ ἕνα ἀπὸ τὰ γνωρίσματα τῆς μεταπολεμικῆς περιόδου. Ἀλλ' ἐπάνω ἀπὸ κενοὺς λόγους, ἐπάνω ἀπὸ ψευδῆ κριτήρια, μακρυὰ ἀπὸ πάθη καὶ μίση, ἵσταται ἀγέρωχη καὶ ἀδυσώπητη ἡ πραγματικότης. Ἡ ἑλληνικὴ πραγματικότης, ἡ ὁποία δὲν στέργει οὔτε σὲ ἀπατηλὰ κηρύγματα, οὔτε σὲ προσωπικὰ συμφέροντα, οὔτε προφανῶς σὲ τυχοδιωκτικοὺς ὑπολογισμοὺς καὶ θεραπευτικὰ βότανα τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἱπποκράτους.

Τὸ ἑλληνικὸ πρόβλημα εἶναι τεράστιον εἰς ἔκτασιν καὶ ζητεῖ ἐπιτακτικά, μὲ τὸν ταχύτερον ρυθμόν, τὴν λύσιν του. Αἱ ἀφορμαὶ καὶ οἱ λόγοι ποὺ ἐπροκάλεσαν τὴν σημερινήν του ὀξύτητα δὲν εἶναι ἄγνωστοι. Αὐταὶ αἱ συνεχιζόμεναι δραματικαὶ ἐκπλήξεις εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν τοῦ Ἔθνους, ποὺ ὡδήγησαν τὸν ἑλληνικὸν λαὸν εἰς τὴν ἄνευ προηγουμένου κακοδαιμονίαν του, ἔχουν βαθύτερα τὴν ἀρχήν των ἀπ' ὅ,τι μερικοὶ φαντάζονται. Αἱ ρίζαι δὲν εὑρίσκονται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἑλλά-

δος. Ἀλλοῦ πρέπει νά τὰς ἀναζητήσωμεν. Ἐδῶ μόνον αἱ συνέπειαι ὑπάρχουν. Αἱ τραγικαὶ συνέπειαι μιᾶς ξένης ἐπιβουλῆς, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ προκαλῆ τὴν φοβερὰν αἱμορραγίαν τῆς φυλῆς μας.

Ὁ Λαός μας ὑφίσταται σήμερον μίαν πρωτοφανῆ εἰς τὴν ἱστορίαν ἐπίθεσιν ἀπὸ τοὺς Σλαύους. Ἐξηντλημένος ἀπὸ τὴν πεῖναν καὶ τὰς συνεπείας τῆς τριπλῆς κατοχῆς, πενόμενος ἐξ αἰτίας τῆς καταστροφῆς τῶν πάντων καὶ αἱμοστάζων, ἀνθίσταται σθεναρῶς. Ἡ ἀντίστασίς του εἰς τὴν κολοσσιαίαν πίεσιν τοῦ σλαυισμοῦ ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς πλέον θαυμαστὰς ἐκδηλώσεις τὰς ὁποίας ἔχει ποτὲ ἐπιδείξει λαός. Τὰ μεγάλα καὶ ἀνεξάντλητα ἀποθέματα τῆς ψυχικῆς ἀντοχῆς καὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν, τὰ ὁποῖα διαθέτει ἡ ἑλληνικὴ ψυχή, στερεώνουν καὶ καθιστοῦν ἀκλόνητον τὸ βάθρον καὶ τὸ κρηπίδωμα τῆς ὅλης ἐθνικῆς ὑποστάσεως.

Δὲν εἴμεθα ἄλλωστε μόνοι. Μαζί μας ὅλοι οἱ ἐλεύθεροι λαοὶ τοῦ κόσμου συμπαρίστανται ἠθικῶς εἰς τὸν ἀγῶνα μας. Τὰ παιδιά μας, οἱ στρατιῶται μας, οἱ ἄνδρες τῆς χωροφυλακῆς μας, οἱ χωρικοί μας δὲν προσφέρουν τὸ αἷμα των μόνον διὰ τὴν Ἑλλάδα. Τὸ προσφέρουν βέβαια πρῶτα διὰ τὴν πατρίδα των ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν κόσμον ὅλον, ἀνθιστάμενοι καὶ μαχόμενοι εἰς τὸ προπύργιον τῆς ἐλευθέρας ἀνθρωπότητος ἐναντίον τῆς κτηνώδους βίας τοῦ ἐρυθροῦ ὁλοκληρωτισμοῦ, τῆς ἠθικῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ἐπιβολῆς τῶν χυδαιοτέρων ἐνστίκτων τοῦ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ὑποβόσκοντος κτήνους.

> ***Μὴ ξεχνᾶτε ὅτι πέραν ἀπὸ τὴν ὡραία μας πρωτεύουσα μὲ τὴν φαινομενικήν της γαλήνην διεξάγεται πόλεμος. Ἕνας φοβερὸς καὶ ἀδυσώπητος πόλεμος, ποὺ μᾶς τὸν ἐπέβαλαν οἱ κακοὶ καὶ πλεονέκται γείτονες, διὰ νὰ ἐξοντώσουν τὴν φυλήν μας.***

Αἱ θυσίαι εἰς αὐτὸν τὸν ἀγῶνα εἶναι μεγάλαι. Ἠμπορεῖ νὰ ἀπαιτηθοῦν καὶ ἄλλαι. Ἡ χαραυγὴ ὅμως πλησιάζει. Εἶναι κοντά μας καὶ δὲν θὰ ἀργήσῃ. Ὁ ἥλιος θὰ ἀνατείλῃ σύντομα.

Ζῶμεν εἰς ἕνα τόπον ποὺ εἶναι ὁ ὡραιότερος τῆς γῆς. Καὶ ἐν τούτοις τὸν ἔχομεν μεταβάλει εἰς ἀληθινὴν κόλασιν. Μᾶς ἐχώρισαν καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν πάθη. Ἀλλὰ τὸ ἐμφύλιον μῖσος ποτὲ δὲν ἤγγισε τὰ σημερινὰ ὕψη. Ὁ φόνος, ἡ καταστροφή, τὸ ἔγκλημα, ἦσαν ἐξαίρεσις τότε. Τώρα ἔγιναν κανών.

Κάποια βασική διαστροφή τοῦ ψυχικοῦ μας κόσμου ἔχει συντελεσθῆ. Καὶ ἂν συνεχισθῆ ἡ κατάστασις αὐτή, δὲν θὰ μείνη τίποτε ὄρθιον, οὔτε ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς ζωῆς, οὔτε ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ ἀνθρώπου.

Αὐτὴ ἡ διαπίστωσις ἰσχύει γιὰ ὅσους κρατοῦν τὰ ὅπλα ἢ καθοδηγοῦν καὶ προστατεύουν τὸν ἐγκληματικὸν καὶ προδοτικὸν ἀγῶνα τῶν συμμοριῶν. Διότι ἀσφαλῶς κανενὸς πραγματικοῦ Ἕλληνος δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀποτελῆ ἰδανικὸν ἡ ἐξαθλίωσις τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ μὲ τὰς συστηματικὰς καταστροφὰς συγκοινωνιῶν καὶ ἐσοδειῶν, μὲ τοὺς ἐμπρησμοὺς πόλεων καὶ χωρίων, μὲ τὰς θηριώδεις σφαγὰς ἀθώων ἀγροτῶν. Κανενὸς τιμίου ἀνθρώπου ἡ συνείδησις θὰ ἔμενε λευκή, ἂν δὲν ἐξεγείρετο διὰ τὸν διαμελισμὸν τῆς χώρας του, μεταξὺ μιᾶς ὡπλισμένης μερίδος ἐγκληματιῶν καὶ μερικῶν ληστρικῶν ἐθνῶν. Ἡ παράτασις τῆς σημερινῆς ἀλληλοσφαγῆς, θύματα τῆς ὁποίας εἶναι τέκνα τῆς πολυπαθοῦς αὐτῆς φυλῆς, ὁδηγεῖ εἰς βέβαιον ἀφανισμόν.

Κανένα κοινωνικὸν καθεστὼς δὲν ἠμπορεῖ νὰ θεμελιωθῆ ἐπάνω σὲ τάφους, εἰς ἐρείπια καὶ εἰς ἀκρωτηριασμούς. Καμμία πολιτικὴ θεωρία δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὐδοκιμήση καὶ ν' ἀποδώση καρποὺς μὲ τὴν τυραννίαν καὶ τὴν βίαν. Καμμία ἰδεολογία δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀνθίση ὑπὸ τὸ καῦμα τοῦ μίσους καὶ τῆς ἀπεχθείας τῶν πολλῶν.

Ἂς τὸ ἀντιληφθῶμεν καλὰ ὅλοι: Ἡ παράτασις τῆς τραγωδίας τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος ἰσοδυναμεῖ μὲ αὐτοκτονίαν καὶ ἔγκλημα κατὰ τοῦ συνόλου.

Εἰς τὸν πολύμορφον καὶ πολυμέτωπον ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον διεξάγομεν, εἶναι ἀναντίρρητον, ὅτι μᾶς βοηθοῦν οἱ πραγματικοὶ σύμμαχοι τοῦ τελευταίου πολέμου. Καὶ εἶναι ἐξ ἴσου ἀναντίρρητον, ὅτι χωρὶς τὴν βοήθειάν των δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἔχη ἡ κατεστραμμένη Ἑλλὰς τὰ μέσα ὅπως διεξαγάγη τὴν ἄμυνάν της. Ἀλλὰ εἶναι ὅμως ἐξ ἴσου πρόδηλον, ὅτι δὲν νοεῖται νὰ περιμένη ἡ Ἑλλὰς τὰ πάντα ἀπὸ τὴν ἔξωθεν βοήθειαν.

Ἡ Ἑλλὰς σήμερον διανύει μίαν καμπήν, ἡ ὁποία ἴσως εἶναι ἡ τρομερωτέρα τῆς ἱστορίας της. Πρέπει λοιπὸν νὰ κινητοποιήση καὶ νὰ διαθέση ὅλας ἀνεξαιρέτως τὰς δυνάμεις της, διὰ νὰ δυνηθῆ τελικῶς νὰ ἀντεπεξέλθη καὶ νὰ νικήση.

Ἀλλ' ἕως ὅτου φθάσωμεν ἐκεῖ ἔχομεν νὰ περάσωμεν πολλὰς μαύρας ἡμέρας.

'Εν τῷ μεταξὺ ὁ πόλεμος τῶν νεύρων, μὲ στόχον τὴν ἑλληνικὴν δημοσίαν γνώμην, συνεχίζεται. Πότε ἀναγγέλλεται τὸ ἕνα ἐντυπωσιακὸν σχέδιον, πότε προαγγέλλονται τὰ τάδε καταπληκτικὰ γεγονότα. Ὅλο καὶ κάτι φοβερὸν συμβαίνει ἢ κάτι τρομερὸν πρόκειται νὰ συμβῇ.

Εἶναι ἀναμφισβήτητον, ὅτι ἐὰν οἱ Σλαῦοι ἠδύναντο νὰ φέρουν ἀποτέλεσμα μόνον διὰ τῶν συμμοριῶν, θὰ τὸ ἐπραγματοποιοῦσαν. 'Εὰν ἔβλεπαν, ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιτύχουν τὴν πτῶσιν τῆς Ἑλλάδος, ἐνισχύοντες φανερώτερα καὶ ἐκτενέστερα τὴν συμμοριακὴν ἐπίθεσιν ἐναντίον της καὶ μεταβάλλοντες μὲ ἄλλα λόγια τὴν δρᾶσιν τῶν συμμοριῶν εἰς ἕνα πραγματικὸν πόλεμον, ἀκήρυκτον ἁπλῶς, θὰ τὸ ἔκαναν. 'Αλλὰ ἔχουν ἀντιληφθῆ, ὅτι τέτοια ἐνεργοτέρα συμμετοχὴ τῶν σλαυϊκῶν κρατῶν εἰς τὸν ἀνθελληνικὸν πόλεμον θὰ εἶχε παγκόσμιον ἀντίκτυπον καὶ θὰ συνεπήγετο κεραυνοβόλους ἐνεργείας.

'Αντιλαμβάνονται τὴν πραγματικότητα. Καταλαβαίνουν ὅτι ἕνα κτύπημα ἀπροκάλυπτον ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος θὰ προεκάλει ἄμεσον ἔκρηξιν τρίτου παγκοσμίου πολέμου. Διότι οἱ 'Αμερικανοὶ καὶ οἱ Ἄγγλοι εἶναι ἀποφασισμένοι καὶ τὸ ἔχουν δηλώσει, ὅτι θὰ διαθέσουν ὅλας των τὰς δυνάμεις διὰ νὰ προστατεύσουν τὴν Ἑλλάδα.

'Εκεῖνο, λοιπόν, τὸ ὁποῖον θὰ κάνουν οἱ ἐχθροί μας εἶναι, ὅτι θὰ συντηρήσουν τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπίθεσιν μὲ τὸν ἴδιον χαρακτῆρα καὶ ἐντὸς τῶν ἰδίων διαστάσεων, αἱ ὁποῖαι φθάνουν ἀκριβῶς εἰς ὡρισμένον περιθώριον, πέραν τοῦ ὁποίου εἶναι ὁ ἀσυγκάλυπτος πόλεμος: 'Εκστρατεία χώρας ἢ χωρῶν ἐναντίον ἄλλης χώρας.

'Αλλὰ ἂς ἴδοῦμε πῶς ἔφθασεν ἡ Ἑλλάς, διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου. Ποῖα εἶναι τὰ αἴτια καὶ αἱ ἀφορμαὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ δράματος.

Η ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΑΝΤΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΤΑΡΣΙΑΣ

ΔΙΕΘΝΩΣ εἶναι γνωστὸν ὅτι ἀπὸ δεκαοκταμήνου καὶ πλέον ἐξαπελύθη κατὰ τῆς Ἑλλάδος προδοτικὴ ἀνταρσία. Συγκεκριμένως τὸν Μάρτιον 1946 ἐσημειώθησαν αἱ πρῶται ἐπιθέσεις 3 ὁμάδων ἀναρχοκομμουνιστῶν, ἀπὸ 20—30 μέλη ἡ κάθε μία, ἐναντίον ἀπομακρυσμένων φυλακίων μας εἰς τὴν Βόρειον Ἑλλάδα. Οἱ αἰφνιδιασμοὶ δ' ἐκεῖνοι τοῦ Μαρτίου ἐστοίχισαν τὴν ζωὴν εἰς ἀρκετὰς δεκάδας Ἑλλήνων στρατιωτῶν. Αἱ πρῶται ἐπιθέσεις ἐν τούτοις ἦσαν ἀραιαί, σποραδικαὶ καὶ σχετικῶς ἀνοργάνωτοι, ἀλλὰ μὲ τὴν πάροδον τοῦ καιροῦ αἱ ὁμάδες τοῦ ἐγκλήματος ἐπληθύνοντο, ἐνισχύοντο, ὠργανοῦντο ἐκ τῶν ἔξω, ὥστε νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν σημερινὴν ὀξεῖαν ἔντασιν τῆς σλαυοκομμουνιστικῆς ἐπιβουλῆς, ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος.

Ἀλλὰ πῶς ὠργανώθη ἡ ἀντεθνικὴ αὐτὴ ἀνταρσία, ἡ ὁποία ἀποβλέπει εἰς τὴν διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου ἐξάρθρωσιν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν κατάληψιν τοῦ ἐδάφους της, διὰ νὰ ἐγκαθιδρυθῇ βιαίως ἐν αὐτῷ καθεστὼς ἀπολυταρχικὸν καὶ ἀνελεύθερον;

Εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο δὲν ὑπῆρχον ἴσως ἱκανὰ τὰ μέσα πρὸς ἀπάντησιν ἄλλοτε. Ἤδη ὅμως ἔχομεν ἀνὰ χεῖρας ἀδιάψευστα στοιχεῖα, ὡς εἶναι τὰ πορίσματα τῆς Διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς Ἐρεύνης τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἡνωμένων Ἐθνῶν, αἱ ἀποκαλύψεις ἐξεχόντων ἀρχιληστῶν, ἀνακριθέντων ἅμα τῇ συλλήψει των καὶ ἰδίως τὰ συμμοριακὰ ἀρχεῖα, τὰ ὑπὸ τοῦ στρατοῦ μας ἀνευρεθέντα εἰς τὰς πλέον ἀπιθάνους κρύπτας. Ὅθεν, ἤδη εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ εἴπωμεν τί εἶναι, πῶς ὠργανώθη καὶ εἰς ποίους ἀποβλέπει σκοποὺς ἡ αἱμοσταγὴς ἀνταρσία, καὶ νὰ ἐπιχύσωμεν οὕτω πλῆρες φῶς εἰς τὰ ἐρεβώδη σχέδια τῶν αὐτοχθόνων ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες ἔστερξαν ν' ἀκονίσουν ἐπὶ ξένου

τροχιστηρίου τὰς μαχαίρας των, ἵνα καταξεσχίσουν τὴν καθημαγμένην σάρκα τῆς ἰδικῆς των πατρίδος.

Ἡ σημερινὴ ἔντασις τοῦ συμμοριακοῦ πολέμου, ποὺ ἐπιδιώκει νὰ κατακρημνίση πᾶν ὅ,τι ἀφῆκε κάπως ὄρθιον ἡ κατοχή, ἀποτελεῖ τὴν ὀργανικὴν συνέχειαν τῆς ἐπιβουλῆς, ἡ ὁποία ἀπὸ τοῦ 1945 διεγράφη σαφῶς ἐναντίον τῆς ὑποστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Ἡ ἀλήθεια διέλαμψε πλέον, ὥστε πρέπει νὰ ἐθελοτυφλοῦν ὅσοι δὲν τὴν βλέπουν.

Κατὰ τὰ δύο πρῶτα ἔτη τῆς κατοχῆς ἦτο ἀληθῶς ἀξιοζήλευτος ἡ διπλωματικὴ θέσις τῆς Ἑλλάδος. Ὁ ὑπέροχος ἀγὼν τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατὰ τὸ 1940—1941 ἐναντίον Ἰταλῶν καὶ Γερμανῶν ὄχι μόνον δὲν εἶχε λησμονηθῆ, ἀλλὰ τουναντίον εἶχε κερδίσει ἀκόμη εἰς αἴγλην καὶ διεθνῆ ἀναγνώρισιν καθ' ὅσον μὲ τὴν πάροδον τοῦ καιροῦ καθίστατο πλέον ἔκδηλος ἡ πολύτιμος συμβολὴ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν κοινὴν συμμαχικὴν ὑπόθεσιν. Πλὴν τούτου, αἱ ἐλεύθεραι ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἔνοπλοι δυνάμεις ἀνεπτύσσοντο γοργῶς ὑπὸ τὴν ἀναδημιουργικὴν πνοὴν τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου Β', ἐνῷ συγχρόνως εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἡ καθολικὴ ἐθνικὴ ἀντίστασις ὀρθοῦτο ἀποφασιστική, ὥστε ν' ἀποβαίνη σὺν τῷ χρόνῳ ἕνα ἀκόμη στρατηγικὸν στοιχεῖον εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν Συμμάχων.

Ἀλλ' οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος—ἀλλοίμονο—ἐλλόχευον, ἠγρύπνουν!... Ἀντελήφθησαν ὅτι τὸ Ἔθνος αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐφθόνουν καὶ ἐβδελύττοντο, ἠδύνατο νὰ ἐξέλθη τόσον ἰσχυρόν, τόσον σεβαστὸν ἀπὸ τὴν πολεμικὴν τραγωδίαν, ὥστε ν' ἀνατρέψη ὅλα τὰ σχέδια περὶ διαμελισμοῦ καὶ πολιτικῆς ἀπορροφήσεώς του, τὰ ὁποῖα κατέστρωσαν οἱ σκοτεινοί των ἐγκέφαλοι. Καὶ διέταξαν ἀμέσως τοὺς ἐδῶ πράκτοράς των: Ν' ἀποσυνθέσουν τὰς δυνάμεις τῆς Ἑλληνικῆς Ἀντιστάσεως εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ τὸ ἐξωτερικόν. Νὰ ὑποκινήσουν ἐμφύλιον ἔριδα εἰς τρόπον ὥστε ἡ Ἑλλὰς ἀπειθαρχοῦσα, στασιάζουσα ἐν ὥρᾳ πολέμου, νὰ προκαλέση τὴν ὀργίλην περιφρόνησιν τῶν Μεγάλων Συμμάχων, μὲ ὅλα τὰ δεινά της ἐπακόλουθα. Καὶ τέλος πάσῃ θυσίᾳ νὰ προκαλέσουν ἀναρχοκομμουνιστικὴν ἐπανάστασιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν ἐποχὴν ἀκριβῶς τῆς ἀπελευθερώσεως, ἐπανάστασιν ἡ ὁποία, ἐὰν ἐπετύγχανε, θὰ τὴν ὑπεδούλωνε εἰς τοὺς ὁμόρους ἐχθρούς της, ἀλλὰ καὶ ἂν ἀπετύχανεν ἀκόμη θὰ καθίστα τὴν Ἑλλάδα οἰκτρὸν καὶ εὐάλωτον ναυάγιον.

Ὑπὸ τὴν μάσκαν εὐγενοῦς ἀπελευθερωτικῆς δράσεως, τὸ ὀργανωθὲν ἀπὸ τοὺς ἐν Ἑλλάδι κομμουνιστὰς ΕΑΜ (Ἐθνικὸν Ἀπελευθερωτικὸν Μέτωπον) ἐχρησιμοποιήθη ὑπὸ τοῦ κομμουνισμοῦ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν καταχθονίων σχεδίων των.

Καὶ ἤρχισεν ἡ ἐκδήλωσις αὐτῶν: Τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ 1943 διελύθησαν θηριωδῶς ὑπὸ τοῦ κομμουνιστικοῦ συρφετοῦ ΕΛΑΣ (Ἐθνικὸς Λαϊκὸς Ἀπελευθερωτικὸς Στρατὸς) αἱ ἐθνικαὶ ὁμάδες ἀνταρτῶν Θεσσαλίας, Τριχωνίδος καὶ Βερροίας. Τὸν Ὀκτώβριον ἰδίου ἔτους, ἐξαπελύθη προδοτικὴ ἐπίθεσις ἐναντίον τοῦ ἀνταρτικοῦ στρατοῦ τοῦ στρατηγοῦ Ζέρβα, καθ' ἣν στιγμὴν ἐμάχετο σκληρότατα κατὰ τῶν Γερμανῶν. Κατόπιν διελύθη εἰς τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα τὸ ἀνταρτικὸν Σύνταγμα 5)43 τῶν Εὐζώνων, κατακρεουργηθέντος τοῦ ἀρχηγοῦ του συνταγματάρχου Ψαρροῦ. Ἀργότερον ἐπῆλθον—ὀργανωθέντα μὲ χρυσίον ἀσπόνδων ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος—τὰ ἓξ ἢ ἑπτὰ βδελυρὰ κινήματα τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, ἅτινα διέλυσαν ἀδόξως ἐξόχους ἑλληνικὰς ταξιαρχίας καὶ παρ' ὀλίγον νὰ προκαλέσουν τὴν ὑπὸ τῶν Ἄγγλων καταβύθισιν τοῦ πολεμικοῦ στόλου τῆς Ἑλλάδος!

Ἡ μαρτυρική μας Πατρίδα ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τριάντα αἰώνων ἐνδόξον ἱστορίαν. Τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκράτησαν πάντα ὑψηλὰ τὸ λάβαρον τῆς Τιμῆς καὶ τῆς Θυσίας. Καὶ σήμερα;... Σήμερα, ἡ Πατρίς μας ὑφίσταται μιὰ ἄγρια καὶ δολοφονικὴ ἐπίθεσι ἀπὸ τοὺς ἐαμοσλαύους ἀναρχικούς.

Ὅλα αὐτὰ ἐπέφερον βεβαίως τρομακτικὰς ἐθνικὰς ζημίας εἰς τὴν χώραν, πλὴν ὄχι τὴν μεγάλην, τὴν ὁριστικήν, τὴν ἀνεπανόρθωτον. Ἡ Ἑλλὰς ἐμειώθη, ἐξηντλήθη, ἀλλ' οὔτε ὑπετάγη εἰς τοὺς σλαύους ἐχθρούς της, οὔτε ἔπαυσε νὰ ἀνθίσταται ἀποτελεσματικῶς ἐναντίον τῶν ἀγρίων ἀναρχοκομμουνιστικῶν ἐφόδων. Καὶ μερικοὶ ἡγέται τῶν ἀναρχικῶν ὡμολόγησαν ἤδη, ὅτι διεπράχθη ἕνα βαρὺ σφάλμα: Ἐβιάσθησαν, ν' ἀποκαλύψουν τοὺς ἀνθελληνικοὺς σκοπούς των ἐνωρίτερον ἀπ' ὅτι θὰ ἔπρεπε καὶ ἡ πρόωρος σπουδή των ὑπῆρξεν αἰτία νὰ συντριβῇ ἔπειτα ἀπὸ 33 ἡμερῶν αἱματοκύλισμα, ἡ μεγάλη κομμουνιστικὴ στάσις τοῦ Δεκεμβρίου 1944, ἡ ὁποία, ἐὰν ἐπεκράτει, θὰ ἐνεταφίαζεν εἰς Σλαυικὰ Νεκροταφεῖα τὸ πτῶμα τῆς Ἑλλάδος.

Ἀτυχῶς οἱ ἀναρχοκομμουνισταὶ ταχέως συνῆλθον ἀπὸ τὴν

οἰκτρὰν ἐκείνην ἀποτυχίαν των. Αἰτία; Ἡ Συμφωνία τῆς Βάρκιζας, ἔγκλημα κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ συνάμα καὶ σφάλμα. Διὰ τῆς συμφωνίας αὐτῆς, ὁ κομμουνισμός, ἐνῶ δυναμικῶς εἶχε συντριβῆ, ἐπέτυχε παραδόξως νὰ διαπραγματευθῆ ὡς ἴσος πρὸς ἴσον μὲ τοὺς νικητάς του, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐπιζήση καὶ νὰ διαφυλάξη ἀπὸ τὴν ἀποσύνθεσιν ὅλα σχεδὸν τὰ ἐγκληματικά του στελέχη. Ἀπὸ τὰ πολυάριθμα ὅπλα του παρέδωσε μόνον περίπου τεσσαράκοντα χιλιάδας, ἤτοι τὰ πεπαλαιωμένα καὶ μᾶλλον ἄχρηστα, ἐνῶ κατώρθωσε ν' ἀποκρύψη εἰς ἀπρόσιτα σπήλαια, εἰς μυστικὰς ἀποθήκας, εἴκοσιν ὡς ἔγγιστα, χιλιάδας ὅπλων ἰσχυρῶν, ἐν ἀρίστη καταστάσει. Ὡς πρὸς τοὺς ἄνδρας του, οὗτοι δύνανται νὰ διαιρεθοῦν εἰς τρεῖς κατηγορίας:

1) Πολλοὶ κομμουνισταὶ κακοῦργοι, ἐκτελεσταὶ καὶ σφαγιασταὶ ἀθώων ἀδελφῶν των, συνελήφθησαν ὑπὸ τῶν νομίμων ἀρχῶν καὶ ἐδικάσθησαν. Ἀλλ' ἐξ αὐτῶν ἀπεφυλακίσθησαν ἀργότερον οἱ περισσότεροι, διὰ τῶν ὀλεθρίων νόμων περὶ «ἀποσυμφορήσεως», τῆς ὑπὸ τῶν Συμμάχων τότε διορισθείσης Κυβερνήσεως Σοφούλη.

2) Ἄλλοι ἀναρχικοὶ λίαν ἐπικίνδυνοι, καὶ ἀπὸ τοὺς συντρόφους των ἀκόμη χαρακτηρισθέντες ὡς «ἐξτρεμισταί», ἔμειναν ἀπὸ τότε εἰς τὰ κρησφύγετα τῶν ὀρέων, σχηματίσαντες τοὺς πρώτους πυρῆνας συμμοριῶν.

3) Δέκα ἕως δώδεκα χιλιάδες ἀναρχικῶν ἐγκληματιῶν κατέφυγον εἰς τὴν Ἀλβανίαν, τὴν Βουλγαρίαν καὶ τὴν Σερβίαν. Οὗτοι ἐξεπαιδεύθησαν ληστρικῶς εἰς τὸ διαβόητον «Στρατόπεδον Μποῦλκες» διὰ νὰ ἐξελιχθοῦν ἔπειτα εἰς «Καπεταναίους» ἢ ἀρχιληστὰς τοῦ νέου συμμοριτισμοῦ.

Οὕτως, ὄχι μόνον περιεσώθησαν, ἀλλὰ καὶ ηὐξήθησαν εἰς ἀριθμὸν τὰ ἐνεργὰ στελέχη, ποὺ ἐχρειάζετο ὁ κομμουνισμὸς διὰ τὸν «Τρίτον γῦρον» του, διὰ τὴν νέαν δηλαδὴ ἐξόρμησιν τῶν συμμοριῶν, ἡ ὁποία σήμερον ἠρήμωσε τὴν χώραν μας, ἀφοῦ ἐμελετήθη, ἐσχεδιάσθη καὶ παρεσκευάσθη μὲ σύστημα ἔξω τῶν Ἑλληνικῶν συνόρων, εἰς τὰ Βαλκάνια.

Οἱ ἀντικειμενικοὶ σκοποὶ τῆς ὅλης ἐπαναστατικῆς κινήσεως, ἡ ὁποία ὠργανώνετο ἀπὸ τὸ 1945, ἔτασσον μὲν βεβαίως ὡς ἀπώτερον σκοπὸν τὴν κάμψιν τῆς Ἑλληνικῆς ἀντιστάσεως καὶ τὴν πλήρη ὑποταγὴν τῆς χώρας εἰς τὸν κομμουνισμόν, ἀλλ' ἐπὶ

τοῦ παρόντος ἠρκοῦντο εἰς τὴν αὐτονόμησιν τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας ὑπὸ Γιουγκοσλαυϊκὸν ἔλεγχον καὶ εἰς τὴν παραχώρησιν τῆς Δυτικῆς Θράκης εἰς τὴν Βουλγαρίαν.

Τὰ σχέδια τῶν κομμουνιστῶν ὀφείλομεν ν' ἀναγνωρίσωμεν ὅτι ἦσαν ἀπὸ τεχνικῆς καὶ ἀπὸ στρατιωτικῆς ἀπόψεως, μελετημένα καὶ πλήρη. Ὡς βάσις ἐξορμήσεώς των ἐξελέγη ἡ Βορειοδυτικὴ Μακεδονία. Οὕτως ἀφ' ἑνὸς ἐπετυγχάνετο εἷς ἀπὸ τοὺς κυρίους ἀντικειμενικοὺς σκοποὺς — ἡ βιαία ἀπόσπασις τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα—καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐξησφαλίζετο ἡ ἐπικοινωνία τῶν συμμοριτῶν μὲ τὰ φίλα πρὸς αὐτοὺς κράτη, ὁπόθεν ἀνεφωδιάζοντο καὶ ὅπου θὰ κατέφευγον εἰς περίπτωσιν ἐσχάτου κινδύνου. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου, ἡ ὀρεινὴ διάπλασις αὐτοῦ τοῦ ἐδάφους ἀπετέλει, ἀπὸ τακτικῆς ἀπόψεως, ἐξαίρετον πλεονέκτημα, ἐνῶ συνάμα διηυκόλυνε τὴν αἰφνιδιαστικὴν εἴσδυσιν τῶν ἀνθελληνικῶν ληστοσυμμοριῶν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Πατρίδος. Τὸ ἔδαφος αὐτὸ τῆς Β. Δ. Μακεδονίας ὅπερ ἐξέλεξεν ὁ κομμουνισμὸς ὡς ὁρμητήριον τῆς νέας ἐπιθέσεως ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, διογκοῦται μὲ ὄρη σχετικῶς ὑψηλὰ καὶ δύσβατα: τὸν Γράμμον (2.150 μ.), τὰ Χάσια (2.440 μ.). τὰ Ἀντιχάσια (3.180 μ.), τὰ Καμβούνια (1.980 μ.), τὰ Πιέρρια (2.190 μ.), τὸ Βέρμιον (2.030 μ.) καὶ τὸ Καϊμακτσαλὰν (ἔχον ὑψόμετρον 2.780 μέτρων). Ἡ γεωγραφικὴ μορφὴ τῶν ὀρέων αὐτῶν ἔχει σχῆμα πετάλου μὲ ἀνοικτὰ τὰ σκέλη πρὸς τὰ βόρεια καὶ μὲ τὰ δύο ἄκρα στηριζόμενα ἐπὶ τῆς Ἀλβανίας καὶ τῆς Γιουγκοσλαυΐας. Καὶ αὐτὴ ἡ διάρθρωσις ἦτο λίαν εὐνοϊκὴ διὰ τὴν ἐπικοινωνίαν τῶν συμμοριῶν μὲ τὰς γειτονικὰς χώρας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἤντλουν ὅλην τὴν ἰσχύν των εἰς ἀνεφοδιασμόν. Τοιουτοτρόπως ὑπὸ καλοὺς οἰωνοὺς διὰ τοὺς λησταντάρτας, ἤρχισεν ἀπὸ δεκαοκταμήνου καὶ πλέον ὁ πόλεμος. Οἱ συμμορῖται ἀπέβλεπον εἰς τρεῖς σκοπούς:

α΄) Ν' ἀποκόψουν τὴν Βόρειον ἀπὸ τὴν Νότιον Ἑλλάδα.

β΄) Νὰ εἰσδύσουν, διὰ τοῦ ὀρεινοῦ ὄγκου τῆς Πίνδου, εἰς τὰ βόρεια ἑλληνικὰ ἐδάφη, καὶ

γ΄) Νὰ δημιουργήσουν ἐπὶ τέλους, ἔστω καὶ εἰς ἀποκρήμνους βράχους ὑψηλῶν ὀρέων, ἕνα σταθερόν, ἢ ἕνα μονίμως κατεχόμενον προγεφύρωμα, διὰ νὰ τὸ βαπτίσουν: «Ἐλεύθερη Ἑλλάδα»!

Αὐτὸς ἦτο ὁ κύριος ἀντικειμενικὸς σκοπός. Ἀλλ' οὐδέποτε

ἐπέτυχε, προσκρούσας εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὴν ἀπαράμιλλον ἀντίστασιν τῶν ἀνεπαρκῶν καὶ ἀτελῶς ὡπλισμένων τμημάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνικοῦ Στρατοῦ. Τὰ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος σκευωρηθέντα σχέδια, ποὺ ἀπέβλεπον εἰς τὴν δημιουργίαν, ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Β.Δ. Μακεδονίας, ἑνὸς κράτους ἐν κράτει, ἀπέτυχον ἀρχῆθεν, οὕτως ὥστε νὰ μὴ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἐν αὐτῷ θεατρικὴ ἐγκαθίδρυσις «Κυβερνήσεως Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας», ὑπὸ τὰς εὐλογίας τῶν γειτόνων!..

Ἐν τούτοις, αἱ γενικαὶ καὶ εἰδικαὶ προϋποθέσεις ἦσαν εὐμενεῖς διὰ τὴν εὐόδωσιν αὐτοῦ τοῦ μισαροῦ κομμουνιστικοῦ σχεδίου. Αἱ ὀχυραὶ κλειτώριαι Ἐδέσσης, Βερροίας, Σαρανταπόρου, Μετσόβου καὶ Κονίτσης ἀπηγόρευον τὴν εἴσοδον Ἐθνικοῦ Στρατοῦ εἰς τὴν Β.Δ. Μακεδονίαν. Ἵνα δὲ ἐπιτευχθῇ ἡ διὰ ρήγματος εἴσδυσίς του ἀπητεῖτο μᾶζα πυρός, ἰσχυρὰ καὶ πολυδάπανος εἰς ἄνδρας καὶ πολεμοφόδια.

Ἀλλ' οἱ καταστρώσαντες αὐτὰ τὰ σχέδια ὑπελόγιζον ἐπίσης εἰς τὴν ὑποστήριξίν των ὑπὸ μερίδος τινὸς πληθυσμοῦ. Εἶχον οὗτοι ὑπ' ὄψιν των ὅτι εἰς τὰς περιοχὰς Καστορίας, Ἐδέσσης, Φλωρίνης, Γιαννιτσῶν, ζοῦν εἰς συμπαγεῖς ὄγκους 50.000 ὡς ἔγγιστα Ἑλλήνων ὁμιλούντων ἕνα εἶδος παρεφθαρμένης Ἑλληνικῆς, ἀποτελούσης ἴδιον ἰδίωμα. Οἱ κομμουνισταί, λοιπόν, ἤλπιζον ὅτι οἱ Μακεδονόφωνοι πληθυσμοὶ θὰ τοὺς ἐνίσχυον. Ἀλλ' ἐν πολλοῖς ἠπατήθησαν. Ἡ πλειονότης αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ἐνεθυμήθη ὅτι «ὑπὲρ τὴν γλῶτταν ὑπάρχει ἡ πατρίς». Ἐνεθυμήθη ἀκόμη ὅτι τὴν ἰδίαν διάλεκτον ὡμίλουν ἥρωες Ἕλληνες ὑπέροχοι, οἱ Μακεδονομάχοι Κώτας ἀπὸ τὴν Φλώριναν καὶ Νταλίπης ἀπὸ τὴν Καστορίαν. Καὶ αὐτὸ καθόλου δὲν τοὺς ἠμπόδισε νὰ πολεμήσουν ἄλλοτε στῆθος πρὸς στῆθος τοὺς Σλαύους.

Ἔτσι κατεστρώθησαν τὰ σχέδια διὰ τὴν κατάληψιν τῆς Β.Δ. Μακεδονίας. Ἡ μόνιμος διατήρησις αὐτοῦ τοῦ ἰσχυροῦ καὶ νευραλγικοῦ προγεφυρώματος ἐπρόκειτο νὰ σχηματίσῃ λίαν ἀπειλητικὸν ἔμβολον, ἐστραμμένον ἐναντίον τῆς Κεντρικῆς Μακεδονίας, τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Ἠπείρου, ἤτοι ἐναντίον αὐτοῦ τούτου τοῦ ὀμφαλοῦ τῆς Ἑλλάδος!

Ἀλλὰ διὰ νὰ λάβουν σάρκα καὶ ὀστᾶ ὅλα αὐτὰ τὰ «λαμπρὰ» σχέδια, ἔπρεπε πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ τεθοῦν ὑπ' ὄψιν τῶν

προαιωνίων ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος: τῶν Βουλγάρων, τῶν Γιουγκοσλαύων καὶ τῶν Ἀλβανῶν. Ἔπρεπε νὰ ἐγκριθοῦν ἀπὸ αὐτοὺς καὶ κατόπιν νὰ τεθοῦν εἰς ἐφαρμογήν, ὁπότε θὰ παρείχετο πᾶσα δυνατὴ ἐνίσχυσις εἰς πολεμικὸν ὑλικὸν καὶ στρατηγικὴν ὀργάνωσιν διὰ νὰ ἐπιτευχθοῦν οἱ ἀνωτέρω ἀντικειμενικοὶ σκοποί.

Ἄς ἴδοῦμε λοιπὸν τὸ διεθνὲς ἢ μᾶλλον τὸ βαλκανικὸν διπλωματικὸν κλῖμα τῆς ἐποχῆς, πῶς διεμορφοῦτο τότε καὶ ποίας πιθανότητας ἔδιδε διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἐαμοκομμουνιστικῶν ὀνείρων.

Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1945 ἡ διεθνὴς κατάστασις εἶχεν ὑποστῆ ὡρισμένας μεταβολάς, ὅσον ἀφορᾶ τοὺς σκοποὺς καὶ τὰς ἐπιδιώξεις τῶν χωρῶν, αἵτινες ἐτέλουν ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ Κρεμλίνου. Ἡ μεγάλη πρωταγωνίστρια τῆς νέας διεθνοῦς ὀξύτητος, ἡ Ρωσσία, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀξιώσεών της προέβαλε σαφῶς καὶ τὴν ἀξίωσιν περὶ Ρωσσικῆς στρατιωτικῆς βάσεως εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ἢ τὴν Ἀλεξανδρούπολιν. Οὕτω ἀπεκάλυπτεν, ἐνώπιον τῆς Διασκέψεως τοῦ Πότσδαμ, τὰς πραγματικὰς περὶ Ἑλλάδος προθέσεις της. Τὸ νέον καθεστώς, τὸ ὁποῖον εἶχε διαμορφώσει εἰς τὰ Βαλκάνια, εἶχεν ἤδη ἀποκρυσταλλωθῆ ἀρκετά, ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι Ἀλβανία, Γιουγκοσλαυΐα καὶ Βουλγαρία θὰ ἀπετέλουν οὐσιαστικῶς μίαν ἑνιαίαν καὶ πειθαρχοῦσαν δύναμιν κρούσεως τοῦ «κατακτητικοῦ κομμουνισμοῦ» διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν ἐπιδιώξεών του εἰς τὴν Νοτιοανατολικὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀνατολικὴν Μεσόγειον. Ἡ Γιουγκοσλαυΐα, τιθεμένη ἤδη ἐπὶ κεφαλῆς τῶν δορυφόρων αὐτῶν καὶ διευθύνουσα ὅλας τὰς διεθνεῖς κινήσεις των, συμφώνως πρὸς τὰς ἐκ Μόσχας ὑποδείξεις, πάντοτε θεωρεῖ, πλέον ἑαυτὴν ἀρκετὰ ἰσχυράν, ὥστε νὰ προκαλῆ ἐπεισόδια καὶ μὲ τὰς Μεγάλας Δυνάμεις. Ἀκόμη καὶ νὰ ἐμφανίζη ἀδιστάκτως μίαν προκλητικὴν πολιτικήν, ἀλλὰ καὶ νὰ καλύπτη μὲ τὸ ἰδικόν της «γόητρον» τὴν μειωμένην ἠθικὴν ὑπόστασιν τῶν συντρόφων της.

Φυσικὸς καὶ μοιραῖος ἀντίπαλος τοῦ Σλαυϊκοῦ αὐτοῦ Βαλκανικοῦ Συνασπισμοῦ καὶ τῶν ἐπιδιώξεών του, εἶναι ἡ Ἑλλάς. Τὸ καθεστώς της, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1944, εἶναι καθαρῶς ἀντικομμουνιστικόν. Ἡ διεθνής της πολιτικὴ στηρίζεται φυσιολογικῶς ἐπὶ τῆς φιλίας μὲ τὴν Μεγάλην Βρεταννίαν. Καὶ ὅλοι οἱ ἐθνικοὶ ἡγέται ἔχουν καταστήσει ἤδη σαφές, ὅτι εἰς τὰ προσεχῆ συνέδρια τῆς εἰρήνης ὄχι μόνον θὰ

ἀρνηθοῦν καὶ νὰ συζητήσουν κἂν οἱανδήποτε διεκδίκησιν τῶν γειτόνων τῆς Ἑλλάδος, στρεφομένην ἐναντίον τῆς ἐδαφικῆς της ἀκεραιότητος, ἀλλὰ θὰ θέσουν κατηγορηματικῶς καὶ ἐπισήμως τὰς Ἑλληνικὰς διεκδικήσεις ἐπὶ τῆς Βορείου Ἠπείρου καὶ ἑνὸς τμήματος τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας, τὰς στηριζομένας ἐπὶ τοῦ ἀναμφισβητήτου ἱστορικοῦ, ἐθνολογικοῦ καὶ ἠθικοῦ δικαίου τῆς χώρας, ποὺ προσέφερε τόσην συμβολὴν εἰς τὴν συμμαχικὴν νίκην.

Ἐνώπιον τῆς καταστάσεως αὐτῆς τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων, οἱ κομμουνισταὶ διὰ νὰ ἀντιδράσουν—ὡς πάντοτε ἀντέδρασαν ἐναντίον παντὸς Ἑλληνικοῦ—ἐσκέφθησαν ὅτι ἔπρεπε ταὐτοχρόνως νὰ διεξαχθῇ μία εὐρυτάτη προπαγανδιστικὴ ἐκστρατεία ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία νὰ τὴν καταστήσῃ ἀντιπαθῆ, δυσάρεστον, ὕποπτον εἰς τὴν Διεθνῆ Κοινὴν Γνώμην.

Ὅσον καὶ ἂν οἱ ἀνὰ τὸν κόσμον πράκτορες τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ ὑμνηταὶ τοῦ ΕΑΜ κατεῖχον ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἀρκετὰ ἰσχυρὰς θέσεις, ὅσον καὶ ἂν ἐτέθησαν ἔκτοτε εἰς τὴν διάθεσίν των νέα σοβαρὰ οἰκονομικὰ μέσα, διὰ νὰ ἐντείνουν τὴν προπαγάνδαν των, οἱ διευθύνοντες τὴν ὅλην ἐπίθεσιν ἀντελαμβάνοντο ὅτι δὲν ἀρκοῦσεν ἡ ἐσωτερικὴ Ἑλληνικὴ ὑπόθεσις διὰ νὰ ἐπιτύχουν τοὺς σκοπούς των. Αἱ ἀποκαλύψεις περὶ τῶν Δεκεμβριανῶν ἐγκλημάτων τοῦ ΕΑΜ, ἡ ἔκθεσις τοῦ ἀντιπροσώπου τῶν Ἀγγλικῶν ἐργατικῶν ὀργανώσεων Σιτρὶν καὶ αἱ σχετικαὶ συζητήσεις εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων εἶχον ἄλλως τε καταστήσει τὴν ὅλην αὐτὴν ὑπόθεσιν πολὺ ὀλιγώτερον συμπαθῆ παρ' ὅ,τι ἦτο προηγουμένως.

Στοὺς τριάντα αἰῶνας τῆς ὑπερήφανης ἱστορίας της ἡ Ἑλλὰς οὐδέποτε διέτρεξεν ἕνα τόσο θανάσιμο κίνδυνο. Ὁ Σλαῦος ὡς εἰσβολεὺς εἶναι ἑκατὸ φορὲς χειρότερος ἀπὸ τὸν ἀρχαῖον Πέρση καὶ ἀπὸ τὸν σύγχρονο Γερμανό. Ἡ Ἑλληνικὴ Πατρὶς κρούει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου.

Δὲν ἔφθανε, κατὰ συνέπειαν, νὰ ἐμφανισθῇ ἡ Ἑλλὰς ἐνώπιον τῆς Διεθνοῦς Κοινῆς Γνώμης ἁπλῶς ὡς ἕνα μοναρχοφασιστικὸν Κράτος, καταπιέζον τοὺς ἀθώους καὶ ἀτυχεῖς δημοκρατικοὺς πολίτας, ἔπρεπε ταυτοχρόνως καὶ σύμφωνα μὲ τὸ καταστρωθὲν κομμουνιστικὸν σχέδιον, νὰ ἐμφανισθῇ ὡς ἕνα Κράτος ἰμπεριαλιστικόν, ἔχον κατακτητικὰς διαθέσεις ἔναντι τῶν γειτόνων του, συνωμοτοῦν ἐναντίον αὐτῶν καὶ ἀποτελοῦν, κατὰ συνέπειαν, σοβαρὸν κίνδυνον διὰ τὴν εἰρήνην τῆς Νοτιοανατο-

λικῆς Εὐρώπης. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν θὰ ἠμποροῦσεν ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ δυσφημισθῆ ἀπέναντι τοῦ ἄλλου κόσμου ἡ Ἑλλάς, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ συγκαλυφθῆ καὶ νὰ καμουφλαρισθῆ ἡ ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος ἑτοιμαζομένη κομμουνιστικὴ ἐπίθεσις, εἰς τὴν ὁποίαν—ὅπως θὰ ἴδωμεν περαιτέρω—ἐπρόκειτο οἱ γείτονές μας νὰ παίξουν πρωτεύοντα ρόλον.

Ἡ ἐκστρατεία αὐτὴ ἀρχίζει κατὰ τὰ μέσα Ἰουνίου 1945, σχεδὸν ταυτοχρόνως, ἀπὸ τὴν Ἀλβανίαν, τὴν Βουλγαρίαν καὶ τὴν Νοτιοσλαυΐαν, μὲ τὴν τελευταίαν φυσικὰ προεξάρχουσαν. Καταγγέλλεται ἡ Ἑλλάς, ὅτι καταδιώκει τόσον ἀμειλίκτως τοὺς συμπαγεῖς «Σλαυομακεδονικοὺς καὶ Ἀλβανικοὺς πληθυσμοὺς τῶν βορείων της περιοχῶν, ὥστε νὰ τοὺς ἀναγκάζη νὰ καταφεύγουν κατὰ χιλιάδας εἰς τὰς γειτονικὰς χώρας, διὰ νὰ ζητήσουν ἄσυλον». Ἡ διαβόητος «Μπόρμπα» βεβαιώνει, κατὰ τὰ τέλη Ἰουνίου, ὅτι μία τῶν φαλάγγων αὐτῶν τῶν Σλαυομακεδόνων, οἱ ὁποῖοι φεύγουν πανικόβλητοι τὸν ἀπηνῆ Ἑλληνικὸν διωγμόν, ἠρίθμει 20.000 ἀνθρώπους. Ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς Σόφιας καὶ αἱ Βουλγαρικαὶ ἐφημερίδες, μὲ τὴν «Ναροντνόγιε Βόϊσκο» (Λαϊκὸς Στρατὸς) ἐπὶ κεφαλῆς βεβαιώνουν, περὶ τὰ τέλη Ἰουνίου, ὅτι οἱ διωγμοὶ ἐναντίον τῶν Σλαυαομακεδονικῶν πληθυσμῶν τῆς Ἑλλάδος, λαμβάνονν μορφὴν ἀληθοῦς ἐκστρατείας.

Καὶ τὴν ἰδίαν περίπου ἐποχὴν τὸ ραδιόφωνον τῶν Τιράνων ἐπαναλαμβάνον καὶ χρωματίζον περισσότερον τὴν συκοφαντίαν τοῦ δῆθεν ἀξιωματικοῦ τοῦ «Ριζοσπάστου» περὶ ἑτοιμαζομένης ἐνόπλου Ἑλληνικῆς ἐπιθέσεως ἐναντίον τῆς Νοτίου Ἀλβανίας (ἀνάγνωθι Βορείου Ἠπείρου) δίδει τὸ σύνθημα διὰ τὴν νέαν καὶ βελτιωμένην ἔκδοσιν τοῦ ὅλου παραμυθιοῦ, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ δῆθεν ἑλληνικὸς διωγμὸς κατὰ τῆς Σλαυϊκῆς μειονότητος, ἀποτελεῖ τό προοίμιον διὰ τὴν πραγματοποίηοιν τῶν κατακτητικῶν καὶ ἰμπεριαλιστικῶν ἐπιδιώξεων τῆς Ἑλλάδος ἔναντι τῶν βορείων γειτόνων της.

Ἡ ὅλη αὐτὴ ἐκστρατεία ἀποκορυφοῦται πλέον τὴν 5ην Ἰουλίου 1945, ὅταν ὁ ἴδιος ὁ Νοτιοσλαῦος δικτάτωρ, στρατάρχης Τῖτο, εἰς δηλώσεις του, μεταδοθείσας ἀπὸ τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τοῦ Βελιγραδίου υἱοθετεῖ ὅλας αὐτὰς τὰς ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος κατηγορίας, καὶ βεβαιώνει ὅτι «ὑπάρχουν χιλιάδες χιλιάδων ὄχι μόνον Σλαυομακεδόνων, ἀλλ' ἀκόμη καὶ

Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι κατέφυγον εἰς τὴν Νοτιοσλαυΐαν καὶ οἱ ὁποῖοι περιθάλπονται ἤδη εἰς τὴν Βοϊβοδίναν». Ἀναγγέλλει ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Στρατὸς (ὁ οὐσιαστικῶς ἀνύπαρκτος φεῦ! τότε Ἑλληνικὸς Στρατός), προκαλεῖ συνεχῶς ἐπεισόδια εἰς τὰ Νοτιοσλαυϊκὰ σύνορα, ἀναμιγνύεται καὶ εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς Ἑλλάδος, διὰ νὰ βεβαιώσῃ, καταλήγων, ὅτι οἱ κρατοῦντες ἐν Ἑλλάδι «ἀντιδραστικοὶ εἶναι μισητοὶ ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸν λαόν» καὶ νὰ καταγγείλῃ, ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν καθεστὼς παίζει τόν ρόλον τοῦ «προβοκάτορα» κατὰ τῆς εἰρήνης τῶν Βαλκανίων.

Ἡ συγκεκριμένη αὐτὴ Νοτιοσλαυϊκὴ ἐπίθεσις, ἀναγκάζει τὸν τότε Ἕλληνα πρωθυπουργὸν κ. Βούλγαρην, νὰ μεταβῇ εἰς Θεσσαλονίκην, ὅπου ἐπισκοπεῖ τὴν ὅλην κατάστασιν, ἔχει μακρὰς συσκέψεις μὲ τὸν ἐκεῖ διοικητὴν τῶν βρεταννικῶν δυνάμεων καὶ εἶναι εἰς θέσιν, ἐπιστρέφων τὴν μεθεπομένην εἰς τὰς Ἀθήνας, νὰ προβῇ εἰς ἠρέμους, ἀξιοπρεπεῖς ἀλλὰ καὶ κατηγορηματικὰς δηλώσεις, διὰ τῶν ὁποίων ἀπαντοῦσεν εἰς τὴν πρόκλησιν τοῦ στρατάρχου Τῖτο.

Ἡ πρόκλησις ὅμως αὐτή, ἀποτελεῖ οὐσιαστικῶς τὸ προοίμιον τῆς γενικωτέρας ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος ἐπιθέσεως καὶ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐφαρμογῆς τῶν νέων ἐναντίον αὐτῆς σχεδίων, εἰς τὰ ὁποῖα παίζουν πρωτεύοντα ρόλον, αὐτοὶ οἱ καταφυγόντες εἰς τὴν Νοτιοσλαυϊκὴν Βοϊβοδίναν «Ἕλληνες πρόσφυγες», περὶ τῶν ὁποίων ὡμίλησεν ὁ Τῖτο. Τὸ διαβόητον Μποῦλκες, ἄγνωστον ἀκόμη τότε εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, ἀρχίζει νὰ γίνεται τὸ κέντρον τῆς ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείας.

Ἀτυχῶς τὸ ἐπίσημον Κράτος δὲν ἀντελήφθη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὰς σκοτεινὰς ἐπιδιώξεις τῆς ἀνθελληνικῆς αὐτῆς προπαγανδιστικῆς ἐκστρατείας. Ἔπρεπε νὰ παρέλθῃ ἕνα ὁλόκληρον ἔτος, νὰ τεθῇ εἰς ἐφαρμογὴν τὸ σχέδιον τῆς ἐξορμήσεως τῶν νέων ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸ χωρίον Μποῦλκες τῆς Νοτιοσλαυϊκῆς αὐτῆς Βοϊβοδίνας, καὶ νὰ ἀναπτυχθῇ ὁ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν στελεχούμενος καὶ κατευθυνόμενος ἀγών, διὰ νὰ ἐννοήσωμεν, ἀορίστως κατ' ἀρχήν. πληρέστερον ἀργότερον ποῖον ἦτο τὸ σχέδιον αὐτό. Ἔκτοτε συνελήφθησαν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ κομμουνιστικοῦ ἀνθελληνικοῦ ἀγῶνος, οἱ ὁποῖοι εἶχον προετοιμασθῆ, ἐκπαιδευθῆ καὶ ὀργανωθῆ εἰς τὸ Μποῦλκες. Μερικοὶ ἐξ αὐτῶν, ὅπως ὁ Γεώργιος Γάτσιος, ὁ Φώτιος Κονταπᾶνος, ἢ «καπετὰν Ἀννίβας», ὁ Χρῆστος Μαντζου-

ράνης καὶ ἄλλοι προέβησαν εἰς πλήρεις διαφωτιστικὰς ἀποκαλύψεις. Ἄλλα στοιχεῖα βαρυσήμαντα, ὅπως τὰ εἰδικὰ στρατιωτικὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποιοῦντο εἰς τὴν «Στρατιωτικὴν Κομμουνιστικὴν Σχολὴν τοῦ Μποῦλκες», περιῆλθον εἰς χεῖρας τῶν Ἑλληνικῶν ἀρχῶν. Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ τεθέντα ἐπισήμως ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος, πρὸ τῆς Ἐρευνητικῆς Ἐπιτροπῆς, τὴν ὁποίαν κατόπιν ἰδικῆς της αἰτήσεως, ἔστειλεν εἰς τὴν Βαλκανικὴν Χερσόνησον ὁ Ὀργανισμὸς Ἡνωμένων Ἐθνῶν, ἐχρησίμευσαν, ὥστε νὰ διαφωτισθῇ σχετικῶς ὄχι μόνον ἡ Ἑλληνική, ἀλλὰ καὶ ἡ παγκόσμιος Κοινὴ Γνώμη καὶ νὰ ἀποκαλυφθῇ ἡ τρομερὰ ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος ἐπιβουλή.

Ἤδη, ὅμως ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας καὶ ἄλλα στοιχεῖα τῶν ὁποίων δὲν εἶναι δυνατὴ ἀκόμη ἡ πλήρης δημοσία ἀποκάλυψις καὶ τὰ ὁποῖα μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ σχηματίσωμεν πλήρη ἰδέαν τοῦ σχεδίου τῆς ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος ἐπιθέσεως, τὸ ὁποῖον ἐξυφάνθη ἔξω τῶν ὁρίων της τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1945, τὸ ὁποῖον ἤρχιζε βαθμιαίως ἐφαρμοζόμενον ἔκτοτε καὶ τὸ ὁποῖον ἔφθασε σήμερον, μετὰ πάροδον δύο ὁλοκλήρων ἐτῶν, εἰς τὸ ἀποφασιστικόν του στάδιον.

Ἡ κομμουνιστικὴ συνωμοσία ἀπειλεῖ νὰ ὑποδουλώσῃ ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἡ ἐθνικὴ προδοσία τῶν ἑαμοσλαύων ὑπονομεύει τὰ θεμέλια τῆς Πατρίδος. Ὅσοι ἐζήσατε τὴν ἐποποιΐα τοῦ 40—41 ἐγερθῆτε καὶ πάλιν. Αὐτὴ εἶναι ἡ προσταγὴ τοῦ Ἔθνους.

Τὸ σχέδιον αὐτὸ ἐλάμβανεν ὡς βάσιν, ὅτι ἡ νέα ἀπόπειρα τοῦ κομμουνισμοῦ πρὸς καθυπόταξιν τῆς Ἑλλάδος δὲν ἠμποροῦσε καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ἀρχίση, ὅπως αἱ δύο προηγούμεναι, ἀπὸ τὸ κέντρον, τὰς Ἀθήνας δηλαδή, ὅπου τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος, ἔχον ὑπ' ὄψιν του τὴν πεῖραν τοῦ παρελθόντος, εἶχεν ἤδη λάβει ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα, διὰ νὰ καταστήσῃ ἀδύνατον τὴν ἐπιτυχίαν της. Θὰ ἤρχιζεν ἀπὸ τὴν περιφέρειαν, ἰδιαίτατα δὲ ἀπὸ τὰς βορείους Ἑλληνικὰς περιοχάς, μὲ τὴν μορφὴν τοῦ ἀγῶνος τῶν παρτιζάνων, ποὺ εἶχεν εἰδικῶς μελετηθῆ ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς, θὰ ἐνισχύετο συστηματικῶς ἀπὸ τοὺς βορείους γείτονας τῆς Ἑλλάδος, καὶ θὰ συνωδεύετο μὲ μίαν παγκόσμιον δυσφημιστικὴν ἐκστρατείαν, ἡ ὁποία θὰ ἐνεφάνιζε τὴν Ἑλλάδα, ὡς διατελοῦσαν ὑπὸ φρικώδη μοναρχοφασιστικὴν τρομοκρατίαν, διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν δημιουργίαν τοῦ νέου ἀνταρτικοῦ ἀγῶνος.

Ἡ τελευταία αὐτὴ προπαγανδιστικὴ ἐκστρατεία, ἀποτελοῦσα τὸ ἀπαραίτητον ἰδεολογικὸν καὶ ψυχολογικὸν πλαίσιον διὰ τὴν ἐφαρμογὴν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ νέου σχεδίου, θὰ διεξήγετο τόσον ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ὅσον καὶ ἀπὸ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐπισήμους καὶ ἡμιεπισήμους κομμουνιστὰς παράγοντας καὶ τοὺς ἐπιπολαίους συνοδοιπόρους των. Εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα εἶχε τὴν ἐντολὴν νὰ μεταχειρισθῇ εἰς ὅσον τὸ δυνατὸν εὐρυτέραν κλίμακα τὰ μέσα ἐπηρεασμοῦ τῆς Κοινῆς Γνώμης, τὰ ὁποῖα διέθετε, διὰ νὰ δημιουργήσῃ τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ἀθῶοι καὶ «δημοκρατικοὶ πολῖτες» καταπιέζονται καὶ τρομοκρατοῦνται τόσον ἀπὸ τὰ ὄργανα τοῦ μοναρχοφασιστικοῦ Κράτους, ὥστε νὰ μὴ τοὺς μείνῃ τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ τραποῦν πρὸς τὰ βουνὰ διὰ νὰ ὑπερασπίσουν τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν των.

Ἡ σχετικὴ προπαγάνδα ἤρχισε τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1945, τὴν ἐποχή, δηλαδή, περίπου, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Τῖτο, ὁ Γεωργηέφ, ὁ Χόντζα καὶ τὰ ὄργανά των ἐξαπέλυαν τὰς συκοφαντίας των περὶ τοῦ ἀπηνοῦς Ἑλληνικοῦ διωγμοῦ ἐναντίον τῶν ἀλλοεθνῶν μειονοτήτων τῆς χώρας. Δυστυχῶς εὗρεν ἡ ἐκστρατεία αὐτὴ πολλοὺς προθύμους ὑποστηρικτὰς ἀπὸ τὸ λεγόμενον «δημοκρατικὸν κέντρον», τοῦ ὁποίου οἱ παράγοντες δὲν ἐδίσταζαν νὰ ὁμιλοῦν περὶ μοναρχοφασιστικῶν διώξεων ἐναντίον τῶν δημοκρατικῶν πολιτῶν καὶ ὅταν ἀκόμη αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἦσαν, τὸν χειμῶνα τοῦ 1945—1946 οἱ ὑπεύθυνοι κυβερνῆται τῆς χώρας.

Ἐδόθη, οὕτω, εἰς τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα ἡ δυνατότης νὰ ἀναπτύξῃ τόσον πολὺ τὴν δυσφημιστικὴν αὐτὴν ἐκστρατείαν του, ὥστε νὰ δυνηθῇ τὸν χειμῶνα τοῦ 1945, νὰ «λανσάρῃ» τὸ νέον του σύνθημα, τὴν «αὐτοάμυναν τῶν δημοκρατικῶν πολιτῶν» ἡ ὁποία ὀλίγον ἀργότερα ἔγινεν «ὁμαδικὴ ἢ μαζικὴ αὐτοάμυνα» καὶ τέλος «ἔνοπλος μαζικὴ αὐτοάμυνα». Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον προητοιμάσθη ἡ ἐπίσημος ἐμφάνισις καὶ ἡ ἐπίσης ἐπίσημος ἀργότερα ἐκ μέρους τοῦ κομμουνισμοῦ υἱοθέτησις τοῦ ἐξακολουθοῦντος νὰ λυμαίνεται ἤδη τὴν χώραν συμμοριακοῦ ἀγῶνος. Τότε ἀκόμη ἐνεφανίζετο ὁ ἀγὼν αὐτὸς ὡς ἡ ἁπλῆ ἄμυνα τῶν διωκομένων ἀθώων δημοκρατικῶν πολιτῶν, οἱ ὁποῖοι ἀνέβηκαν εἰς τὰ βουνὰ καὶ ἐπῆραν τὰ ὅπλα, διὰ νὰ ὑπερασπίσουν τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν των κατὰ τοῦ μοναρχοφασιστικοῦ Κράτους. Ἀργότερα ἀκόμη μετεβλήθη εἰς τὸν «Δημοκρατικὸ Στρατὸ Ἑλλάδας», ποὺ διεκδικεῖ ἤδη τὸν σχηματισμὸν «χωριστῆς ἐπικρατείας

μὲ δικιά της Κυβέρνηση καὶ δικιά της κρατικὴ ὑπόσταση». Ὅλα αὐτὰ τὰ στάδια ἦσαν ἐκ τῶν προτέρων σαφῶς καὶ πλήρως μελετημένα εἰς τὸ καταρτισθὲν τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1945, σχέδιον.

Εἰς τὸ σχέδιον αὐτὸ εἶχε προέχουσαν θέσιν ἡ πλήρης καὶ ἐντατικὴ συμμετοχὴ τῶν γειτόνων τῆς Ἑλλάδος. Αὐτοὶ θὰ ἐδέχοντο, θὰ προητοίμαζον καὶ θὰ ὠργάνωναν τὰ μαχητικὰ κομμουνιστικὰ στοιχεῖα ἐξ Ἑλλάδος, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπρωτοστάτουν εἰς τὴν ὅλην ἐκστρατείαν. Αὐτοὶ θὰ τὰ ἐξεπαίδευον στρατιωτικῶς διὰ νὰ διεξαγάγουν ἐπιστημονικῶς πλέον καὶ μὲ σύστημα τὸν ἀγῶνα τῶν παρτιζάνων. Αὐτοὶ θὰ τοὺς ἐφωδίαζαν μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα ὅπλα. Αὐτοὶ θὰ τοὺς ἐπέτρεπαν νὰ ἐξορμοῦν ἀπὸ τὸ ἰδικόν των ἔδαφος διὰ τὰς ἐπιθέσεις ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος. Αὐτοὶ θὰ προσέθετον εἰς τὸν ἀνταρτικὸν αὐτὸν ἀγῶνα τὴν πίεσιν ἑνὸς τρομεροῦ πολέμου τῶν νεύρων, διὰ νὰ ἐπιτύχουν ἐνωρίτερον τὴν κάμψιν τῆς Ἑλληνικῆς ἀντιστάσεως.

Ἴσως νὰ ἐνέπνευσε τὴν πρώτην ἰδέαν τοῦ νέου αὐτοῦ σχεδίου, ἡ ἀθρόα εἰσροὴ διαφόρων σφαγέων καὶ ἐκτελεστῶν τοῦ Δεκεμβρίου, οἱ ὁποῖοι, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ κινήματός των καὶ τὴν πλήρη ἐγκατάλειψίν των ἀπὸ τοὺς ἡγέτας των, διὰ τῆς συμφωνίας τῆς Βάρκιζας, κατέφευγαν εἰς τὰς βορείους γειτονικὰς ἐπικρατείας, διὰ νὰ ἀποφύγουν τὴν νόμιμον δίωξίν των. Εἰς αὐτοὺς προσετίθεντο, ἀπό τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1945 καὶ πολλοὶ Σλαυομακεδόνες, οἱ ὁποῖοι εἶχον ὀργιάση ἐναντίον τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ τῆς Μακεδονίας, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Γερμανοβουλγαρικῆς κατοχῆς, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν Κάλτσεφ, Γκότσεφ, καὶ διαφόρων ἄλλων πρακτόρων τῆς «Ὀχράνα» τοῦ Βουλγαροαξονικοῦ Κομιτάτου καὶ τῆς «Σ.Ν.Ο.Φ.» καί οἱ ὁποῖοι ἀντελαμβάνοντο ὅτι δὲν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ζήσουν πλέον εἰς τὴν Ἑλλάδα, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ Δεκεμβριανοῦ κινήματος.

Ἐσκέφθησαν ἴσως πράγματι τότε οἱ διευθύνοντες τὸν διεθνῆ «κατακτητικὸν κομμουνισμόν», ὅτι, ἀντὶ νὰ εἶναι ἁπλοῖ πρόσφυγες, ἔχοντες ἀνάγκην περιθάλψεως, οἱ ἐξ Ἑλλάδος καταφεύγοντες ἐκεῖ θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ἀποτελέσουν τοὺς πυρῆνας μιᾶς νέας ἐπιθέσεως ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἀπεφάσισαν οὕτω νὰ δημιουργήσουν τὴν ὅλην ὀργάνωσίν, τῆς ὁποίας τὰ πρῶτα στοιχεῖα καὶ τὰς πρώτας ἐκδηλώσεις, ἀνευρίσκομεν κατὰ τὸν Μάρτιον καὶ Ἀπρίλιον τοῦ 1945.

Γνωρίζομεν πράγματι, ὅτι τότε οἱ ἀπομείναντες ἐπὶ Ἑλλη-

νικοῦ ἐδάφους πράκτορες τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ, ἀντὶ νὰ συγκρατοῦν τοὺς Σλαυομακεδόνας νὰ μείνουν εἰς τὴν Ἑλλάδα τοὺς ἐνεθάρρυναν καὶ τοὺς ἐξώθουν νὰ φύγουν πρὸς τὴν Ἀλβανίαν, τὴν Νοτιοσλαυΐαν καὶ τὴν Βουλγαρίαν, ἐφ' ὅσον ἦσαν νέοι καὶ ἠμποροῦσαν νὰ κρατήσουν τὰ ὅπλα. Ἔχομεν καταθέσεις διαφόρων τροφίμων τοῦ Μποῦλκες συλληφθέντων ἀργότερα εἰς τὴν Ἑλλάδα, οἱ ὁποῖοι ἀνέφεραν, ὅτι τοιοῦτοι ξένοι πράκτορες τοὺς ἐτρομοκράτησαν κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τῆς ἀνοίξεως τοῦ 1945, περὶ τοῦ κινδύνου τὸν ὁποῖον διατρέχει ἡ ζωή των καὶ τοὺς ἐβοήθησαν νά φύγουν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Καὶ διαπιστώνομεν, ἀπὸ τοῦ θέρους ἤδη τοῦ 1945, τὴν ὕπαρξιν ἑνὸς πρώτου στρατοπέδου προετοιμασίας τῶν αὐριανῶν συμμοριτῶν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Ρουμπὶκ τῆς Ἀλβανίας, ὅπου μερικαὶ ἑκατοντάδες Ἑλλήνων κομμουνιστῶν, διδάσκονται καθημερινῶς ἐπὶ ὥρας περὶ τῆς τρομοκρατίας εἰς τὴν Ἑλλάδα περὶ τῶν ἐχθρικῶν διαθέσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ καθεστῶτος κατὰ τῆς εἰρηνικῆς συμβιώσεως τῶν Βαλκανικῶν Κρατῶν καὶ περὶ τῆς ὑποχρεώσεως τῶν παλαιῶν ἐλασιτῶν νὰ συνεχίσουν καὶ πάλιν τὸν ἀγῶνα διὰ τὸν θρίαμβον τῶν ἀρχῶν τοῦ Ε.Α.Μ. καὶ τῆς Βαλκανικῆς Ὁμοσπονδίας. Τὸ φθινόπωρον δέ, ὅλοι αὐτοὶ ἀπὸ τὴν Ἀλβανίαν, τὴν Βουλγαρίαν καὶ ἄλλα μέρη τῆς Νοτιοσλαυΐας, μεταφέρονται εἰς τὸ Μποῦλκες, διὰ νὰ ἐξαπολυθοῦν ἐκεῖθεν, κατὰ τὰ μέσα τοῦ 1946 πλέον, ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος.

Ἀνεφέραμεν ἤδη, ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ὅλου αὐτοῦ σχεδίου, προέβλεπε καὶ μίαν παγκόσμιον συκοφαντικὴν καὶ δυσφημιστικὴν ἐκστρατείαν ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, ἀποβλέπουσαν εἰς τὸ νὰ καμουφλάρῃ τὴν ἐπίθεσιν καὶ νὰ ἐπιρρίψῃ τὰς εὐθύνας εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὄχι ὅμως μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σχέδιον, ἔπρεπε νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴν χώραν ἡ παρουσία τῶν Βρετανικῶν στρατευμάτων, τὰ ὁποῖα, σημειωτέον, ὅτι μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 1945, ἐξηκολούθουν ἀκόμη, ἐν συνεννοήσει μὲ τὰς Ἑλληνικὰς Κρατικὰς ἀρχάς, νὰ συνεργάζωνται εἰς τὴν δίωξιν τῶν ἐλαχίστων κομμουνιστικῶν συμμοριῶν, αἱ ὁποῖαι ὑπῆρχον τότε καὶ αἱ ὁποῖαι ἠδύναντο νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἀπειθάρχητα ὑπολείμματα τῶν δυνάμεων τοῦ ΕΛΑΣ. Ἡ παρουσία τῶν Βρετανικῶν στρατευμάτων εἰς τὴν Ἑλλάδα, θὰ ἠδύνατο νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς τὴν δημιουργίαν γενικωτέρων συγ-

κρούσεων τὰς ὁποίας ἤθελε μὲ κάθε τρόπον νὰ ἀποφύγῃ ἡ Ρωσσία.

Ἡ προσπάθεια τῆς τρομοκρατήσεως τῆς Ἀγγλίας, κυβερνωμένης ἤδη ἀπὸ τὸ Ἐργατικὸν Κόμμα καὶ δεχομένης εὐχαρίστως κάθε ὑπόδειξιν ποὺ θὰ ἀπήλλασε τὸν Ἀγγλικὸν Στρατὸν ἀπὸ τάς ὑποχρεώσεις ποὺ εἶχε κληροδοτήσει ὁ λήξας πόλεμος, ἤρχισε μὲ μίαν τεραστίαν δημοσιογραφικὴν καὶ κοινοβουλευτικὴν ἐκστρατείαν, εἰς τὴν ὁποίαν προσέφεραν ἀσμένως τὴν συμβολήν των οἱ διαβόητοι «κρύπτο'ς» τοῦ Ἀγγλικοῦ Κοινοβουλίου καὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ Τύπου. Ἀργότερα υἱοθετήθη ἐπισήμως πλέον ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν, ἡ ὁποία ὑπέβαλε προσφυγὴν εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἀσφαλείας καὶ διετύπωσεν ἐνώπιον αὐτοῦ, τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1946, τρομερὰς ἐναντίον τῆς Ἀγγλίας κατηγορίας ὡς ἐπιδιωκούσης μὲ τὴν παρουσίαν τοῦ στρατοῦ της ἐν Ἑλλάδι ἰμπεριαλιστικὰ σχέδια καὶ στηριζούσης ἕνα ἀντιδημοκρατικὸν καὶ ἀντιπαθὲς εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν καθεστώς. Ἡ ἐκστρατεία αὐτή, παρ' ὀλίγον νὰ εὕρῃ, χάρις εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ἀντιπρόσωπον, τὸν ὁποῖον εἶχε στείλει εἰς τό Λονδῖνον ἡ Κυβέρνησις τοῦ Κέντρου καὶ ἐπίσημον Ἑλληνικὴν ὑποστήριξιν. Καὶ μόνον ἡ ἀξιοθαύμαστος καὶ σθεναρὰ στάσις τοῦ ἐργατικοῦ Ἄγγλου ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ἐρν. Μπέβιν, ἐματαίωσε τὴν ἐπιτυχίαν αὐτῆς τῆς πλευρᾶς τοῦ σχεδίου. Τοῦτο ὅμως δὲν ἠμπόδισε τὴν δημιουργίαν τοῦ συνθήματος «Νὰ φύγουν οἱ Ἄγγλοι!», ὡς ἑνὸς ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικώτερα μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἠδύνατο νὰ εὐκολυνθῇ ἡ ἐπιτυχία τοῦ ὅλου κομμουνιστικοῦ ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος σχεδίου.

Ἡ πρώτη ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς πλέον ἐπίθεσις τῆς Ρωσσίας ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος ἔλαβε χώραν τὴν 14ην Σεπτεμβρίου 1945, ὁπότε τὸ συμβούλιον τῶν πέντε Ὑπουργῶν τῶν Ἐξωτερικῶν ἐν Λονδίνῳ ἐξέδωκε τὸ πρῶτον ἀνακοινωθέν του. Κατ' αὐτὸ ἡ Ἑλλὰς δὲν ἐκαλεῖτο εἰς τὰς διαπραγματεύσεις περὶ τοῦ καθορισμοῦ τῶν ὅρων τῆς συνθήκης μετὰ τῆς Ἰταλίας. Ὁ ἀποκλεισμὸς αὐτὸς τῆς Χώρας ποὺ εἶχε νικήσει πρώτη τὴν Ἰταλίαν καὶ εἶχε τόσον συντελέσει εἰς τὴν ὅλην ἔκβασιν τοῦ πολέμου, ἦτο μία ἄνευ προηγουμένου ἀδικία εἰς βάρος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἀλλὰ εἰς ποίους λόγους ὠφείλετο τὸ γεγονὸς αὐτό; Ποῖος τὸ προεκάλεσε; Τὸ ἀπεκάλυψε πρώτη ἡ ἐφημερίς «Τάϊμς τῆς

Νέας 'Υόρκης», ἡ ὁποία μεταξὺ ἄλλων ἔγραφε: «Τὴν 12ην Σεπτεμβρίου κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ ἀνακοινωθέντος τοῦ Συμβουλίου τῶν πέντε 'Υπουργῶν, ὁ Ρῶσσος ἀντιπρόσωπος κ. Μολότωφ, διεμαρτυρήθη «εἰς τόνον βιαιότατον» κατὰ τῆς προσκλήσεως τῆς 'Ελλάδος, διὰ τὴν ὁποίαν εἶπε κυβερνᾶται ἀπὸ φασιστὰς καὶ δοσιλόγους καὶ ὅτι ἡ Κυβέρνησίς της δὲν εἶναι ἀντιπροσωπευτική. 'Η ἀξίωσις τοῦ κ. Μολότωφ, ὅπως διαγραφῇ ἡ 'Ελλάς, ἦτο τόσον ἔντονος, ὥστε οἱ ἄλλοι ὑπουργοὶ τῶν 'Εξωτερικῶν ἠναγκάσθησαν νὰ συμμορφωθοῦν».

'Ο ἴδιος ὁ κ. Μολότωφ ὄχι μόνον δὲν διέψευσε ἀργότερα τὴν πληροφορίαν αὐτήν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπεβεβαίωσεν ἐμμέσως, ὅταν τὴν 18ην Σεπτεμβρίου, ἐδέχετο εἰς σύνέντευξιν τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Τύπου. 'Αφοῦ ἐβεβαίωσεν ὅτι εἰς τὰς πρώην δορυφόρους τῆς Γερμανίας χώρας Ρουμανίαν, Οὐγγαρίαν καὶ Βουλγαρίαν, «ὑφίστανται δημοκρατικαὶ Κυβερνήσεις, αἵτινες ἀπολαύουν τῆς πλήρους ἐμπιστοσύνης τοῦ λαοῦ των», κατέληξε λέγων, ὅτι «ὅσον τὸ ταχύτερον ἐγκαθιδρυθῇ φυσικὴ δημοκρατικὴ Κυβέρνησις εἰς τὴν 'Ελλάδα, ὅσον τὸ καλλίτερον θὰ εἶναι καὶ δι' αὐτὴν καὶ διὰ τοὺς Συμμάχους».

'Η 'Ελλὰς μὲ ἀνοικτὰς ἀκόμη τὰς πληγὰς ἀπὸ τοὺς δολοφονικοὺς λογχισμοὺς τῶν ἐξωτερικῶν καὶ ἐσωτερικῶν της ἐχθρῶν, ὑψώνει τὴν φωνήν της μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων καὶ καλεῖ τὰ τέκνα της νὰ τὴν ὑπερασπίσουν

Ἔτσι ἡ Ρωσσία ἔδωσε τὴν ἄδειαν καὶ τὸν τόνον διὰ τὴν ἐπίθεσιν τῶν δορυφόρων της ἐναντίον τῆς 'Ελλάδος. Καὶ ἡ ἐπίθεσις αὐτή, ἡ ὁποία εἶχεν ἀρχίσει ἤδη ἀπὸ τοῦ 'Ιουλίου τοῦ 1945, ἐντείνεται μετὰ τὴν ἐπίσημον αὐτὴν Ρωσσικὴν ἐκδήλωσιν. Εἰς τὴν Σόφιαν, τὰ Σκόπια, τὰ Τίρανα, τὸ Βελιγράδιον καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν Πράγαν, ἐφημερίδες, δημόσιοι ρήτορες, ραδιοφωνικαὶ ἐκπομπαὶ δὲν ὁμιλοῦν μόνον περὶ τῆς ἀπαισίας μοναρχοφασιστικῆς τυραννίας, ἡ ὁποία ἐπικρατεῖ εἰς τὴν 'Ελλάδα, περὶ τῆς ἀγρίας καταπιέσεως τοῦ δημοκρατικοῦ λαοῦ καὶ ἰδίως τῶν Σλαυϊκῶν μειονοτήτων τῆς Μακεδονίας, καὶ περὶ τῆς ὑποχρεώσεως ὅλων τῶν δημοκρατικῶν Λαῶν, ὅπως βοηθήσουν τὸν καταπιεζόμενον αὐτὸν λαόν, ἀλλὰ καὶ ἐμφανίζουν πλέον ἀπροκαλύπτως τὰ κατακτητικὰ ἐναντίον τῆς 'Ελλάδος σχέδιά των.

'Η ὑπόθεσις τῆς ἐλευθέρας καὶ ὁμοσπόνδου Μακεδονίας ἡ

ὁποία πρέπει νὰ προκύψῃ ἀπὸ τὴν ἕνωσιν ὅλων τῶν Μακεδονικῶν ἐδαφικῶν τμημάτων μὲ τὴν Θεσσαλονίκην ὡς φυσικὴν πρωτεύουσαν, ἀναπτύσσεται πλέον ἐλευθέρως ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κ. Βλακὼφ εἰς τὰ Σκόπια καὶ ἀπὸ τὰς ἀντιστοίχους ὑπηρεσίας τοῦ Βελιγραδίου. Εἰς τὴν Σόφιαν ἀρχίζουν διά πρώτην φορὰν μετὰ τὸν πόλεμον, νὰ ὁμιλοῦν περὶ τῆς ἀπαραιτήτου Βουλγαρικῆς διεξόδου πρὸς τὸ Αἰγαῖον καὶ περὶ τῆς καταπιεζομένης Βουλγαρικῆς Θράκης. Καὶ ἡ ἐφημερὶς τῆς Σόφιας «Ἔργον» φθάνει μέχρι τοῦ νὰ τοῦ ζητῇ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν «πέραν τοῦ Νέστου, τοῦ Στρυμόνος καὶ τοῦ Ἀξιοῦ ἀλυτρώτων Μακεδόνων». Τέλος, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ κωμικοτραγικὸν κρατίδιον τοῦ Ἐμβὲρ Χότζα δὲν φωνασκοῦν μόνον περὶ τῶν «κατακτητικῶν διαθέσεων τῆς Ἑλλάδος ἐναντίον τῆς Ἀλβανίας», ἀλλὰ ὁμιλοῦν ἀκόμη καὶ περὶ τῶν ἀλυτρώτων Ἀλβανῶν τῆς Θεσπρωτίας καὶ τῆς ἄλλης Ἠπείρου. Ἐννοεῖται, ὅτι ὅλα αὐτὰ ἔχουν πάντοτε ὡς μοιραίαν καὶ συνεχῶς ἐπαναλαμβανομένην ἐπῳδὸν τὴν περιγραφὴν τοῦ πόνου ὅλων αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν γειτόνων μας διὰ τὴν τραγῳδίαν τῶν καταπιεζομένων ἀπὸ τὸ μοναρχοφασιστικὸν καθεστὼς τῶν Ἀθηνῶν δημοκρατικῶν τῆς Ἑλλάδος.

Συμφώνως πρὸς τὸ σχέδιον αὐτὸ τῆς νέας ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος κομμουνιστικῆς ἐπιθέσεως, τὸ ὁποῖον ἐξυφάνθη ἔξω τῶν ὁρίων τῆς Χώρας μας τὸ ἔτος 1946 ἔπρεπε νὰ εἶναι τὸ ἔτος τῆς ἀποφασιστικῆς ἐξορμήσεως, τὸ ἔτος τὸ ὁποῖον θὰ ἐπέφερε τὴν κρίσιν τοῦ ἀγῶνος καὶ θὰ ἔκαμπτε τὴν Ἑλληνικὴν ἀντίστασιν, οὕτως ὥστε ἐντὸς τοῦ ἰδίου ἔτους ἢ τὸ πολὺ κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ 1947, νὰ κατέρρεε τὸ «μοναρχοφασιστικὸν» καθεστὼς τῶν Ἀθηνῶν καὶ νὰ εἰσήρχετο ἡ Ἑλλὰς ὁριστικῶς εἰς τὴν χορείαν τῶν ὄπισθεν τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος Χωρῶν...

Κατ᾽ αὐτὸ θὰ ἔπρεπεν ἀπὸ τῆς ἀνοίξεως τοῦ 1946 νὰ σχηματισθοῦν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πολιτικῆς τῆς «μαζικῆς αὐτοάμυνας», αἱ πρῶται μεγάλαι ἀνατρεπτικαὶ συμμορίαι, διὰ νὰ ἀρχίσῃ ἀμέσως ἔπειτα ἡ ἀποστολὴ εἰς τὴν Ἑλλάδα τῶν πρώτων «καπεταναίων», ἀποφοίτων τῆς πρώτης σχολῆς τοῦ Ρουμπίκ, ἡ ὁποία θὰ ἐσυνεχίζετο κανονικὰ μὲ τὴν ἀποστολὴν τῶν ἀποφοίτων τῆς λειτουργούσης ἀπὸ τοῦ Μαΐου 1946 ἀνωτέρας σχολῆς τοῦ Μποῦλκες, μὲ τὴν ἀποστολὴν τῶν Σλαυομακεδονικῶν πυρήνων τῆς «Ν.Ο.Φ.» ὑπὸ τῆς ἐν Σκοπίοις ὀργανώσεως τῶν Βλα-

κώφ, Γκότσε, Ντέλιωφ, Πασχάλη κλπ., διὰ νὰ φθάσῃ ἡ ὅλη ἐπίθεσις κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1946 εἰς τὸ ὀξύτατον σημεῖον της.

Διὰ νὰ ἀρχίσῃ, ὅμως, ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ σχεδίου, ἔπρεπε προηγουμένως νὰ δημιουργηθῇ ἡ κατάλληλος διεθνὴς ἀτμόσφαιρα ἡ ὁποία θὰ ἐπληροφόρει ὅλους τοὺς ἀνὰ τὸν κόσμον καὶ ἰδίως εἰς τὴν Βαλκανικὴν Χερσόνησον κομμουνιστάς, ὅτι ἡ Σοβιετικὴ Ρωσία εἶχε κηρυχθῇ ἀναφανδόν ἐχθρικὴ πρὸς τὸ ἐν Ἑλλάδι καθεστὼς καὶ τὴν Βρεταννικὴν ὑποστήριξίν του. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ θὰ ἄφηνε τὰς χεῖρας ἐλευθέρας δι' οἱασδήποτε κομμουνιστικὰς ἐνεργείας ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος καὶ θὰ προσεπάθει νὰ μεταδώσῃ παντοῦ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὄχι μόνον κατατυραννεῖ τὸ «μοναρχοφασιστικὸν καθεστὼς» τῶν Ἀθηνῶν τοὺς Ἕλληνας «δημοκρατικοὺς πολίτας», ἀλλὰ καὶ ἐκδηλώνει ἐχθρικὰς διαθέσεις ἐναντίον τῶν βορείων γειτόνων τῆς Χώρας καὶ οὕτω καθιστᾷ τὴν Ἑλλάδα ἀπειλὴν διὰ τὴν εἰρήνην τῆς Βαλκανικῆς Χερσονήσου καὶ κατὰ συνέπειαν, τῆς Εὐρώπης ὁλοκλήρου.

Εἰς αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν σκοπὸν ἀπέβλεπεν ἡ προσφυγή, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Σοβιετικὴ Ρωσία προέβη διὰ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ βοηθοῦ Ρώσου ἀντιπροσώπου παρὰ τῷ Συμβουλίῳ Ἀσφαλείας κ. Γκρομύκο πρὸς τὸν Πρόεδρον τοῦ Συμβουλίου. Ὡς γνωστόν, διὰ τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς, ἡ ὁποία ὑπεβλήθη τὴν 21ην Ἰανουαρίου 1946, ἡ Σοβιετικὴ Ρωσία ἐβεβαίωνεν, ὅτι «ἡ παρουσία Βρεταννικῶν στρατευμάτων ἐν Ἑλλάδι ἀπέβη μέσον ἐπηρεασμοῦ τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως τῆς Χώρας, συχνὰ χρησιμοποιούμενον ὑπὸ τῶν ἀντιδραστικῶν στοιχείων ἐναντίον τῶν δημοκρατικῶν δυνάμεων τῆς Χώρας» καὶ ἐνεθάρρυνε τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν εἰς ἐνεργείας καὶ ἐκδηλώσεις ἐχθρικὰς ἐναντίον τῶν ἄλλων Βαλκανικῶν Χωρῶν.

Μὲ τὴν Σοβιετικὴν αὐτὴν δήλωσιν μετεβάλλετο πλέον ριζικῶς ἡ διεθνὴς ἄποψις τῆς παρουσίας τῶν Βρεταννικῶν στρατευμάτων ἐν Ἑλλάδι, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ Βρεταννικὴ Κυβέρνησις εἶχεν ἐπανειλημμένως καὶ δικαίως—ἀκόμη δὲ καὶ κατὰ τὴν διάσκεψιν τῆς Μόσχας τοῦ Ἰουλίου 1945—τονίσει, ὅτι ἐγένετο καὶ διετηρεῖτο τῇ πλήρει συγκαταθέσει τοῦ στρατάρχου Στάλιν. Ταυτοχρόνως ὅμως καθίστα ἡ Σοβιετικὴ Ρωσία διεθνῶς γνωστόν, ὅτι ἀντιτίθεται καὶ ἐναντίον τῆς παρουσίας τῶν Βρεταννικῶν στρατευμάτων καὶ ἐναντίον τοῦ ἐσωτερικοῦ καθεστῶτος

ἐν Ἑλλάδι, χαρακτηρίζουσα καὶ τὴν μίαν καὶ τό ἄλλο ὡς κίνδυνον διὰ τὴν διεθνῆ εἰρήνην καὶ ἀσφάλειαν συμφώνως πρὸς τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν καὶ ἀνακτῶσα, ἑπομένως, τὴν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν τῶν κινήσεών της.

Ἐγκαίρως καὶ ἀπὸ μακροῦ πληροφορημένον τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα Ἑλλάδος ἔπρεπε νὰ παράσχῃ παντὸς εἴδους στηρίγματα καὶ ἐπιχειρήματα διὰ τὴν Σοβιετικὴν προσφυγήν. Καὶ τὸ Κ.Κ.Ε. συνεμορφώθη πράγματι, πλήρως πρὸς τὴν ἐντολὴν αὐτήν. Τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1945 ὁ Γεν. Γραμματεύς τοῦ Κόμματος ἐγκατεστάθη ἐπὶ ἑβδομάδας ὁλοκλήρους εἰς τὴν Βόρειον Ἑλλάδα καὶ ἀνέπτυξε παντοίαν καὶ ἀρκετὰ μυστηριώδη δρᾶσιν τῆς ὁποίας τὸ ἄμεσον ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ πρόκλησις διαφόρων ταραχῶν, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον σοβαρῶν, εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, εἰς τὸν Βόλον καὶ εἰς τὴν Καβάλλαν.

Ἡ παρουσία ὅμως τοῦ «ἀρχηγοῦ» εἰς τὴν Βόρειον Ἑλλάδα, δὲν ἐσήμαινεν ὀλιγώτερον ἔντονον δρᾶσιν εἰς τὴν ὑπόλοιπον Ἑλλάδα. Εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐδημιουργοῦντο, τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1946 διάφοροι ταραχαί, αἱ ὁποῖαι ἀπεκορυφοῦντο μὲ τὰ γεγονότα τῶν Καλαμῶν, γεγονότα τῶν ὁποίων ἡ ὕποπτος ὑποκίνησις καὶ οἱ γενικώτεροι ἀντικειμενικοὶ σκοποί ἦσαν ἐξ ὁλοκλήρου ἐξυπηρετικοὶ τῆς ὑποβαλλομένης εἰς τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας Σοβιετικῆς προσφυγῆς.

Τέλος, ἐξαπελύετο, τὴν 7ην Ἰανουαρίου, εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὰς ἄλλας μεγάλας πόλεις τῆς Ἑλλάδος ἡ γενικὴ ἀπεργία, τῆς ὁποίας σκοπός, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄλλα ταραχώδη γεγονότα, ἦτο νὰ δημιουργήσῃ μίαν κατάστασιν γενικῆς ἀνησυχίας καὶ ἀνωμαλίας, τρομοκρατοῦσαν τὴν ἀσθενῆ καὶ ἀμφιταλαντευομένην Κυβέρνησιν Σοφούλη καὶ παρέχουσαν εἰς τὴν παγκόσμιον Κοινὴν Γνώμην τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι κάποιο δίκαιον θὰ ἔχῃ ἡ Ρωσικὴ Κυβέρνησις, καταγγέλλουσα ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας τὴν ἀνώμαλον καὶ ἐπικίνδυνον ἐν Ἑλλάδι κατάστασιν.

Εἶναι ἄξιον ἰδιαιτέρας προσοχῆς τὸ γεγονός, ὅτι, ἐνῷ εἰς τὸ Λονδῖνον ἡ προσφυγὴ Γκρομύκο ἔπεσεν—ὡς ἐγράφετο τότε—ὡς βόμβα, ἐκπλήσσουσα τοὺς πάντας, ἀκόμη δὲ καὶ τὸν συνοδοιπόρον ἀντιπρόσωπον καὶ Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος κ. Σοφιανόπουλον, ὁ ὁποῖος τὴν προηγουμένην εἶχε βεβαιώσει τὸν Ἄγγλον Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Μπέβιν,

ὅτι τὰ εἶχε προσωπικῶς καταφέρει μὲ τοὺς Ρώσους, οἱ ὁποῖοι δέν θὰ ἐδημιούργουν πλέον ζητήματα ἐξ ἀφορμῆς τῆς Ἑλλάδος τὸ Κ.Κ.Ε. εἰς τὰς Ἀθήνας ἦτο πλήρως ἐνήμερον. Ἀποδεικνύεται τοῦτο ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς ἡμέραν—21ην Ἰανουαρίου 1946—κατὰ τὴν ὁποίαν ὑπεβάλλετο ἡ προσφυγὴ Γκρομύκο καὶ μάλιστα ὀλίγας ὥρας ἐνωρίτερον ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐξέδιδεν ἀνακοίνωσιν, ἡ ὁποία καὶ εἰς τὴν διατύπωσιν ἀκόμη, ἦτο τελείως ταυτόσημος μὲ τὴν Ρωσικὴν προσφυγήν: «Ἡ ταπείνωση τῆς Βρετανικῆς κατοχῆς τῆς Ἑλλάδας πρέπει ἀμέσως νὰ τελειώσῃ. Τὰ Βρετανικὰ στρατεύματα κατοχῆς πρέπει νὰ φύγουν ἀμέσως ἀπὸ τὸν τόπο, γιὰ νὰ μπορέσῃ ὁ κυρίαρχος λαός, σίγουρα καὶ χωρὶς ἀναβολή, νὰ ξεκαθαρίσῃ μὲ τίς δικές του δυνάμεις τὴν ἐσωτερικὴ κατάσταση».

Ἀλλὰ καὶ πρὶν ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἐπίσημον αὐτὴν ἐκδήλωσιν, τό Κ.Κ.Ε. ἐφρόντισε νὰ παράσχῃ εἰς τὸν μέλλοντα νὰ ἀναπτύξῃ τὴν Ρωσικὴν προσφυγὴν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου κ. Βισίνσκυ, τὰ ἀπαιτούμενα ἐπιχειρήματα. Εἰς τὴν προσφώνησίν του πρὸς τὴν κομμουνιστικὴν «ὁλομέλειαν» Μακεδονίας καὶ Θράκης (δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸν «Ριζοσπάστην» τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1946), ὁ γενικὸς γραμματεὺς Ζαχαριάδης κατήγγειλε κατηγορηματικῶς ὅτι ἡ Βόρειος Ἑλλὰς ἔγινεν ὁρμητήριον Ἀλβανῶν, Νοτιοσλαύων καὶ Βουλγάρων φασιστῶν, ἐξοπλιζομένων ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν καθεστὼς καὶ ἐξαπολυομένων ἐντεῦθεν διὰ νὰ προκαλέσουν στάσεις εἰς τὰς Χώρας των ἐναντίον τῶν «λαϊκῶν δημοκρατικῶν καθεστώτων». Καὶ διὰ νὰ μὴ ὑπάρξῃ καμμία ἀπολύτως ἀμφιβολία, ὅτι ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῶν ἐξωφρενικῶν αὐτῶν βεβαιώσεων, ἦτο νὰ παρασταθῇ ἡ Ἑλλὰς ὡς ἀποτελοῦσα ἀπειλὴν διὰ τὴν εἰρήνην τῆς Βαλκανικῆς Χερσονήσου, ὁ σύντροφος Ζαχαριάδης κατέληγεν εἰς τὴν προσφώνησίν του αὐτήν: «Εἴμαστε κίνδυνος γιὰ τὴν εἰρήνη».

> «... *Μάννα ἡ Πατρίδα χάνεται*
> *Μάννα μου, ὁ κόσμος χάνεται*
> . . . .
> *παραμονεύει ὁ Βούργαρος*
> *κι' ὁ Μόσκοβος φοβέρα εἶναι...*»
> Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ
> «Μοῦσα» 27-8-1922

Ὀλίγας δὲ ἡμέρας ἀργότερα καὶ ἀκριβῶς τὴν 13ην Ἰανουαρίου, τὸ ἴδιον κομμουνιστικὸν ὄργανον, ἐδημοσίευσε μακρὸν ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἄγριος διωγμὸς τῶν Σλαυομακεδόνων»,

εἰς εὸ ὁποῖον περιεγράφετο ἡ τραγικὴ κατάστασις ἡ ὁποία εἶχε δημιουργηθῆ διὰ τὴν ζωὴν τῶν «ἑκατὸν ὀγδοήκοντα χιλιάδων (ἀριθ. 180.000) ψυχῶν τῆς Σλαυομακεδονικῆς μειονότητας» καὶ ἐβεβαιοῦτο ὅτι τὸ τυραννικὸν Ἑλληνοαγγλικὸν καθεστὼς «ἀσκεῖ ἀφάνταστη τρομακτικὴ καταπίεση τῶν Σλαυομακεδόνων». Ἔτσι ὁ σύντροφος Βισίνσκυ ἀναπτύσσων ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας, κατὰ τὴν συνεδρίασίν του τῆς 1ης Φεβρουαρίου 1946, τὴν Σοβιετικὴν προσφυγήν, ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ εἰς τὰς ἀνακοινώσεις καὶ τὰς δημοσιογραφικὰς ἐκστρατείας τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τοῦ Ε.Α.Μ. ὅλα τὰ στοιχεῖα, ποὺ τοῦ ἐχρειάζοντο διὰ νὰ ἀποπειραθῇ νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι πράγματι ἡ Ἑλλάς, ὑπὸ τὸ «Ἑλληνοαγγλικὸν» αὐτὸ καθεστώς, ἀποτελεῖ κίνδυνον. και ἀπειλὴν διὰ τὴν εἰρήνην.

Ἡ Ρωσικὴ αὐτὴ προσφυγὴ ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Μεγάλης Βρεταννίας εἶχε πολὺ εὐρύτερον καὶ σοβαρώτερον σκοπόν. Ἀπετέλει μέρος ἑνὸς εὐρυτάτου σχεδίου, τὸ ὁποῖον ἀπέβλεπεν εἰς τὸ νὰ ἐξασφαλίσῃ, διὰ μιᾶς μεγάλης ἐπιθέσεως καὶ διὰ τῆς κάμψεως τῆς θελήσεως ἀντιστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, τὴν πραγματοποίησιν ἐκείνου τὸ ὁποῖον, τὴν 30ὴν Ἰουλίου 1945, εἶχε ζητήσει ὁ στρατάρχης Στάλιν ἐνώπιον τῆς Διασκέψεως τοῦ Πότσδαμ : τὴν μεταβολὴν τῆς Ἑλλάδος δηλαδὴ εἰς Ρωσικὴν στρατιωτικὴν βάσιν.

Ἐν συνεχείᾳ ἤρχισε νὰ τίθεται εἰς πλήρη ἐφαρμογὴν τὸ προμνησθὲν σχέδιον τῆς νέας κομμουνιστικῆς ἐξορμήσεως ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία θὰ ἐγίνετο ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ θὰ ἐχρησιμοποιοῦντο δι' αὐτὴν κυρίως τὰ δυναμικὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο ἤδη οὕτως ἢ ἄλλως, εἰς τὴν διάθεσιν τῶν κομμουνιστικῶν ἀρχῶν τῶν γειτόνων μας.

Ἦσαν, βεβαίως, διαθέσιμοι κατὰ πρῶτον, οἱ παλαιοὶ ἐλασῖται, οἱ ὁποῖοι εἶχον καταφύγει, μετὰ τὴν κατάρρευσιν τοῦ Δεκεμβριανοῦ κινήματος, κατὰ χιλιάδας εἰς τὴν Ἀλβανίαν, τὴν Βουλγαρίαν καὶ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν, φοβούμενοι τὴν φυσικὴν τιμωρίαν ποὺ ἐπερίμενε τὰ ἐγκλήματά των, ἂν ἔπιπτον εἰς τὰ χέρια τῆς νομίμου Ἑλληνικῆς Δικαιοσύνης. Ἀλλὰ αὐτοὶ—πλὴν μερικῶν δοκιμασμένων ἡγετῶν, οἱ ὁποῖοι πολὺ ἐνωρίτερα ἤρχισαν νὰ ἀποστέλλωνται ὀπίσω εἰς τὴν Ἑλλάδα—εἶχον ἀνάγκην συστηματικῆς καθοδηγήσεως καὶ στρατιωτικῆς μετεκπαιδεύσεως,

διὰ τὴν ὁποίαν αἱ ὁριστικαὶ ὀργανωτικαὶ ἀποφάσεις φαίνεται νὰ ἐλήφθησαν μόνον μετὰ τὸ ταξίδιον τοῦ Ζαχαριάδη εἰς Βελιγράδιον, Μποῦλκες καὶ Σόφιαν, τὸν Μάρτιον τοῦ 1946. Καί, ὅπως θὰ ἴδωμεν, ἡ ὁμαδικὴ καὶ συστηματικὴ κάθοδος εἰς τὴν Ἑλλάδα τῶν πυρήνων συμμοριῶν, ποὺ ἐδημιουργήθησαν ἀπὸ τοὺς ἀποφοίτους τῶν στρατιωτικῶν σχολῶν τοῦ Μποῦλκες, ἤρχισε μόνον ἀπὸ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1946 καὶ ἐπέκεινα, ἀπὸ τήν ἐποχὴν δηλαδή, ἡ ὁποία, κατὰ τὸ καταρτισθὲν σχέδιόν, ἔπρεπε νὰ χαρακτηρίζεται ὡς ἡ μεγάλη ἔντασις καὶ ἡ τελικὴ ἐξόρμησις τῆς ἐπιθέσεως ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος. Χρονολογικῶς, ἡ περίοδος αὐτὴ ἠμπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὡς συμπίπτουσα περίπου μὲ τὰς μεγάλας κομμουνιστικὰς ἐπιθέσεις ἐναντίον τοῦ Σκρᾶ, τοῦ Ἀρχαγγέλου καὶ τῆς Ἀρδέας.

Προηγουμένως, ἔπρεπε—ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν δημιουργίαν τῶν πρώτων ἐντοπίων πυρήνων συμμοριῶν διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς πολιτικῆς τῆς «μαζικῆς ἔνοπλης αὐτοάμυνας», διὰ τὴν ὁποίαν ἐφρόντιζε τὸ Κ.Κ.Ε.—νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἄλλαι ἰσχυραὶ καὶ συμπαγεῖς συμμοριακαὶ ὁμάδες, αἱ ὁποῖαι νὰ δημιουργήσουν τὰς καταλλήλους προϋποθέσεις διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιθέσεως, τόσον ἀπὸ στρατηγικῆς, ὅσον καὶ ἀπὸ εὐρυτέρας πολιτικῆς ἀπόψεως. Καὶ αὐταὶ ἦσαν οἱ ὁμάδες, αἱ ὁποῖαι ἀπηρτίζοντο ἀπὸ παλαιὰ δοκιμασμένα Σλαυϊκὰ στελέχη.

Ἡ ὅλη διεύθυνσις τῆς ἐπιθέσεως, ἡ ὁποία εἶχε πλέον ἐκφύγει ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἐξ Ἑλλάδος κομμουνιστῶν, διὰ νὰ περιέλθῃ εἰς τὰ χέρια τῆς γενικωτέρας Σλαυϊκῆς κομμουνιστικῆς ὀργανώσεως τῆς Βαλκανικῆς Χερσονήσου, ἐνδιεφέρετο νὰ προστατεύσῃ τὸν ἀγῶνα της ἀπὸ κάθε ἐνδεχόμενον ἀφυπνίσεως τοῦ Ἐθνικοῦ Ἑλληνικοῦ αἰσθήματος μεταξὺ τῶν ὁσονδήποτε φανατικῶν, ἀλλὰ πάντως Ἑλλήνων κομμουνιστῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἀπετέλουν τὰς συγκροτηθησομένας συμμορίας. Δὲν ἤθελαν, δηλαδή, οἱ μέλλοντες νὰ διευθύνουν τὸν ἀγῶνα αὐτὸν ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, νά ἰδοῦν ἐπαναλαμβανόμενον τὸ σύμπτωμα ἐκεῖνο τῆς ἀφυπνίσεως τῆς Ἐθνικῆς Ἑλληνικῆς συνειδήσεως, τὸ ὁποῖον εἶχε παρατηρηθῆ κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 1944—1945 μεταξὺ πολλῶν ὁμάδων τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τοῦ ΕΛΑΣ εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ τὸ ὁποῖον ἠνάγκασε τὰς καθαρῶς Βουλγαρικὰς συμμορίας τῆς Ὀχράνα καὶ τῆς Σνὸφ νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα διὰ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν καὶ αἵτινες διέκοψαν ἐπί τινα καιρὸν

τὴν συνεργασίαν των μὲ τὸ Κ.Κ.Ε. καὶ τὸν ΕΛΑΣ, παρὰ τὴν πλήρη συμφωνίαν τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τοῦ Κ.Κ.Β., τὴν ἐπιτευχθεῖσαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Γερμανικῆς κατοχῆς.

Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ἡ ἐπίθεσις ἤρχισε κυρίως μὲ τὴν ἀποστολὴν Σλαυομακεδονικῶν συμμοριῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τὸ ὅτι οἱ ὀργανωταὶ τῆς ἐπιθέσεως εἶχον δίκαιον νὰ φοβοῦνται, ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι πολλαὶ δεκάδες μελῶν τῶν κομμουνιστικῶν συμμοριῶν, ἀκόμη δὲ καὶ ἡγετικῶν των στελεχῶν ἠγανάκτησαν τελικῶς διὰ τὴν ὑποταγὴν εἰς τοὺς Σλαύους καὶ εἴτε προσελθόντες αὐθορμήτως εἰς τὰς Ἑλληνικὰ ἐθνικὰς δυνάμεις, εἴτε αἰχμαλωτισθέντες παρ' αὐτῶν, προέβησαν εἰς πλήρεις ὁμολογίας, αἵτινες ἀπετέλεσαν τὰ πολυτιμότερα στοιχεῖα, τὰ τεθέντα παρὰ τῆς Ἑλλάδος ὑπ' ὄψιν τῆς Ἐρευνητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ο.Η.Ε.

Τὴν βάσιν τῶν κομμουνιστικῶν Σλαυϊκῶν δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐχρησιμοποιοῦντο διὰ τὴν ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος ἐπίθεσιν, θὰ ἀπετέλουν αἱ ἴδιαι ἐκεῖναι δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι εἶχον στενῶς συνεργασθῆ μὲ τοὺς Γερμανοὺς καὶ Βουλγάρους κατακτητὰς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐχθρικῆς κατοχῆς καὶ διαπράξει τόσα ἐγκλήματα ἐναντίον τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ. Εἶναι, δυστυχῶς, ἀληθές, ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς Σλαυομακεδόνας αὐτοὺς εἶχον ἐπωφεληθῆ, εὐθὺς μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν Γερμανίαν, τοῦ διατάγματος τῆς Βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως τῆς 21ης Μαΐου 1941, τὸ ὁποῖον ἀνεγνώριζε τὴν Βουλγαρικὴν ἐθνότητα εἰς αὐτούς. Καὶ εἰς μὲν τὴν ἐκεῖθεν τοῦ Στρυμόνος Μακεδονίαν, ἡ ὁποία παρεδόθη ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς εἰς τοὺς Βουλγάρους, δὲν ἐδίστασαν ἀκόμη καὶ εἰς τὸν Βουλγαρικὸν στρατὸν νὰ καταταχθοῦν, εἰς δὲ τὴν ἐντεῦθεν τοῦ Στρυμόνος Μακεδονίαν, ἰδίως δὲ τὴν περιοχὴν Φλωρίνης, Ἐδέσσης καὶ Καστοριᾶς, κατετάγησαν ἀθρόως εἰς τὰς συμμορίας τῶν κομιτατζήδων τὰς ὁποίας κατήρτισεν ὁ Βούλγαρος ἐγκληματίας πολέμου Κάλτσεφ, ἐπύκνωσαν τὰς τάξεις τῆς «ΟΧΡΑΝΑ» καὶ διέπραξαν ἀφάνταστα ἐναντίον τοῦ συμπαγοῦς Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ τῶν περιφερειῶν αὐτῶν ἐγκλήματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀρκεῖ νὰ σημειωθῆ ὅτι μόνον εἰς τὴν περιφέρειαν Καστοριᾶς ἔκαυσαν σαράντα χωριά.

Ὅσον ἀφορᾶ τὸ ἄλλο σκέλος τῆς ἐπιδεικτικῆς αὐτῆς ἐξορμήσεως, τοὺς Ἑλληνικῆς καταγωγῆς κομμουνιστάς, θὰ ἔλεγε

κανεὶς ὅτι θὰ ἀποτελέσῃ ἀνεξίτηλον στίγμα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν τὸ γεγονός, ὅτι ὡρισμέναι χιλιάδες Ἑλλήνων, εὑρεθέντων διὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον λόγον εἰς ξένας χώρας, ἐδέχθησαν νὰ ἐκπαιδευθοῦν, νὰ ἐξοπλισθοῦν καὶ νὰ ἀποσταλοῦν ἀπὸ τὰς ἰδίας αὐτὰς ξένας χώρας, ὅταν ἀπεφάσισαν νὰ ὀργανώσουν μίαν ἐπίθεσιν ἐναντίον τῆς ἰδικῆς των πατρίδος μὲ σαφῆ καὶ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν νὰ καταργήσουν τὴν ἀνεξαρτησίαν της καὶ νὰ τῆς ἀποσπάσουν μερικὰ ἀπὸ τὰ πολυτιμότερα ἐδάφη της. Ἀλλὰ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λησμονῆται, ὅτι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τὸν χειμῶνα καὶ τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1945, ἦσαν ἐγκληματίαι, βαρυνόμενοι μὲ κοινὰ ἐγκλήματα, τρέμοντες νὰ ἐμφανισθοῦν πρὸ τῆς Δικαιοσύνης τῆς πατρίδος των, γνωρίζοντες καλά, ὅτι δὲν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν πατρίδα των αὐτήν, ἐὰν δὲν κατηργεῖτο ἡ ἀνεξαρτησία της, ἂν δὲν μετεβάλλετο αὕτη εἰς ἐξάρτημα ξένων χωρῶν. Ὥστε δὲν δύναται νὰ ἐπιρριφθῇ εἰς τὸ παθητικὸν τῆς φυλῆς ἡ ὁμαδικὴ αὐτὴ προδοσία.

Τίθεται, ὅμως τὸ ζήτημα, πόσοι ἦσαν οἱ ἀρνησιπάτριδες αὐτοί, οἱ ὁποῖοι οὕτω ἐχρησιμοποιήθησαν ἀπὸ τοὺς γείτονάς της ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτὸ δὲν ἠμπορεῖ οὔτε τώρα ἀκόμη νὰ δοθῇ σαφὴς καὶ ἀσφαλὴς ἀπάντησις. Ἡ ἔκθεσις τῆς Ρωσσικῆς μειοψηφίας τῆς ἐπιτροπῆς Ἐρεύνης, συνταχθεῖσα ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἐπὶ τῶν πληροφοριῶν, τὰς ὁποίας ἔδωσαν οἱ ἐν τῇ Βαλκανικῇ Σλαυϊκοὶ δορυφόροι, βεβαιώνει, ὅτι μετὰ τὴν Βάρκιζαν ἔφυγαν πρὸς Νοτιοσλαυΐαν, ἐξελθόντες τῶν Ἑλληνικῶν συνόρων, εἰκοσιπέντε καὶ πλέον χιλιάδες «πρόσφυγες» ἐλασῖται. Ἐπεβεβαιοῦτο, οὕτω, ἀπὸ Σλαυϊκῆς πάντοτε πλευρᾶς, ὁ ἰσχυρισμός, τὸν ὁποῖον εἶχε προβάλει τὴν 8ην Ἰουλίου 1945 ὁ στρατάρχης Τῖτο εἰς τὸν ραδιοφωνικὸν λόγον του, καὶ κατὰ τὸν ὁποῖον «χιλιάδες χιλιάδων Μακεδόνων, ἀλλ' ἀκόμη καὶ Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι κατέφυγον εἰς τὴν Νοτιοσλαυΐαν, διεμένουν σήμερον εἰς τὴν Βοϊβοδίναν, ἀφοῦ διέφυγαν τὴν τρομοκρατίαν τῶν Ἑλλήνων ἀντιδραστικῶν».

Ὅταν ὅμως ἡ Ἐπιτροπὴ Ἐρεύνης τοῦ Ο.Η.Ε. ἐπρόκειτο, τὴν παρελθοῦσαν ἄνοιξιν νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Νοτιοσλαυΐαν, διὰ νὰ ἐξακριβώσῃ ἐπὶ τόπου τὰ πράγματα, ἡ Νοτιοσλαυϊκὴ Κυβέρνησις ἐδήλωσεν ἐπισήμως, ὅτι εἰς τὰ στρατόπεδά της τοῦ Μποῦλκες καὶ τοῦ Νόβι—Σάντ, δὲν εὑρίσκονται περισσότεροι τῶν

πέντε χιλιάδων «Ἑλλήνων». Καὶ εἶναι φυσικὸν νὰ ἐρωτηθῇ κανείς, τὶ ἔγιναν αἱ ἄλλαι εἴκοσι ἢ ἔστω καὶ δεκαπέντε χιλιάδες ἐλασιτῶν (ἐὰν παραδεχθῇ κανείς, ὅτι ἦτο κάπως ὑπερβολικὴ ἡ πρώτη βεβαίωσις); Ἡ ἀπάντησις εἶναι σαφής: Ἔγιναν τὰ στελέχη καὶ ὁ κύριος πυρὴν τῶν συμμοριῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ ἕνα ἔτος λυμαίνονται τὴν Ἑλλάδα, σκορπίζουσαι παντοῦ τὴν καταστροφὴν καὶ τὸν ὄλεθρον.

Ἡ πρώτη προετοιμασία τῶν συμμοριτῶν αὐτῶν δὲν ἔγινεν εἰς τὴν Νοτιοσλαυΐαν, ἀλλὰ εἰς ἕνα μικρὸν χωρίον τῆς Ἀλβανίας, τὸ Ρουμπίκ, εὑρισκόμενον 70 χιλιόμετρα μακρὰν τῶν Τιράνων. Κατ' ἀρχὰς ἡ ἐκπαίδευσίς των συνίστατο ἁπλῶς εἰς τὴν παρακολούθησιν καθοδηγητικῶν κομμουνιστικῶν μαθημάτων καὶ ἐπανάληψιν τῶν κοινοτοπιῶν περὶ Ἑλληνικοῦ μοναρχοφασισμοῦ καὶ τρομοκρατίας.

Τὸν Αὔγουστον, ὅμως, τοῦ 1945, αἱ Ἀλβανικαὶ ἀρχαὶ τῶν Τιράνων παρέδωσαν εἰς τοὺς Ἐλασίτας αὐτοὺς ἕνα ὁλμοβόλον καὶ πενῆντα περίπου ὅπλα, ἐκτὸς τῶν ἀτομικῶν των περιστρόφων, διὰ νὰ ἀρχίσῃ ἡ στρατιωτική των ἐκπαίδευσις.

Μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους, ὁπότε οἱ τρόφιμοι τοῦ Ρουμπὶκ ἐστάλησαν εἰς τὸ Μποῦλκες, ἡ στρατιωτική των ἐκπαίδευσις ὠργανώθη περίπου ὡς ἑξῆς: οἱ ἐλασῖται διηρέθησαν εἰς τρεῖς κατηγορίας: ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχον καμμία στρατιωτικὴν ἐκπαίδευσιν καὶ οἱ ὁποῖοι ἔκαμναν ἁπλῶς φυσικὰς ἀσκήσεις, ἐν ἀναμονῇ τῆς πληρεστέρας ἐκπαιδεύσεως, τὴν ὁποίαν θὰ ἐλάμβανον ἀργότερα εἰς τὸ Μποῦλκες, δεύτερον ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶχον τύχει ἤδη στοιχειώδους στρατιωτικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ οἱ ὁποῖοι ἡτοιμάζοντο θεωρητικῶς, διὰ νὰ γίνουν ἀρχηγοὶ θεωρητικῶν ὁμάδων καὶ τρίτον, ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶχον χαρακτηρισθῆ ἀπὸ τὸν «ἡρωϊκὸν ΕΛΑΣ» ὡς ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ὁποῖοι ἠσκοῦντο ὡς ἐὰν ἦσαν ἐπιτελικοὶ ἀξιωματικοί. Ὑπῆρχεν, ὅμως, καὶ εἰδικὴ σχολὴ καπεταναίων, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὠργανωμένοι εἰς ἰδιαιτέραν στρατιωτικὴν μονάδα, ἐλάμβανον χωριστὴν τροφὴν καὶ ἔκαμνον καὶ παρελάσεις

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκπαιδεύσεως αὐτῆς, μερικαὶ δεκάδες ἀξιωματικῶν τοῦ ΕΛΑΣ, ἔκαμαν τὴν λεγόμενην «κολλεκτιβιστικὴν ἐργασίαν» διὰ νὰ συντάξουν ἕνα ἐγχειρίδιον στρατιωτικόν, προετοιμάζον, ὅπως ρητῶς ἀναφέρεται εἰς τὸν προλογόν

του. «τὸν ἀνταρτοπόλεμον ἐπὶ ἐπιστημονικῶν βάσεων• διὰ μελλοντικοὺς ἀγῶνας».

Ὅταν διαβάσῃ κανεὶς ἁπλῶς τὸν κατάλογον περιεχομένων τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, εὑρίσκει ὅλας τὰς συμμοριακὰς καὶ τρομοκρατικὰς μεθόδους, τὰς ὁποίας εἴδομεν ἐφαρμοζομένας κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τελευταίας διετίας εἰς τὸν τόπον μας. Τίποτε ἀπολύτως δὲν λείπει.

Περὶ τὰς ἀρχὰς ὅμως τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1945 οἱ «ἀγαθοί μας γείτονες», ἀπεφάσισαν, ὅτι ἡ προετοιμασία αὐτὴ ἔπρεπε νὰ ἑνοποιηθῇ καὶ νὰ συστηματοποιηθῇ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο δυνατὸν μόνον ἐὰν ὅλοι οἱ ἐλασῖται συγκεντρωθοῦν εἰς ἕνα μέρος καὶ λάβουν ἐκεῖ τὴν ἀπαιτουμένην στρατιωτικὴν ἐκπαίδευσιν. Δεδομένου, ὅτι ἡ Γιουγκοσλαυΐα τοῦ Τίτο εἶχεν ἀναλάβει τὴν γενικωτέραν διεύθυνσιν τῆς Σλαυϊκῆς Ὁμοσπονδίας τῶν Βαλκανίων καὶ ὅτι αὐτὴ εἶχε καὶ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ὀργανώσεως τῆς ἐπιθέσεως κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἐκρίθη, ὅτι θὰ ἔπρεπεν οἱ χρησιμοποιηθησόμενοι ἐλασῖται νὰ μεταφερθοῦν ἀπὸ τὰς ἄλλας Βαλκανικὰς χώρας εἰς τὴν Γιουγκοσλαυΐαν.

Οὕτως ἡ μεταφορά των ἐρυθμίσθη ἀπὸ τὸν κομμουνιστὴν ἡγέτην Τζήμαν, τὸν «πρεσβευτὴν» τοῦ Κ.Κ.Ε., παρὰ τῇ Κυβερνήσει τοῦ Τίτο, ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὰς Ἀλβανικὰς καὶ Γιουγκοσλαυϊκὰς ἀρχάς, διὰ τὴν παροχὴν τῶν ἀπαιτουμένων μέσων.

Οἱ ἐξ Ἀλβανίας προερχόμενοι ἐλασῖται εὗρον εἰς τὸ Μποῦλκες τρεῖς χιλιάδας περίπου Ἕλληνας ἐγκατεστημένους ἀπό τινος καιροῦ. Μὲ τὰς ἐπακολουθησάσας συνεχεῖς μεταφορὰς ἀπὸ τὴν Βουλγαρίαν, τὴν Ἀλβανίαν καὶ ἄλλα μέρη τῆς Γιουγκοσλαυΐας, οἱ τρόφιμοι τοῦ στρατοπέδου ηὐξήθησαν, μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 1945 εἰς 5.000. Ἂν ὅμως ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι κατὰ διαφόρους ἐποχάς, μερικαὶ χιλιάδες τροφίμων τοῦ Μποῦλκες, εἰργάζοντο εἰς σιδηροδρομικὰ καὶ ὁδοποιητικὰ ἔργα, εἰς ἄλλα μέρη τῆς Γιουγκοσλαυΐας καὶ ἐξησκοῦντο συγχρόνως καὶ εἰς τὴν στρατιωτικὴν τέχνην, πρέπει νὰ συμπεράνῃ κανείς, ὅτι πολὺ περισσότεροι ἀπὸ 5 χιλιάδες, κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα δέκα ἕως δεκαπέντε χιλιάδες, ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ κέντρον αὐτὸ τῆς ἐχθρικῆς ἐξορμήσεως ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος.

Διαπιστώνομεν οὕτως, ἐπὶ τῇ βάσει σαφῶν καὶ συγκεκριμένων στοιχείων, τὰ ὁποῖα ἐπεβεβαίωσε καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ Ἐρεύ

νης τοῦ Ο.Η.Ε. καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδύνατον πλέον νὰ ἀμφισβητηθοῦν, ὅτι ἤδη, ἀπὸ τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1945, σημειοῦται πλήρης συνεργασία Βουλγαρίας, Ἀλβανίας, Γιουγκοσλαυΐας καὶ Κ.Κ.Ε. διὰ τὴν καλλιτέραν ὀργάνωσιν τοῦ διαμελισμοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Ἐξαπελύθη, λοιπόν, ἡ ἐπίθεσις ἐναντίον τῆς Πατρίδος καὶ αἱ μάχαι συνεχίζονται. Ἡ συγκρότησις τῶν συμμοριῶν μὲ τὰ αὐτομολήσαντα ἀποβράσματα τοῦ ἐπιχωρίου ὑποκόσμου, πλαισιωμένου ἀπὸ τὰ βαλκανικὰ περιτρίμματα καὶ ἀπὸ ἄλλους πράκτορας τοῦ διεθνοῦς ἀναρχισμοῦ, κατενεμήθη εἰς Ἀρχηγεῖα κατὰ πομπώδη εὐφημισμόν, ἡ δὲ κορυφαία ἀρχή των ὠνομάσθη «Γενικὸν Ἀρχηγεῖον τοῦ Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ τῆς Ἑλλάδας». Ὑπάρχουν σήμερον — ἢ ἐμφανίζονται ὡς ὑπάρχοντα— 40—45 Ἀρχηγεῖα, ἀλλὰ τὸ κάθε ἀρχηγεῖον ἔχει δύναμιν ὀργανικὴν ἑνὸς ἢ δύο λόχων, δηλαδὴ τριακοσίους ἢ τετρακοσίους ἄνδρας. Τὰ κυριώτερα ἀρχηγεῖα εἶναι: 1) Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, 2) Κεντρικῆς Μακεδονίας, 3) Δυτικῆς Μακεδονίας, 4) Ρούμελης, 5) Θεσσαλίας, 6) Ἠπείρου, 7) Πελοποννήσου. Ὡς Γενικὸς ἀρχηγὸς ἀναγνωρίζεται τύποις ὁ αἱμοσταγὴς Λήσταρχος Μάρκος, ὁ παλαιὸς καπνεργάτης Βαφειάδης ἐκ Καβάλλας, μὲ ἐπιτελεῖον ἐξ ἴσου αἱμοσταγές, ἀποτελούμενον ἀπὸ τοὺς Ὑψηλάντην, Γιαννούλην, Λασάνην, Πέκκαν, Ποῦρον, Κίκιτσαν, Κατσώναν, Ἀμύνταν, Κασαμπέραν, καὶ μερικοὺς ἄλλους.

> *«... Ὁ Βουλγαροκτόνος δὲν πέθανε, ζῇ μέσα στὴ ψυχὴ τοῦ τοῦ κάθε Ἑλληνόπουλου προσμένοντας νἄρθη ἡ εὐλογημένη ὥρα, καὶ τότε...»*
> Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Ἡ συγκρότησις τοῦ Ἀρχηγείου ἔχει ὡς ἑξῆς: Ἐπὶ κεφαλῆς, ὁ ἀρχηγὸς ἢ «καπετάνιος» ἐκπαιδευθεὶς εἰς τὸ Μποῦλκες κατὰ σχεδὸν ἀνεξαίρετον κανόνα. Οἱ καπεταναῖοι οὗτοι εἶναι παλαιὰ δυναμικὰ μέλη τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ θλιβερὸν εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι προέρχονται ἐκ τοῦ δημοσιοϋπαλληλικοῦ κόσμου. Ὁ Λασσάνης καὶ ὁ Ὑψηλάντης ὑπῆρξαν ἐκπαιδευτικοί, ὁ Γαλάνης καὶ ὁ Κίκιτσας γεωπόνοι, ὁ Γιαννούλης δικαστικός, ὁ Ἀμύντας τριατατικός. Οἱ κατώτεροι βαθμοφόροι των ἀπαρτίζονται κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπὸ ἀγράμματους βλαχοποιμένας, σεσημα-

σμένους κακοποιούς, διάφορα θλιβερὰ ἀνθρωπάρια, ἐνεχόμενα εἰς ἐγκλήματα τοῦ κοινοῦ δικαίου, ἀπὸ τυχοδιώκτας, τοὺς ὁποίους εἵλκυσεν ἡ δίψα τοῦ λαφύρου καὶ τέλος ἀπὸ βιαίως στρατολογηθέντας ἐντοπίους, οἱ ὁποῖοι, ἀντὶ νὰ πολεμήσουν εἰς κάθε σύγκρουσιν μὲ στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα, ἀναζητοῦν ἀντιθέτως εὐκαιρίαν πρὸς ἀπόδρασιν ἢ παράδοσιν. Ἡ διανομὴ τοῦ ὁπλισμοῦ των εἶναι διάφορος, οἱ μὲν ἀφοσιωμένοι ἀδιάλλακτοι, οἱ λεγόμενοι «ποῦροι» διαθέτουν ὅπλα βαρέα, αὐτόματα, πολυβόλα, φλογοβόλα καὶ τὰ περίφημα «πίατ» μὲ ἀνεξάντλητα πυρομαχικά. Οἱ δὲ ἄλλοι, οἱ πολλοί, οἱ ἀσταθεῖς, οἱ ἀμφιρρέποντες, ἔχουν ἐλαφρὰ ὅπλα. Οἱ καπεταναῖοι ὅμως εἶναι πάντοτε βαρύτατα ἐξωπλισμένοι. Εἶναι σκληροὶ καὶ ἀμείλικτοι πολεμισταί, δολοφόνοι, ἐμπρησταί, δήμιοι, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν διέλευσίν των μὲ τὰ ἄτακτα «ἀσκέρια» των, ἀπὸ τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία τῆς Ἑλλάδος ἐνσπείρουν τὴν καταστροφὴν καὶ τὸν ὄλεθρον.

Ὁ μέγας ἀριθμὸς ὅπλων, τὰ ὁποῖα διαθέτουν προσέρχεται κυρίως ἀπὸ τρεῖς πηγάς :

1) Ἀπὸ τὴν λαθρεμπορικὴν ἀγοράν των ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ.

2) Ἀπὸ τὰ ὅπλα καὶ πυρομαχικά, τὰ ὁποῖα δὲν παρέδωσαν μετὰ τὴν συμφωνίαν τῆς Βάρκιζας καί :

3) Ἀπὸ τὸν ἀνεφοδιασμόν των ἐκ τῶν πρὸς βορρᾶν τῆς χώρας μας ἐπικρατειῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν πρώτην πηγήν, αὕτη δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ σοβαρά. Μὲ τὰ ὅπλα αὐτὰ εἶναι ζήτημα ἐὰν οἱ συμμορῖται θὰ ἠδύναντο νὰ ἐξοπλίσουν ἑξακοσίους ἢ ἑπτακοσίους ἀντάρτας. Περισσότερα σχετικῶς ὅπλα ἐξοικονόμησαν ἀπὸ τὴν μὴ παράδοσιν τοῦ ὁπλισμοῦ των, ἔπειτα ἀπὸ τὴν Βάρκιζαν. Αὐτὰ τὰ εἶχόν ἐπιτηδείως ἀποκρύψει εἰς διάφορα δυσπρόσιτα φαράγγια τῶν ὀρέων, ὅταν ἡττήθησαν οἰκτρότατα τὸν Ἰανουάριον 1945, διὰ νὰ τὰ παραδώσουν ἀργότερον εἰς τὰς συμμοριακὰς ὁμάδας. Ἀλλ' ἐφέτος οἱ συμμορῖται ἀπώλεσαν τόσα ὅπλα καὶ κατηνάλωσαν τόσα πυρομαχικά, ὥστε μόλις ὀλίγα ἐφθαρμένα ὅπλα ἀπομένουν ἀπὸ τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο ὑλικόν.

Ὅθεν παραμένει ἡ τρίτη πηγὴ—ὁ συνεχὴς ἀνεφοδιασμὸς ἀπὸ βορρᾶ—ἰδοὺ ἡ πραγματική των ἰσχύς. Τὸ μέγιστον ποσοστὸν τοῦ σημερινοῦ ὁπλισμοῦ τῶν συμμοριῶν ἀπ' ἐκεῖ προέρχεται. Τὸ στέλλουν εἰς τὰς συμμορίας οἱ Γιουγκοσλαῦοι, Βούλ-

γαροι καὶ 'Αλβανοί, σύμμαχοί των. 'Ιδίως—ὅπως ἀναγράφη ἐπισήμως ἡ ἔκθεσις τῆς 'Ερευνητικῆς 'Επιτροπῆς τοῦ Ο.Η.Ε.—τὸ Νοτιοσλαυϊκὸν ἔδαφος ἀπετέλεσε συνεχῆ πηγὴν ἀνεφοδιασμοῦ τῶν συμμοριῶν. 'Ο ἀνεφοδιασμὸς αὐτὸς ἐγένετο, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ παρελθόντος δεκαμήνου διὰ τῆς ὀρεινῆς ὁδοῦ Γράμμου—Χασίων—'Αντιχασίων, ὡς πρὸς τὰ ἐξ 'Αλβανίας προερχόμενα ἐφόδια καὶ διὰ Καϊμακτσαλὰν—Βερμίου—Πιερρίων—'Ολύμπου, ὡς πρὸς τὰ ἐκ Νοτιοσλαυΐας.

Εἶναι λοιπὸν ἐπείγουσα ἀνάγκη νὰ κλεισθοῦν αἱ ἀνοικταὶ πύλαι τοῦ Γράμμου καὶ τοῦ Καϊμακτσαλάν, ἵνα διακοπῆ τελείως ὁ συμμοριακὸς ἀνεφοδιασμός, ὁπότε ἡ ὁριστικὴ συντριβὴ τῆς ἀντεθνικῆς ἀνταρσίας θὰ ἐπέλθη δυναμικῶς ἐντὸς ὀλίγων ἑβδομάδων.

Καὶ ἤδη θὰ ἔπρεπε νὰ ἴδωμεν πῶς γίνεται ὁ ἀνεφοδιασμός των εἰς τρόφιμα. 'Επ' ἀρκετὸν ἡ Οὔνρα ἀνεφοδίαζεν—ἔστω καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλη—τοὺς συμμορίτας εἰς τρόφιμα. Οἱ τραγικοὶ κάτοικοι τῆς ὀρεινῆς ὑπαίθρου ὑπεχρεοῦντο νὰ παραδίδουν εἰς αὐτοὺς ὅλα τὰ τρόφιμα ποὺ τοὺς ἐδίδοντο. Ἤδη, ὅμως, ὅτε διεκόπη ἡ παροχὴ τροφίμων εἰς τὰς ὑπὸ τῶν συμμοριτῶν ἐλεγχομένας ἑκάστοτε περιοχὰς καὶ ἐξηντλήθησαν ἄλλωστε τὰ ἀποθέματα τῆς ΟΥΝΡΑ, οἱ συμμορῖται πεινοῦν. Πεινῶντες, ὅθεν, ἀναγκάζονται νὰ ληστεύουν ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῶν χωρικῶν, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἀποτροπιάζονται τόσον ὥστε τοὺς ἀποκαλοῦν εἰς τὸ ἰδίωμά των : «Κατσαπλιάδες» ἤτοι «ληστάς!...»

Ὅσον ἀφορᾶ τὸν ἱματισμόν τους, ἐξαιρέσει τῶν ἡγετῶν ἢ τῶν ἐμπίστων κομμουνιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἐμφανίζονται πλουσίως ἐνδεδυμένοι, οἱ ὀπαδοί, οἱ ἁπλοῖ συμμορῖται περιφέρουν ἄθλια ράκη καὶ βαδίζουν ἀνυπόδυτοι, αἱ δὲ μακραὶ νυκτεριναὶ πορεῖαι εἰς ἅς ὑποβάλλονται διὰ ν' ἀλλάξουν λημέρι, πρὸς ἀποφυγὴν ἐξοντώσεως, ἐν κυριολεξίᾳ τοὺς ἀφανίζουν.

'Η 'Υγειονομικὴ ὑπηρεσία των εἶναι μᾶλλον ἀνύπαρκτος. Τὰ νοσοκομεῖα των εἶναι ρυπαρὰ καὶ πρωτόγονα. Τὴν ἔλλειψιν ὅμως αὐτὴν ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ ἀναπληρώσουν οἱ Γιουγκοσλαυοι, οἱ ὁποῖοι δέχονται ἀθρόως εἰς τὰ νοσοκομεῖα των τοὺς συμμορίτας καὶ τοὺς παράσχουν πᾶσαν συνδρομὴν μέχρι τῆς πλήρους ἀποθεραπείας των. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμποδίζει τὴν σηψαιμία, τὴν γάγγραινα καὶ τὸν τέτανον ὑπούλως νὰ ἐνε-

δρεύουν ἐπὶ κάθε τραύματος. Ὅλοι δὲ ἀνεξαρτήτως ὑγιεῖς καὶ τραυματίαι φθειριοῦν ἀπίστευτα ὡς ἄλλοι Ἀλβανοί. Αἱ ἀδελφαὶ νοσοκόμοι των εἶναι κοινὰ γύναια, τὰ ὁποῖα ἀντὶ νὰ νοσηλεύουν, ὡς ἔδει, τοὺς ἀσθενεῖς ἀντάρτας, προτιμοῦν νὰ «ψυχαγωγοῦν» τοὺς ὑγιεῖς ἀρχηγούς των, ἐν ὀνόματι τῆς ἐπαναστάσεως. Μὲ αὐτὰς τὰς σατανικὰς μεθόδους καὶ τὰ προδοτικὰ μέσα ὠργανώθη, ἐξεπαιδεύθη καὶ ἐξαπελύθη ἡ ἀντεθνικὴ ἀνταρσία, ἥτις σήμερον ἐξειλίχθη εἰς ἀληθῆ ἐμφύλιον πόλεμον. Ἀπόπνοια ὅθεν βαρείας ἠθικῆς ἀποσυνθέσεως ἀναδίδεται καὶ μετεωρίζεται κατόπιν, ὡς ἀκάθαρτος ὁμίχλη, ὑπεράνω τῶν ληστανταρτῶν καὶ προδοτῶν τῆς Πατρίδος, μέχρις ὅτου ἐπέλθη ὑπὸ τῶν Ἐθνικῶν Δυνάμεων ὁ ἀφανισμός των, πρὸς σωτηρίαν τοῦ Ἔθνους.

ΑΙ ΓΕΙΤΟΝΙΚΑΙ ΧΩΡΑΙ ΟΡΜΗΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΣΥΜΜΟΡΙΤΩΝ

ΕΙΝΑΙ γνωστὸς ὁ ρόλος τὸν ὁποῖον παίζουν εἰς βάρος τῆς ἀγωνιζομένης διὰ τὴν ὕπαρξίν της Ἑλλάδος οἱ κακοὶ καὶ πλεονέκται γείτονές μας: οἱ Βούλγαροι, οἱ Γιουγκοσλαῦοι καὶ οἱ Ἀλβανοί. Εἰς τὰς χώρας αὐτάς, ποὺ τελοῦν ὑπὸ τὴν Ρωσσικὴν κηδεμονίαν, ἐπικρατεῖ μία ἀφάνταστη τρομοκρατία καὶ μία ἄπληστη βουλιμία νὰ κατακρεουργήσουν τὴν Ἑλλάδα. Ὄνειρόν τους εἶναι, σύμφωνα μὲ ἐπισήμους δηλώσεις τῶν ἡγετῶν τους ὡς καὶ μὲ ἀδιάβλητα κείμενα, νὰ ἁρπάξουν καὶ νὰ ὑποδουλώσουν Ἑλληνικὰ ἐδάφη. Καὶ γιὰ νὰ πραγματοποιήσουν τὸν σκοπόν τους αὐτόν, χρησιμοποιοῦν κάθε ἄτιμον μέσον, κάθε εἴδους μακιαβελλισμὸν καὶ προδοσίαν.

Συγκεκριμένως ἡ Γιουγκοσλαυΐα, ὅπως καὶ πρό τινος τὸ εἶπεν ὁ Τίτο, ζητεῖ διέξοδο πρὸς τὸ Αἰγαῖον, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει προσάρτησιν τῆς Ἑλληνικωτάτης Μακεδονίας εἰς τὴν Ὁμόσπονδον Γιουγκοσλαυΐαν.

Μία φάσις τῆς αἰσχρᾶς αὐτῆς συνωμοσίας ὑπῆρξε καὶ ἡ πρόσφατος συμφωνία μεταξὺ Γιουγκοσλαυΐας — Βουλγαρίας ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, συναφθεῖσα κατὰ τὴν συνάντησιν τῶν 2 ἐρυθρῶν δικτατόρων Δημητρώφ καὶ Τίτο εἰς τὸ Μπλέντ. Ἡ συνάντησις αὕτη ἐνθυμίζει τὰς διαβοήτους συναντήσεις τοῦ Χίτλερ καὶ Μουσολίνι. Μία ἀπὸ τὰς βασικὰς προϋποθέσεις τῆς συμφωνίας τοῦ Μπλὲντ ἦτο καὶ ἡ διανομὴ Ἑλληνικῶν ἐδαφῶν ἔστω καὶ ἂν ὁ λογαριασμὸς ἐγένετο χωρὶς τὸν ξενοδόχον.

Διὰ νὰ προλειάνῃ τὸ ἔδαφος πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτήν, ὁ ἐγκληματίας ἀρχιμπολσεβῖκος Γκιώργη Δημητρώφ ὑπὸ τὴν διπλῆν ἰδιότητα τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Βουλγαρίας καὶ τοῦ γενικοῦ γραμματέως τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς χώρας

του, προέβη εἰς σαφεστάτας δηλώσεις πρὸς τὸν ξένον τύπον, διὰ τῶν ὁποίων παρεχώρει εἰς τὴν Γιουγκοσλαυΐαν τὴν Ἑλληνικὴν Μακεδονίαν, ἀρκούμενος ὅπως κρατήση δι' ἑαυτὸν τὴν Ἑλληνικὴν Δυτικὴν Θράκην. Αἱ ἐν λόγῳ βαρυσήμαντοι δηλώσεις γενόμεναι εὐθὺς μετὰ τὴν ἀνθελληνικὴν συμφωνίαν τοῦ Μπλέντ, ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὰς κάτωθι ἐφημερίδας:

1) Τὴν 20 Ἰουνίου 1947 εἰς τὴν Σουηδικὴν ἐφημερίδα «Γκότεμπορκ - Τίντνινγκεν».

2) Τὴν 16 Ἰουλίου εἰς τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Κ. Κ. Β. «Ραμποτνιτσέσκο Ντέλο».

3) Τὴν 17 Ἰουλίου εἰς τὴν «Μπόρμπα» (τοῦ Κ. Κ. Γιουγκοσλαυΐας) καὶ εἰς τὴν «Πολίτικα» τοῦ Βελιγραδίου.

4) Ταυτοχρόνως περίληψις αὐτῶν μετεδόθη ὑπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τοῦ Βελιγραδίου.

5) Τὴν 19 Ἰουλίου εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἴσγκρε» τῆς Σόφιας.

Ἀλλὰ εἰς τὴν πεπωρωμένην καὶ προδοτικὴν μαφφίαν τῶν ἡγετῶν τοῦ Κ.Κ.Ε. δὲν συνέφερε νὰ μάθη ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς τὰς εἰς βάρος τῆς ἀκεραιότητος τῆς Ἑλλάδος ἀπροκαλύπτους φασιστικὰς δηλώσεις τοῦ Δημητρώφ.

Οὕτω διετάχθη ὁ «Ριζοσπάστης», τὸ ἑλληνιστὶ ἐκδιδόμενον ἄλλοτε ἐν Ἀθήναις ὄργανον τῶν Βουλγάρων, νὰ διαψεύση τὰ ἀδιάψευστα, διὰ νὰ παραπλανηθοῦν τοιουτοτρόπως τὰ ἀφελῆ θύματά τους.

Ἀλλ' ἡ γενομένη αὐτὴ προδοσία κατὰ τῆς πατρίδος μας δὲν διαψεύδεται. Μένει πάντα προδοσία. Ὅσο καὶ ἂν οἱ Σλαῦοι πάτρωνες τοῦ Κ.Κ.Ε. προσεπάθησαν νὰ διαστρέψουν τὰ κείμενα δὲν τὸ κατώρθωσαν. Καὶ ἔπραξαν τὸ πᾶν. Ἔφθασαν ἀκόμη καὶ μέχρι τῶν ἐν Παρισίοις πρεσβευτῶν Γιουγκοσλαυΐας καὶ Βουλγαρίας, ἐκλιπαροῦντες αὐτοὺς νὰ προβοῦν, εἰς διάψευσιν, μὲ μοναδικὸν σκοπὸν νὰ ἐξαπατήσουν τὸν Ἑλληνικὸν λαόν. Ἀλλ' ἡ ἀναίδεια τῶν πάσης ἐθνικότητος κομμουνιστῶν, εἶναι ἀπύθμενος καὶ τὸ ἐρυθρὸν κομβολόγιον τοῦ ψεύδους, τῆς ἀτιμίας καὶ τῆς προδοσίας ἀτερμάτιστον. Οἱ κομμουνισταὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἔχουν ἀναλάβει, μὲ τὸν γνωστόν τους φανατισμὸν καὶ τὴν προπαγανδιστικήν τους ἱκανότητα, τὴν ὑπεράσπισιν τῶν Ἑλλήνων ὁμοϊδεατῶν τους καὶ τὴν κατασυκοφάντησιν τῶν ἀληθινῶν Ἑλλήνων δημοκρατῶν. Οἱ ἑαμῖται καὶ ἐλασῖται δολοφόνοι εἶναι διὰ τοὺς πάσης ἐθνικότητος κομμουνιστὰς οἱ ἐλευθερωταὶ τοῦ

'Ελληνικοῦ Λαοῦ. Τὴν τακτικὴν αὐτήν, γνωστὴν ἄλλωστε, ἔπρεπε νὰ τὴν περιμένη κανείς. Ἔχει γίνει δόγμα, τὸ ὁποῖον ἀκολουθοῦν μὲ φανατισμόν, τὸ γεγονὸς ὅτι, ὅσο φρικαλέο καὶ ἄν εἶναι τὸ διαπραττόμενον κακούργημα, ὅσο καὶ ἄν εἶναι ἄδικη ἡ αἱμορραγία ποὺ προκαλοῦν οἱ κομμουνισταὶ σ' ἕνα ὁποιοδήποτε μέρος τῆς γῆς, οἱ κομμουνισταὶ τῶν ἄλλων χωρῶν ὄχι μόνον νὰ γίνωνται ἀπολογηταὶ καὶ συνήγοροι τῶν συντρόφων τους, ἀλλὰ καὶ ξέρουν πῶς νὰ ἐμφανίσουν τὰ ἐγκλήματα σὰν πράξεις ὑψηλοῦ πατριωτισμοῦ καὶ δημοκρατικῆς πίστεως. Διὰ τὸν κομμουνισμόν, ὁ κομμουνιστὴς δὲν βρίσκεται ποτὲ ἐν ἀδίκῳ. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐκπλήττη τὸ ὅτι ἡ διεθνὴς κομμουνιστικὴ μαφφία ἀποκρούει κάθε προσπάθεια τιμίας συζητήσεως τοῦ 'Ελληνικοῦ προβλήματος.

'Απεκαλύφθη ὁριστικῶς πλέον ὁ ἑλληνικὸς κομμουνιστικὸς Δούρειος Ἵππος, μὲ τὴν ἀπατηλὴ μορφὴ τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ καὶ δημοκρατικοῦ ἀγῶνος. 'Απεκαλύφθη ὅτι μέσα του ἔκλειε τὴν προδοσία καὶ τὸ ἔγκλημα, τοὺς δημίους ποὺ περίμεναν τὸ σύνθημα διὰ νὰ σφαγιάσουν καὶ νὰ ὑποδουλώσουν τὴν 'Ελλάδα.

'Αλλ' ἡ προδοσία συνεχίζεται. Τίποτε δὲν ὑπῆρξεν ἱκανὸν νὰ ἐπαναφέρῃ τοὺς ἀποστάτας εἰς τοὺς κόλπους τῆς Πατρίδος. 'Εξακολουθοῦν νὰ εἶναι μίσθαρνα ὄργανα τῶν Σλαύων διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸν ἀντικειμενικόν τους σκοπόν, ποὺ ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ βυθίσουν τὴν 'Ελλάδα στὰ ἀδιαπέραστα ἐρέβη μιᾶς ἀνεπανορθώτου καταστροφῆς.

Οἱ Ἕλληνες 'Ισκαριῶται ἀκόμη δὲν ἀνένηψαν.

Διὰ νὰ ἔχῃ ὅμως κανεὶς μιὰ ἀποκαλυπτικὴ καὶ ἀμερόληπτη ἀπόδειξιν τῆς συνεργασίας τῶν ἡγητόρων τοῦ λεγομένου «δημοκρατικοῦ στρατοῦ» μὲ τοὺς τρεῖς βαλκανικοὺς γείτονας, καὶ διὰ νὰ πεισθῇ ἀπολύτως ὅτι αἱ δορυφόροι αὗται τῆς Ρωσσίας χῶραι ἀποτελοῦν ὁρμητήρια τῶν συμμοριτῶν διὰ νὰ πλήξουν τὴν 'Ελλάδα, θὰ παραθέσωμεν μερικὰ ἐπίσημα ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰς ἐνόρκους καταθέσεις τῶν μαρτύρων, οἱ ὁποῖοι ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς 'Επιτροπῆς 'Ερεύνης, κατὰ τὴν παραμονήν της εἰς τὴν 'Ελλάδα, τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1947:

'Ο Φώτιος Κοντοπᾶνος ἢ καπετὰν 'Αννίβας, δημοδιδάσκαλος ἐκ Δολιανῶν, τὸν Μάρτιον τοῦ 1943 κατετάγη εἰς τὸν ΕΛΑΣ καὶ διετέλεσε διοικητὴς τάγματος. Οὗτος καταθέτει ὅτι μετὰ τὴν συμφωνίαν τῆς Βάρκιζας ἀνεχώρησε δι' 'Αλβανίαν. Τὸ

ταξίδιον ὅμως διηυκόλυναν οἱ σύνδεσμοι τοῦ Κ.Κ.Ε., οἱ ὁποῖοι συνειργάζοντο μὲ τὰς ἀλβανικὰς ἀρχάς. Εἰς τὰ Τίρανα μᾶς ὑπεδέχθη ὁ Στέφανος Γκραπότσικας, διοικητὴς τῆς ἀστυνομίας. Τὰ ἔξοδα καὶ τὴν διατροφὴν κατὰ τὸ ταξίδιον ἐπλήρωσαν αἱ ἀλβανικαὶ ἀρχαί. Εἰς τὸ Ρούμπικ μᾶς ἐξώπλισαν καὶ μᾶς ὠργάνωσαν εἰς στρατιωτικοὺς σχηματισμούς, τῇ φροντίδι πάντοτε τῆς ἀλβανικῆς κυβερνήσεως. Τὴν 25 Νοεμβρίου 1946, μετέβην εἰς Βελιγράδιον διὰ γιουγκοσλαυϊκοῦ ἀεροπλάνου, ἐκεῖθεν δὲ εἰς Μποῦλκες. Διὰ τὴν διατροφὴν καὶ λοιπὸν ἐφοδιασμόν, προσεκολλήθημεν εἰς τὴν γιουγκοσλαυϊκὴν στρατιὰν τοῦ Νόβι Σάτ. Ἀπὸ τοῦ Μαΐου 1946 ἐλειτούργησεν εἰς Μποῦλκες στρατιωτικὴ σχολὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Σχολὴ Στελεχῶν. Ὡς μαθηταὶ ἐγένοντο δεκτοὶ μέλη τῆς ΕΠΟΝ, διακριθέντα διὰ τὴν κομμουνιστικὴν δρᾶσιν των. Αἱ δύο πρῶται τάξεις τῆς Σχολῆς ἐσχημάτισαν δύο ἐργατικὰς ταξιαρχίας, αἱ ὁποῖαι μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν στελεχῶν των εἰργάσθησαν εἰς τὴν ὑπὸ κατασκευὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν τοῦ Μπρίσκο Πάβλα Μπάνοβιτς, ἐν συνεχείᾳ δὲ ἐστάλησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς μέλη ἐνόπλων συμμοριῶν.

Τὸ στρατόπεδον τοῦ Μποῦλκες, συνεχίζει ὁ μάρτυς, τὸ ἐπεσκέφθη, ἐκτὸς τοῦ Ζαχαριάδη, ὁ ὁποῖος μᾶς ὡμίλησε διὰ μακρῶν, τονίζων ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς καὶ τὰ 80 ο)ο τοῦ στρατοῦ ἦσαν παρὰ τὸ πλευρόν μας, καὶ διάφοροι Βούλγαροι καὶ Γιουγκοσλαῦοι ἀξιωματικοί. Ὅλοι ὅσοι ἐτραυματίζοντο κατὰ τὰς μάχας μὲ τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν ἢ τὴν χωροφυλακήν, ἐστέλλοντο εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Μποῦλκες πρὸς νοσηλείαν. Ὅσοι ὅμως ἐτραυματίζοντο βαρειά, ἐστέλλοντο εἰς ἀλβανικὰ ἢ γιουγκοσλαυϊκὰ νοσοκομεῖα».

Ὁ Γεώργιος Γκάτσιος ἀπὸ τὴν Ζίτσαν τῆς Ἠπείρου, ἀρτεργάτης καὶ ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ ΕΛΑΣ, μετὰ τὴν Βάρκιζαν ἔφυγεν εἰς Ἀλβανίαν καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὸ Ρούμπικ.

«Ἐφοίτησα εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν τοῦ Ρούμπικ, τὸν Μάϊον τοῦ 1945, ἀφηγεῖται ὁ Γκάτσιος, καὶ μὲ κατέταξαν εἰς τὴν τρίτην τάξιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξεπαιδεύοντο ἀξιωματικοὶ καὶ καπεταναῖοι. Ἡ διδασκαλία καὶ αἱ στρατιωτικαὶ ἀσκήσεις εἰς τὴν σχολὴν ἀπέβλεπαν εἰς τὸ νὰ μᾶς τονώνουν τὰ ἀντιφασιστικά μας φρονήματα, ὥστε νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ ἐγκαθιδρύσωμεν λαϊκὴν δημοκρατίαν».

Ὁ Εὐστάθιος Βαλταδῶρος ἀπὸ τὴν Ἔδεσσαν, σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος ὑπηρέτησε ὡς ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ ΕΛΑΣ. Μετὰ τὴν Βάρκιζαν ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κ.Κ.Ε. εἰς Γιουγκοσλαυΐαν διὰ νὰ ἐκπαιδευθῇ καὶ κατόπιν ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Ν.Ο.Φ. νὰ ἀγωνισθῇ διὰ τὴν αὐτονόμησιν τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας.

«Τὸν Αὔγουστον τοῦ 1945, καταθέτει εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν Ἐρεύνης, ἐπῆγα στὴν Γιουγκοσλαυΐαν. Ἐπέρασα τὰ σύνορα μὲ μία ὁμάδα τῆς Ν.Ο.Φ. καὶ ἐφθάσαμεν εἰς Μοναστήριον. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπῆρα ἄδεια νὰ πάω στὸ Βελιγράδι. Ἐκεῖ εἰς μίαν βίλλαν (Topeider No 28) ἔμενεν ὁ Τζήμας, πρέσβυς τοῦ ΕΑΜ εἰς τὸν Τῖτο. Τὸν ἐπεσκέφθην δύο φορὲς καὶ μὲ ἐκράτησεν εἰς γεῦμα. Μοῦ εἶπε μεταξὺ ἄλλων ὅτι ἡ βίλλα εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε στεγασθῇ ἡ πρεσβεία τοῦ ΕΑΜ ἔχει παραχωρηθῇ δωρεὰν ἀπὸ τὴν γιουγκοσλαυϊκὴν Κυβέρνησιν. Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1946 μὲ ἐκάλεσαν εἰς τὰ Σκόπια. Ἐκεῖ, παρὰ τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς, εἶχε σχηματισθῆ ἐπταμελὲς Γραφεῖον, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη «Λαϊκὸν Μέτωπον» καὶ εἶχε σκοπὸν τὴν ὀργάνωσιν τοῦ ἀγῶνος ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὴν σύσκεψιν ποὺ ἔγινε ἦσαν παρόντες καὶ δύο ἀντιπρόσωποι τοῦ γιουγκοσλαυϊκοῦ Κράτους. Μεταξὺ τῶν θεμάτων ποὺ συνεζητήθησαν ἦσαν καὶ τὰ ἑξῆς: 1) Τὸ Γραφεῖον ἔπρεπε νὰ συγκεντρώσῃ καὶ ὀργανώσῃ τοὺς «πρόσφυγας» ἐξ Ἑλλάδος σὲ «ἀχτῖδες». 2) Δύο φορὲς τὴν ἑβδομάδα νὰ γίνωνται διαλέξεις ἀπὸ ἀντιπροσώπους τῆς γιουγκοσλαυϊκῆς Κυβερνήσεως τῆς ΝΟΦ εἰς τὸ μέγαρον Ντέλτσεφ, εἰς τὰς ὁποίας νὰ τονίζεται ἡ σημασία τοῦ ἀγῶνος. 3) Ὅτι ἔπρεπε ὅλοι νὰ εἶναι ἕτοιμοι, ὥστε ὅταν ἐδίδετο τὸ σύνθημα νὰ πᾶνε στὴν Ἑλλάδα πρὸς δρᾶσιν.

Τὸ πρόγραμμα αὐτὸ ἐτέθη σὲ ἐφαρμογὴ καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἐπεράσαμε τὰ σύνορα συνοδευόμενοι ἀπὸ ἕναν ἀξιωματικὸν καὶ ἓξ στρατιώτας τοῦ γιουγκοσλαυϊκοῦ φυλακίου».

Ὁ Μεχμὲτ Κοτσινᾶκο, Ἀλβανὸς διατελέσας διοικητὴς τῆς Ἀσφαλείας Τιράνων περιέπεσεν εἰς τὴν δυσμένειαν τῆς Κυβερνήσεως Χότζα καὶ λίγο πρὶν συλληφθῇ κατέφυγεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅπου κρατεῖται εἰς στρατόπεδον συγκεντρώσεως. Ἐξετασθεὶς ὡς μάρτυς παρὰ τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐρεύνης, εἶπε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «Ἤμουν μέλος τοῦ Κομμουνιστικοῦ κόμματος Ἀλβανίας. Τὴν 15 Ἰουλίου 1946 εἰς σύσκε-

ψιν γενομένην ἐν τῷ ὑπουργείῳ Ἐξωτερικῶν εἰς Τίρανα ἐλήφθη ἀπόφασις ὅπως προμηθεύσωμεν εἰς τοὺς Ἕλληνας συμμορίτας ὅπλα καὶ πολεμοφόδια ἰταλικῆς καὶ γερμανικῆς προελεύσεως. Τὸ ὑλικὸν τοῦτο παρεδόθη εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀντάρτας ἐν Ἀλβανίᾳ. Ἂν δὲν ὑπῆρχε δικτατορία εἰς Ἀλβανίαν καὶ ἠμποροῦσε ὁ πληθυσμὸς νὰ μιλήσῃ ὅταν ἡ Ἐπιτροπὴ θὰ μεταβῇ ἐκεῖ, ἀκόμη καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ θὰ τῆς ἔλεγαν ὅτι τὸ ὑλικὸ ἐστάλη εἰς τοὺς συμμορίτας...».

Ὁ Χρῆστος Βελιανίδης ἀπὸ τὴν Φλώρινα, ξυλουργὸς ὑπηρέτησεν εἰς τὸ τάγμα τοῦ Γκότσεφ καὶ κατόπιν εἰς τὸν Ἐλάς. Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1945 μετέβη εἰς Γιουγκοσλαυΐαν καὶ ἐκεῖθεν ἐστάλη εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ συμμορίαν τῆς ΝΟΦ ὑπὸ τὸν Σιάπκαν. Οὗτος καταθέτει τὰ ἑξῆς μεταξὺ ἄλλων: «Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1946 ἡ ὁμάδα μου ἐνισχύθη καὶ μὲ ἄλλας ὁμάδας ἐκ Γιουγκοσλαυΐας καὶ Ἀλβανίας αἱ ὁποῖαι μετεφέροντο δι' αὐτοκινήτου τὴν νύκτα ἐκ Μοναστηρίου εἰς Κορυτσᾶ καὶ κατόπιν εἰς τὸ Βάρνικ, ὅπου ὡπλίζοντο, ἐκεῖθεν δὲ ὁδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ τοῦ Ἀλβανικοῦ μεθοριακοῦ φυλακίου, διήρχοντο τὰ σύνορα παρὰ τὴν ΠέτρανΠαπαδήμα. Ὅταν εἴχαμε τραυματίας τοὺς βάζαμε στὰ μουλάρια τὴν νύχτα καὶ τοὺς μεταφέραμε στὴν Ἀλβανία, στὴν Κορυτσᾶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τοὺς πήγαιναν στὴ Σερβία.

Πρέπει νὰ σκέπτεσθε κάθε στιγμὴ ὅτι ὁ ὕπουλος ἐχθρὸς ἐνεδρεύει παντοῦ. Ἐγχώριοι πράκτορες ἐργάζονται διὰ τοὺς προαιωνίους ἐχθροὺς τῆς φυλῆς μας, ποὺ θέλουν νὰ ἁρπάξουν τὰ ἐθνικά μας ἐδάφη καὶ νὰ σκλαβώσουν τὸ ἱερὸ χῶμα τῶν Πατέρων μας.

Ἀθανάσιος Παρτούλας. Ἐγεννήθη εἰς τὸ χωρίον Κάρπι τὸ 1916. Γεωργός. Τὸν Νοέμβριον τοῦ 1946 οἱ ἀντάρται εἰσῆλθον εἰς τὸ χωρίον του καὶ προέβησαν εἰς βιαίαν στρατολογίαν. Δέκα ἐκ τῶν συγχωριανῶν του, οἱ ὁποῖοι ἠρνήθησαν νὰ τοὺς ἀκολουθήσουν, ἐξετελέσθησαν ἐπὶ τόπου. Ὁ μάρτυς διὰ νὰ σωθῇ τοὺς ἠκολούθησε ἐνταχθεὶς εἰς τὴν συμμορίαν τοῦ καπετὰν Μαύρου. Τὸν Δεκέμβριον 1946 ἐδραπέτευσε καὶ παρουσιάσθη εἰς τὰς Ἀρχάς.

Ἐξεταζόμενος ὁ τέως συμμορίτης Παρτούλιας καταθέτει καὶ τὰ ἑξῆς: «Εἰς τὰς 26 Νοεμβρίου τοῦ 1946 μὲ τὴν συμμορίαν τοῦ καπετὰν Μαύρου, κυκλώσαμε τὸ χωριὸ Μάνδαλος.

Πήραμε ὅ,τι ὑπῆρχεν. Ἐφορτώσαμε ἕνδεκα κάρρα καὶ ἐφύγαμε πρὸς τὸ Πάϊκον καὶ ἔπειτα πρὸς τὰ σερβικὰ σύνορα μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ φυλακίου ὑπ' ἀριθ. 33 καὶ τοῦ Γιουγκοσλαυϊκοῦ. Ἐμείναμε ἐκεῖ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες, κρυμμένοι διὰ νὰ μὴ μᾶς βροῦν τὰ ἀεροπλάνα. Χάρις ὅμως εἰς τοὺς Σέρβους εἴμεθα ἐξησφαλισμένοι. Αὐτοὶ μᾶς ἐπροστάτευαν ἀπὸ τὰ ἀεροπλάνα. Κάθε φορὰ ποὺ τὰ ἀεροπλάνα ἐπλησίαζαν καὶ ὑπῆρχε φόβος νὰ μᾶς ἀνακαλύψουν, οἱ Σέρβοι ἔβαλλαν καὶ τὰ ἠνάγκαζαν νὰ ἀπομακρυνθοῦν. Εἰς τὰς 3 Δεκεμβρίου τὰ ζῶα ὁδηγούμενα ἀπὸ Σέρβους, μᾶς ἔφεραν ὅπλα ἀγγλικὰ καὶ γερμανικά. Εἰς τοὺς παλαιοὺς ἀντάρτες ἔδωσαν αὐτόματα καὶ εἰς τοὺς νέους χειροβομβίδες. Καὶ ὁ μάρτυς καταλήγει: «Βλέποντας τὶ ἔκαναν οἱ Σέρβοι, οἱ ὁποῖοι ἔδιδαν ὅπλα εἰς τοὺς Ἕλληνας διὰ νὰ σκοτώνουν τὰ ἀδέλφια των, τοὺς Ἕλληνας, ἠγανάκτησα κι' ἔφυγα. Οἱ ἄλλοι ποὺ μὲ ἀντελήφθησαν ἐφώναξαν: «Εἶναι φασίστας ποὺ θέλει νὰ γυρίση. Καθαρῖστε τον». Τότε ἔρριξα τὶς χειροβομβίδες ἐναντίον τους καὶ κατάφερα νὰ ξεφύγω.

Ὁ Δευκαλίων Φιλιππίδης ἕτερος τέως συμμορίτης ἀπὸ τὸν Ἀνδρέαν Ἀλμωπίας, κτηματίας, ὑπηρέτησε εἰς τὰ τάγματα Γκότσεφ ἐν Μακεδονίᾳ καὶ κατόπιν ἐν Σερβίᾳ, ἐκεῖθεν δὲ τὸ 1945 ἀπεστάλη εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὸς συμμοριακὴν δρᾶσιν. Ἀργότερον παρεδόθη αὐτοβούλως εἰς τὰς Ἑλληνικὰς ἀρχάς.

«Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1944 κατετάγην εἰς τὸ Μακεδονικὸ Τάγμα τοῦ ΕΛΑΣ, τὸ ὁποῖον ἐτέλει ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τῶν Γκότσεφ καὶ Οὔδρα. Τὸ τάγμα ἀπετελεῖτο ἐξ 600 περίπου ἀνδρῶν καὶ εἶχεν ἕδραν εἰς Ἄνω Κορυφήν, ὅπου ἐμεῖς ἐξεπαιδεύθημεν.

Τὴν 18ην Ὀκτωβρίου μετὰ πορεῖαν 25 ὡρῶν εἰσήλθομεν εἰς τὸ Σερβικὸν ἔδαφος. Εἰς τὸ χωρίον Μρέζισκο παρηλάσαμεν ᾄδοντες τὸν Μακεδονικὸν Αὐτονομιστικὸν Ὕμνον, ὁ δὲ ἀρχηγὸς τοῦ συγκροτήματος Γκότσε μᾶς ὡμίλησεν ἐκθέσας τοὺς λόγους δι' οὓς κατεφύγαμεν εἰς Σερβίαν:

Τὸ ΚΚΕ καὶ ὁ ΕΛΑΣ ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν Ἄγγλων δὲν ἠμποροῦν νὰ κάμουν φανερὸν αὐτονομιστικὸν ἀγῶνα πρὸς τὸ παρόν. Αὐτὸ ὅμως δὲν συμφέρει εἰς ἡμᾶς τοὺς Σλαυομακεδόνας καὶ δι' αὐτὸ θὰ συνεχίσωμεν τὸν ἀγῶνα μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ἀδελφῶν μας Σέρβων!

Τὸν Νοέμβριον μετεκινήθημεν εἰς Περλεπὲν ὅπου ὡπλίσθη-

μεν μὲ ὅπλα Βουλγαρικῆς προελεύσεως. Σέρβοι ἀξιωματικοὶ μᾶς ἐξεπαίδευσαν εἰς τὸν ἀνταρτοπόλεμον καὶ οἱ Βούλγαροι Γιάντσης, Ποζαρένκας, Ρούσκας, τῶν ὁποίων οἱ γονεῖς ἦσαν μέλη τοῦ Πολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς 'Οχράνα εἰς Ἔδεσσαν, μᾶς ἐδίδασκαν βουλγαρικά! Βραδύτερον μετεφέρθημεν εἰς Μοναστήριον, ὅπου τὴν 4ην Δεκεμβρίου ὁλόκληρον τὸ Μακεδονικὸν συγκρότημα.ἤτοι τὰ τάγματα 'Εδέσσης, Φλωρίνης, Καστοριᾶς συνεκεντρώθησαν εἰς τὸ γήπεδον Μοναστηρίου καὶ ἐνώπιον στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν Σέρβων βαθμούχων ὡρκίσθημεν ὡς στρατιῶται τοῦ Τίτο.

Κατὰ τοὺς ἐκφωνηθέντας ὑπὸ 'Ελλήνων καὶ Σέρβων λόγους, ὡς καὶ κατὰ τὸν λόγον τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησε μετὰ διήμερον ὁ Διοικητὴς τῆς Μεραρχίας Μοναστηρίου, ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ κτιρίου τῆς Μεραρχίας, μᾶς ἐλέχθη ὅτι σκοπός μας ἦτο ὁ ἀγὼν διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς 'Ελληνικῆς Μακεδονίας.

Κατόπιν τὸ συγκρότημα κατενεμήθη κατὰ τάγματα εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Γιουγκοσλαυΐας.

Τὸ Πάσχα τοῦ 1945 ὅλο τὸ σύνταγμα συνεκεντρώθη εἰς Σκόπια, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἁλώσεως τοῦ.Βερολίνου ἐκάναμε παρέλασιν μαζὶ μὲ τὰ Σερβικὰ στρατεύματα καὶ κατόπιν μᾶς ὡμίλησεν ὁ Οὔδρας, ὁ ὁποῖος μᾶς εἶπεν: «Διὰ νὰ μὴ δίδουμε παρεξηγήσεις, ὅτι ὑπάρχει 'Ελληνικὸς Στρατὸς εἰς τὴν Σερβίαν, θὰ συγχωνευθοῦμε μέσα στὰ σέρβικα στρατεύματα ὅπου θὰ εἴμεθα καμουφλαρισμένοι καὶ ὅταν ἔλθη ἡ ὥρα, θὰ κατεβοῦμε νὰ πολεμήσουμε μὲ τὰ ἄλλα ἀδέλφια μας γιὰ νὰ ἐλευθερώσουμε τὴν Μακεδονίαν».

Ἄλλος μάρτυς, ὁ Βασίλειος Νοΐτσης ἢ Καπετὰν Νικήτας, ἀπὸ τὸν Ἅγιον Παντελεήμονα Φλωρίνης, κεραμοποιὸς καὶ μέλος τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος, τὸν 'Οκτώβριον 1944 ἠκολούθησε εἰς Σερβίαν τὰς αὐτονομιστικὰς ὁρδὰς τοῦ Γκότσεφ, ἐκεῖθεν δὲ ἀπεστάλη εἰς τὴν 'Ελλάδα, διὰ νὰ ὀργανώσῃ καὶ λάβῃ μέρος εἰς τὰς αὐτονομιστικὰς συμμορίας, ὡς Καπετάνιος ὁλοκλήρου τῆς περιφερείας Καϊμακτσαλάν.

'Αργότερα 850 ἄνδρες τοῦ ΕΛΑΣ ἐσχηματήσαμε τὸ Πρῶτον Σύνταγμα Μακεδόνων, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Γκότσεφ, τὸ ὁποῖον, κατόπιν συνεννοήσεως Τίτο καὶ Γκότσεφ, ὑπήχθη εἰς τὴν σερβικὴν 'Επιμελητείαν καὶ ἐνετάχθη εἰς τὸν σερβικὸν στρατόν. Τὴν 26 'Απριλίου 1945 διετάχθην νὰ μεταβῶ εἰς Σκόπια, ἵνα

λάβω μέρος εἰς συνέδριον στελεχῶν. Τοῦτο ἔλαβε χώραν τὴν 28 Ἀπριλίου 1945 καὶ παρευρίσκοντο ὁ Λάζαρος Κουλίσεφ, Πρωθυπουργὸς τῆς Μακεδονίας Βαρδαρίου, ὁ Ἄμπας, Γραμματεὺς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Μακεδονίας, Μίχοβιτς ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Τίτο καὶ ἄλλοι, ἐν συνόλῳ 20 πρόσωπα. Τὸν Ἰούνιον 1945 ἦλθον εἰς Καϊμακτσαλὰν ὁ Καπετὰν Πᾶνος, μέλος τοῦ Ἀρχηγείου Ἀνταρτῶν Δυτικῆς καὶ Κεντρικῆς Μακεδονίας καὶ ὁ Καπετὰν Κατσώνης καὶ μᾶς ἔφεραν ὅπλα, προερχόμενα ἐκ Σερβίας. Συγκεκριμένως τὸν Ὀκτώβριον 1946 ὁ Κατσώνης μετέβη εἰς Σερβίαν καὶ ἔφερε 100 φορτία (ὅλμους, πίατ, τυφέκια). Σημεῖα εἰσόδου διὰ Γιουγκοσλαυΐαν ἦσαν ἡ ἡμιονικὴ ὁδὸς ἡ ἄγουσα ἀπὸ τὰ Καλύβια Κατσαβοῦ πρὸς Σερβίαν μεταξὺ Μπέλλα Γρότα καὶ Κόζακ καὶ ἡ ἄγουσα ἀπὸ Κοτρῶνι εἰς Προφήτην Ἠλίαν. Ἡ Σερβία ἐνίσχυσε τὸν ἀγῶνα τῶν συμμοριτῶν διὰ στρατιωτικοῦ ἱματισμοῦ καὶ παντὸς εἴδους ὑλικοῦ.

Τὴν 21 Αὐγούστου 1946 ἔλαβε χώραν ἐν Γιουγκοσλαυΐᾳ συμφωνία μεταξὺ ΚΚΕ καὶ ΚΚΓ. Ἀπὸ τὸ Καϊμακτσαλὰν πέρασαν πρὸς Γιουγκοσλαυΐαν δύο ἄτομα προερχόμενα ἐξ Ἀθηνῶν διὰ νὰ τὴν πραγματοποιήσουν. Κατόπιν τῆς συμφωνίας αὐτῆς μετεφέρθη ἐκ Σερβίας τὸν Νοέμβριον 1946 ἄφθονος ὁπλισμός, ὁ ὁποῖος ἀπεκρύβη εἰς ἀποθήκας καὶ μᾶς διενεμήθη μετὰ τὴν 6 Ἰανουαρίου 1947. Ὑπάρχουν, εἰς Καϊμακτσαλὰν καὶ ἀλλαχοῦ πολλαὶ τοιαῦται ἀποθῆκαι περιέχουσαι ἱματισμόν, ἄρβυλα καὶ ὅπλα εἰς ἀρίστην κατάστασιν.

Ἡ Σερβία μᾶς παρεῖχεν ἐπίσης μεγάλην ὑποστήριξιν δεχομένη τοὺς τραυματίας μας εἰς Στρατιωτικά της Νοσοκομεῖα· Ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐθεραπεύθην ἀπὸ στρατιωτικοὺς ἰατροὺς εἰς Μοναστήριον. Εἰς Ραμνασμπὸρκ Ρέμμα κατεσκευάσθη ἀπὸ ἡμᾶς νοσοκομεῖον ἐλαφρῶν τραυματιῶν. Οἱ βαρέως τραυματισμένοι, διὰ τῶν ὁδῶν τὰς ὁποίας ἀνέφερα ἀνωτέρω, μετεφέροντο εἰς Σερβικὰ Νοσοκομεῖα».

Τέλος, ὁ τέως συμμορίτης Πέτρος Ραχμανίδης, ἀπὸ τὸ χωρίον Προβατᾶ Σερρῶν, καταθέτει, ὅτι μετὰ τὴν λεηλασίαν τῶν ἑλληνικῶν φυλακίων Πρασοχωρίου καὶ Ἀγγίστου τὸν Ἀπρίλιον 1947 ἡ συμμορία του διωχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ στρατοῦ ἠναγκάσθη νὰ εἰσέλθη εἰς τὸ βουλγαρικὸν ἔδαφος.

«Συγκεντρωθήκαμε, καταθέτει, περίπου 135 ἄνδρες εἰς τὸ βουλγαρικὸν φυλάκιον ὅπου μᾶς ἔδωσαν ψωμὶ καὶ μαρμελάδα.

Τρεῖς Βούλγαροι στρατιῶται μᾶς ὡδήγησαν τὴν ἰδίαν νύκτα εἰς τὸ χωρίον Πέτροβο. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἄλλης ἡμέρας μετέβημεν πεζῇ εἰς τὸ χωρίον Κατοῦντζα καὶ ἐκεῖθεν εἰς Πετρίτσι. Μᾶς ἔδωσαν φανέλλες καὶ ἐσώβρακα βουλγαρικὰ καὶ ἐπεβιβάσθημεν εἰς ἐμπορικὴν ἁμαξοστοιχίαν διὰ νὰ φθάσωμεν μετὰ 20 ὧρες εἰς τὴν κωμόπολιν Μπιρκοβίτσα, ὅπου ὡδηγήθημεν εἰς τὸ στρατόπεδον. Ἐκεῖ συνηντήσαμεν καὶ ἄλλους 500 Ἕλληνας συμμορίτας. Ἐμείναμεν 10 ἡμέρες καὶ μετὰ 50 ἀπὸ μᾶς ἐπεβιβάσθημεν δύο φορτηγῶν αὐτοκινήτων τὴν 3ην πρωϊνὴν τῆς 7ης Μαΐου καὶ μετεφέρθημεν πλησίον τῶν Ἑλληνικῶν συνόρων, βορειοανατολικῶς τοῦ ὄρους Ἀλῆ - Μπουντούλ. Ἐκεῖ μᾶς ἔδωσαν καινουργῆ ὅπλα ἰταλικῆς κατασκευῆς, φυσίγγια, αὐτόματα, χειροβομβίδες καὶ νάρκες, ὡς καὶ ἀπὸ τρεῖς κουραμάνες τοῦ βουλγαρικοῦ στρατοῦ στὸν καθένα μας. Μετὰ πορείαν ἡμισείας ὥρας εἰσήλθομεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος, ὅπου ἐφθάσαμεν νύκτα εἰς τὸ Μπόζ - Ντὰγκ καὶ ἡνώθημεν μὲ 50 ἄλλους συμμορίτας. Τὸ γεγονὸς ὅμως ὅτι μπήκαμε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα στὴν Βουλγαρία καὶ ὅτι οἱ Βούλγαροι μᾶς ἔδωσαν ὅπλα καὶ πυρομαχικὰ καὶ μᾶς ἔστειλαν πάλιν στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ πολεμήσουμε, μοῦ ἐγέννησαν τὴν βεβαιότητα, ὅτι ὁ ἀγὼν τὸν ὁποῖον ἐκάναμε ἐστρέφετο ἐναντίον τῆς Πατρίδος μας καὶ δι' αὐτὸ ἀπεφασίσαμε ὁ συγχωριανός μου Ἀπόστολος Ἀρβανίτης καὶ ἐγὼ νὰ παραδοθοῦμε».

Αἱ ἀνωτέρω ἔνορκοι καταθέσεις γνωστῶν στελεχῶν τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐρεύνης τοῦ Ο.Η.Ε., ἀποτελοῦν τὸ πλέον συντριπτικὸν «κατηγορῶ» ἐναντίον τῆς ἀντεθνικῆς ἀνταρσίας, τῆς ὁποίας τὰ ἀσφαλῆ ὁρμητήρια εὑρίσκονται εἰς τὰς γειτονικὰς χώρας.

Ἀσχέτως μὲ τὰ συστήματα καὶ τὰς μεθόδους, τὰς ὁποίας εἶχον διδαχθῆ οἱ συμμορῖται εἰς τὰς στρατιωτικὰς σχολὰς τῆς Ἀλβανίας καὶ Γιουγκοσλαυΐας, ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον τῆς ἐπιθέσεως, τῆς λεηλασίας, τῶν ἐμπρησμῶν καὶ λοιπῶν ἐγκληματικῶν ἐπιδιώξεων, εἶχε καταστρωθῆ καὶ ἕτερον σχέδιον ἀπὸ τοὺς βορείους μας γείτονας ἀποβλέπον εἰς τὴν ἀπόκρυψιν τῶν «ὁρμητηρίων» τῶν συμμοριτῶν.

Πρὸς τοῦτο ἐθεωρήθη σκόπιμον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς αἱ κύριαι ἐπιθέσεις νὰ μὴ γίνωνται ἀπὸ Βορρᾶ πρὸς Νότον, ἀπὸ τὰς πε-

ριοχὰς δηλαδὴ τῶν Ἑλληνικῶν συνόρων πρὸς τὰ κέντρα τῆς Ἑλληνικῆς Ἠπείρου, τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης, ἀλλὰ ἐκ τοῦ κορμοῦ τῆς Ἑλλάδος πρὸς Βορρᾶν καὶ ἀκόμη σαφέστερον, ἀπὸ τὴν περιοχὴν τοῦ Ὀλύμπου, τῆς Ὄσσης, τοῦ Κισσάβου, καὶ τῆς Πίνδου πρὸς τὴν Μακεδονίαν. Καὶ μόνον κατὰ τὴν κατάλληλον στιγμήν, ὅταν θὰ εἶχεν ἐπιτευχθῆ ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπός, ὅταν δηλαδὴ αἱ δρῶσαι εἰς τὴν ὡς ἄνω διαγραφομένην περιοχὴν κομμουνιστικαὶ συμμορίαι θὰ εἶχον κατορθώσει νὰ ἐνσπείρουν τὸν πανικὸν καὶ τὴν ἀναρχίαν εἰς ὁλόκληρον τὴν κεντρικὴν περιοχὴν τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θεσσαλίας, ἀποκόπτουσαι οὕτως οὐσιαστικῶς τὴν Ἑλληνικὴν Μακεδονίαν ἀπὸ τὸν κορμὸν τῆς Ἑλλάδος, θὰ ἐξεδηλοῦτο καὶ ἡ ἀπὸ τῶν συνόρων καὶ ἀπὸ Βορρᾶ πρὸς Νότον κατὰ μέτωπον ἐπίθεσις, δι᾽ ἄλλων ἰσχυρῶν συμμοριῶν.

Τὸ σχέδιον αὐτό, ἐνῷ ἀφ᾽ ἑνὸς εἶχε τὸ προσὸν νὰ ἀποδεικνύῃ εἰς τὴν ἀπληροφόρητον διεθνῆ Κοινὴν Γνώμην, ὅτι ψεύδεται ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, διαμαρτυρομένη διότι δῆθεν ὑφίσταται ἐπίθεσιν ὑπὸ συμμοριῶν προερχομένων ἀπὸ τὰς γειτονικὰς χώρας, ἐνῷ αἱ συμμορίαι, εἰς τὴν πραγματικότητα, θὰ ἕδρων εἰς τὰ βουνὰ τῆς Νοτίου Μακεδονίας καὶ τῆς Θεσσαλίας, εἰς ἀπόστασιν δηλαδὴ ἑκατοντάδων χιλιομέτρων ἀπὸ τῶν συνόρων εἶχε, πρὸ παντός, ἀναμφισβήτητον στρατιωτικὴν καὶ ἐπιτελικὴν ἀξίαν, σαφῶς ὑπαγορευομένην ἀπὸ τὸν κύριον πολιτικὸν ἀντικειμενικὸν σκοπόν, ὁ ὁποῖος ἐνέπνεεν τὴν ὅλην ἐπίθεσιν : ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν δηλαδὴ ὅπως ἡ Μακεδονία καὶ ἰδίως ἡ Κεντρικὴ Μακεδονία ἀποσπασθῆ ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπον Ἑλλάδα, διὰ νὰ ἀποτελέσῃ τμῆμα τῆς ὑπὸ τὴν Νοτιοσλαυϊκὴν αἰγίδα Ὁμοσπόνδου Μακεδονικῆς Δημοκρατίας.

Κατόπιν τούτου δὲν ἔπρεπε αἱ ἐξαποστελλόμεναι ἀπὸ τὰ Σκόπια, τὸ Μοναστῆρι ἢ τὸ Μποῦλκες κομμουνιστικαὶ συμμορίαι νὰ εὑρίσκωνται συγκεντρωμέναι εἰς τὴν περιοχὴν τῶν Μακεδονικῶν ἢ τῶν Ἠπειρωτικῶν συνόρων. Ἀντιθέτως ἔπρεπε νὰ καταβληθῇ προσπάθεια ὅπως ἡ ὅλη συμμοριακὴ ὀργάνωσις εἰς τὰς παραμεθορίους αὐτὰς περιοχὰς ἐξασφαλίσῃ τὰς ὀρεινὰς διαβάσεις αἱ ὁποῖαι θὰ ἐπέτρεπον εἰς τὰς διαρκῶς καταφθανούσας νέας συμμορίας, νὰ κατέρχωνται ἐλευθέρως πρὸς τὴν ὀρεινὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ ἀναλάβουν ἐκεῖθεν τὴν δρᾶσιν των. Καὶ δυνάμεθα ἔκτοτε, χωρὶς καμμίαν ἀπολύτως δυσκολίαν νὰ ἀνα-

καλύψωμεν ἀπὸ τὰς κινήσεις ὅλων τῶν συμμοριῶν τέσσαρας κυρίως ὁδοὺς καθόδου καὶ προσπελάσεως τῶν συμμοριῶν, τῶν ἐρχομένων ἔξωθεν πρὸς τὴν περιοχὴν τῆς Νοτίου Μακεδονίας καὶ Βορείου Θεσσαλίας.

Ἡ πρώτη τῶν ὁδῶν αὐτῶν ἐχρησιμοποιήθη καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους, ἀπὸ τοῦ θέρους τοῦ 1945 μέχρι τοῦ θέρους τοῦ 1946 διὰ τὰς συμμορίας τὰς εἰσερχομένας εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὰ ἀλβανικὰ σύνορα. Ἐκκινεῖ ἀπὸ τὰ Νεμέρτζικα ὄρη πρὸς τὸ Πάπιγγον, τὴν περιοχὴν τοῦ Μετσόβου καὶ ἐκεῖθεν πρὸς τὰ Χασιά, τὸν Τύρναβον καὶ τὴν περιοχὴν τοῦ Ὀλύμπου.

Ἡ δευτέρα ὁδός, χρησιμοποιουμένη καὶ αὐτὴ διὰ τοὺς ἐξ Ἀλβανίας εἰσελαύνοντας εἰς τὴν Ἑλλάδα συμμορίτας, ἐκκινεῖ ἀπὸ τὸν ὀρεινὸν ὄγκον τῆς Μόροβας—Ἰβὰν καί, στηριζομένη εἰς τὰς ὑψηλὰς κορυφογραμμὰς τῆς Πίνδου, κατέρχεται ἔπειτα πρὸς τὸ ὄρος Σπίλιον, διὰ νὰ στραφῇ πρὸς Ἀνατολὰς καὶ διὰ τῶν Χασίων νὰ καταλήξῃ πάλιν εἰς τὴν ἰδίαν ὀρεινὴν περιοχὴν τῆς βορείου Θεσσαλίας.

Ἡ τρίτη ὁδός, χρησιμοποιουμένη διὰ τοὺς ἐκ τῆς Γιουγκοσλαυΐας εἰσερχομένους εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐκκινεῖ ἀπὸ τὸ Καϊμακτσαλάν, στηρίζεται κυρίως εἰς τὸ Βίτσι καὶ ἐκεῖθεν διὰ τῆς Κλεισούρας κατέρχεται πάλιν πρὸς τὰ Χασιά.

Ἡ τετάρτη ὁδός, καὶ αὐτὴ χρησιμοποιουμένη διὰ τὰς ἐκ Γιουγκοσλαυΐας εἰσερχομένας συμμορίας, ἐκκινεῖ ἀπὸ τὰ παραμεθόρια ὄρη τοῦ Βόρα καὶ τοῦ Κόζακα, διὰ νὰ χρησιμοποιήσῃ ὡς κυρίαν βάσιν τὰς κορυφογραμμὰς τοῦ Βερμίου καὶ νὰ κατέλθῃ ἐκεῖθεν πρὸς τὰ Πιέρρια.

Διὰ τῶν ὀρεινῶν αὐτῶν διαβάσεων ἔγινε καθ' ὅλον τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ 1946, ἡ διάβασις τῶν συμμοριῶν, αἱ ὁποῖαι κατήρχοντο ἀπὸ τὰς γειτονικὰς χώρας, διὰ νὰ ἐφαρμόσουν τὸ ἐπιτελικὸν σχέδιον τῆς ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος ἐπιθέσεως.

Τὸ ὅτι τὸ σχέδιον αὐτὸ δὲν ἐπέτυχεν ἀπολύτως, ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὴν θαυμασίαν ἀντίδρασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ. Ὅταν τὸ παρελθὸν θέρος ἐσημειοῦντο αἱ ἀλλεπάλληλοι συγκρούσεις εἰς τὴν ὡς ἄνω ἀναφερομένην ὀρεινὴν περιοχήν, συγκρούσεις, αἱ ὁποῖαι ἐστοίχισαν τόσον αἷμα εἰς τὰς ἐθνικάς μας δυνάμεις, δὲν ἀντελαμβάνετο ἡ ἀπληροφόρητος ἀκόμη Κοινὴ Γνώμη, ὅτι δὲν διεξήγετο ἁπλῶς ἕνας πόλεμος ἐναντίον ἀσυνδέτων μεταξύ των ληστοκομμουνιστικῶν συμμορι-

ῶν, ἀλλ' ἀπεκρούετο μία μεγάλη ἐπίθεσις, τῆς ὁποίας ἡ ἐπιτυχία θὰ ἀπέκοπτε τὴν Μακεδονίαν ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπον Ἑλλάδα καὶ θὰ ἀπετέλει τὴν ἀπαρχὴν ἴσως τοῦ τέλους τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος μας.

Πολλαὶ ἐκ τῶν συμμοριῶν, αἱ ὁποῖαι μὲ τόσην προσπάθειαν εἶχον ἐκπαιδευθῆ, συγκροτηθῆ καὶ ἐξοπλισθῆ ἀπὸ τοὺς βορείους γείτονάς μας, ἐξωντώθησαν πρὶν ἢ ἀκόμη κατορθώσουν νὰ φθάσουν εἰς τὸν τελικὸν προορισμόν των. Ἄλλαι ἀπωθήθησαν τόσον ἀποτελεσματικῶς, ὥστε νὰ ἀναγκασθοῦν νὰ μεταβάλουν τελείως κατεύθυνσιν καὶ νὰ κατέλθουν πολὺ νοτιώτερον, πρὸς τὴν Αἰτωλοακαρνανίαν καὶ τὴν Δωρίδα.

Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι, ὅταν ἀπὸ τῆς 12ης μέχρι τῆς 25ης Νοεμβρίου 1946, ἤρχισεν ἡ προδιαγεγραμμένη κατὰ μέτωπον ἐξόρμησις τῶν συμμοριτῶν ἀπὸ τῶν βορείων συνόρων τῆς Ἑλλάδος, μὲ τὰς σφοδρὰς ἐπιθέσεις των κατὰ τῶν μεθοριακῶν μας δυνάμεων τοῦ Ἀρχαγγέλου, τοῦ Σκρᾶ, τῆς Νότιας, τοῦ Προμαχῶνος, δὲν ὑπῆρχον εἰς τὴν Θεσσαλίαν καὶ τὴν Μακεδονίαν αἱ προϋποθέσεις ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐπέτρεπον τὴν ταυτόχρονον καὶ ἀπὸ Νότου ἐπίθεσιν καὶ τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν τοῦ μεγάλου σχεδίου τοῦ ἐπιδιώκοντος τὸν ἀκρωτηριασμὸν τῆς Ἑλλάδος. Τὸν ἀκρωτηριασμὸν αὐτόν, τὸν ὁποῖον ἔταξαν ὡς κύριον ἀντικειμενικὸν σκοπὸν οἱ βόρειοι γείτονες μας, διαθέτοντες διὰ τὴν πραγματοποίησιν του τόσον προθύμως τὰ μέσα εἰς τοὺς ἕλληνας συμμορίτας. Αἱ χῶραι των αἱ χρησιμοποιούμεναι καὶ σήμερον ὡς καταφύγια καὶ ὁρμητήρια τῶν ληστανταρτῶν ἦσαν ἀνέκαθεν χῶραι τῆς προδοσίας καὶ τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ Ἑλλὰς ὅμως δὲν πρόκειται νὰ λυγίσῃ πρὸ τῆς νέας αὐτῆς δολοφονικῆς ἐπιβουλῆς τῶν γειτόνων της. Εἶναι ἑτοίμη ν' ἀγωνισθῆ μέχρις ἐσχάτων, δίδουσα τὴν ἀπάντησι ποὺ πρέπει εἰς τοὺς εἰσβολεῖς μητραλοίας καὶ εἰς τοὺς Σλαύους συνεργούς των.

ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ
ΑΙΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗΣ

Η ΕΛΛΑΣ δὲν συγκινεῖ πλέον ὅλους τοὺς Ἕλληνας. Εἶναι μία πικρὰ ἐπιγραμματικὴ ἀλήθεια. Εἶναι ἕνα γεγονὸς ποὺ δὲν συμβαίνει συνήθως εἰς τὸν τόπον αὐτόν. Ἀνέκαθεν ὁ Ἕλλην ὑπῆρξεν πατριώτης. Ἀκόμη καὶ ὅταν αἱ συνθῆκαι τῆς ζωῆς τὸν ἀπεμάκρυναν ἀπὸ τὴν πατρίδα του, δὲν ξεχνοῦσε νὰ πάρῃ μαζί του γιὰ φυλακτὸ λίγο χῶμα Ἑλληνικό.

Σήμερα ὅμως ἄλλαξαν οἱ καιροὶ καὶ ἄλλαξαν τὰ ἤθη, ὡς ἂν νὰ ἔπεσε κατάρα καὶ ὀργὴ Θεοῦ, ὡς ἂν νὰ ἔχουν σπαρθῆ τὰ ἱερὰ αὐτὰ χώματα μὲ τοῦ μίσους τὰς ἀκάνθας καὶ τοῦ θανάτου τὰ βότανα. Ἀκόμη καὶ αἱ λέξεις ἤλλαξαν τὴν σημασίαν των. Νέα Βαβέλ. Αἱ ἔννοιαι τῆς ἐλευθερίας, τοῦ δικαίου, τοῦ πολιτισμοῦ, εἶναι διαφορετικαὶ μέσα εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ ἑνὸς καὶ διαφορετικαὶ εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ ἄλλου. Μία πρωτοφανὴς σύγχυσις φρενῶν κυριαρχεῖ τὰ τελευταῖα χρόνια γύρω μας. Μία σύγχυσις ποὺ ὁδηγεῖ τὴν Ἑλληνικὴ Φυλὴ σὲ πλήρη ἀποσύνθεσι καὶ προαγγέλλει τὰ φρικτότερα δεινά, ἀπὸ ὅσα συνήντησε κατὰ τὸν μακραίωνα ροῦν τῆς ὑπάρξεώς της.

Σφάζεται καὶ ἐρημώνεται καὶ καίεται ἡ Ἑλλὰς σήμερον. Ἡ Μακεδονία καὶ ἡ Θράκη μας εἶναι αἱ πλέον αἱματοποτισμέναι περιοχαὶ τῆς Χώρας. Ἡ ἐγκληματικότης τῶν ἀποθηριωθέντων συμμοριτῶν ἔχει φθάσει εἰς τὸ κατακόρυφον. Ἐγκληματικότης ἡ ὁποία στιγματίζει τὸν πολιτισμὸν καὶ ἀποτελεῖ τὴν μελανωτέραν κηλίδα εἰς τὴν ζωὴν τοῦ τόπου. Ἐξεγείρεται ἡ συνείδησις παντὸς γνησίου Ἕλληνος—τοῦ ὁποίου ἡ προσήλωσις πρὸς τὰς παραδόσεις τῆς Πατρίδος, τῆς Θρησκείας καὶ τῆς Οἰκογενείας ἀποτελοῦν ἀναπόσπαστον τμῆμα τοῦ ψυχικοῦ του κόσμου—ἀναλογιζομένου ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχουν Ἕλληνες διαπράττοντες τὰς φρικαλεότητας αὐτὰς ἐναντίον Ἑλλήνων.

"Αν ἀποφασίσῃ κανεὶς καὶ ξεφυλλίσῃ τὰς ἐφημερίδας ὀλίγων μηνῶν, θὰ ἰδῇ φοβερὰ καὶ τρομερὰ πράγματα νὰ ἔχουν συμβῆ καὶ ἀτυχῶς νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ συμβαίνουν ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ εἰς τὸν τόπον αὐτόν. Εἶναι ἀμέτρητα τὰ ὀδυνηρὰ πλήγματα τῆς ἐγκληματικῆς δράσεως τῶν ξενοδούλων συμμοριῶν. Σποραδικῶς καὶ εἰς τὴν τύχην θὰ ἀναφέρωμεν μερικὰ δείγματα ἀπὸ τὸ μακάβριον αὐτὸ πάνθεον τῶν ληστανταρτῶν, δείγματα τῆς μισελληνικῆς νοοτροπίας καὶ τῆς βδελυρᾶς ψυχῆς των:

Λιτόχωρον. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν σύμφωνα μὲ τὰς ἐντολὰς ποὺ ἔλαβον ἀπὸ τοὺς ἔξωθεν ἀρχηγούς των, οἱ συμμορῖται ἤρχισαν τὴν κακοῦργον δρᾶσιν των ἐναντίον τοῦ στρατοῦ, τῆς χωροφυλακῆς καὶ τοῦ ἀτυχοῦς πληθυσμοῦ τῆς ὑπαίθρου, ὠργάνωσαν πολλὰς ἐπιθέσεις μὲ τὰς ἐνόπλους ὁμάδας των, διὰ νὰ σκορπίσουν τὴν δυστυχίαν, τὸν θάνατον καὶ τὴν ἐρήμωσιν εἰς τὴν Χώραν.

Μία ἀπὸ τὰς ἐκδηλώσεις τῆς δράσεώς των αὐτῆς ὑπῆρξε καὶ ἡ ἐγκληματικὴ ἐπίθεσις ἐναντίον τοῦ σταθμοῦ χωροφυλακῆς Λιτοχώρου, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔπεσαν θύματα τοῦ σκληροῦ των καθήκοντος ἐννέα χωροφύλακες, δύο λοχίαι καὶ ἕνας στρατιώτης. Ἡ ἐπίθεσις αὐτὴ ἔγινε τὴν νύκτα τῆς 30ῆς πρὸς τὴν 31ην Μαρτίου 1946, τὴν νύκτα δηλαδὴ τὴν προηγηθεῖσαν τῆς ἡμέρας τῶν ἐκλογῶν.

Δύναμις σαράντα περίπου συμμοριτῶν, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τῶν Γεωργίου Ἐλευθερίου ἢ καπετὰν Φωτεινοῦ, Σταύρου Γκουνοῦ ἢ καπετὰν Χατζάρα καὶ Παναγιώτου Παλάσκα, ἢ καπετὰν Τζαβέλλα, ἐνισχυθεῖσα καὶ ὑπὸ ἑβδομήκοντα βιαίως στρατολογηθέντων ἐπετέθη ταὐτοχρόνως καὶ ἐξ ὅλων τῶν σημείων ἐναντίον τῶν δύο οἰκημάτων εἰς τὰ ὁποῖα ἐστρατωνίζοντο οἱ ἄνδρες τοῦ σταθμοῦ Χωροφυλακῆς Λιτοχώρου, τοῦ μεταβατικοῦ ἀποσπάσματος καὶ τοῦ τμήματος τοῦ στρατοῦ, τοῦ μεταβάντος εἰς τὸ χωρίον διὰ τὰς ἐκλογάς. Τὰ δύο οἰκήματα ἀπεῖχον ἀλλήλων περὶ τὰ 200 - 300 μέτρα. Καὶ εἰς μὲν τὸ ἓν ἐστεγάζετο ὁ σταθμὸς Χωροφυλακῆς μὲ δύναμιν ἐξ ἑνὸς ἀνθυπασπιστοῦ καὶ ὀκτὼ ὁπλιτῶν καὶ τὸ τμῆμα τοῦ στρατοῦ ὑπὸ ἕνα ἀνθυπολοχαγὸν καὶ δέκα ὁπλίτας, εἰς δὲ τὸ ἕτερον τὸ μεταβατικὸν ἀπόσπασμα Χωροφυλακῆς δυνάμεως δέκα χωροφυλάκων.

Οἱ ἐπιτεθέντες συμμορῖται διέθετον συντριπτικὴν ὑπεροχὴν

πυρός, διότι ἦσαν ἐφωδιασμένοι μὲ πολυάριθμα αὐτόματα ὅπλα, ἐλαφρὰ καὶ βαρέα, μὲ χειροβομβίδας καὶ ὅλμους. Εἶχαν δὲ καὶ τὴν ὑπεροχὴν εἰς ἀριθμόν. Ἑκατὸ καὶ πλέον ἐπιτιθέμενοι ἐναντίον 29 ἀμυνομένων. Σύμφωνα μὲ τὰς διαταγὰς ποὺ εἶχαν, οἱ ἄνδρες τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων ἐκλείσθησαν καὶ ὠχυρώθησαν εἰς τὰ οἰκήματά των, ἀπὸ τὰ παράθυρα τῶν ὁποίων ἔβαλλον ἐναντίον τῶν συμμοριτῶν, ποὺ εἶχαν κατορθώσει νὰ καταλάβουν θέσεις γύρω ἀπὸ τὰ οἰκήματα, χωρὶς νὰ γίνουν ἀντιληπτοί. Ἡ ἐπίθεσις ἦτο αἰφνιδιαστική. Οἱ ἄνδρες τοῦ σταθμοῦ Χωροφυλακῆς, οἱ ὁποῖοι ἐκοιμῶντο κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην—11ην νυκτερινὴν—ἠγέρθησαν ἀμέσως καὶ ἔσπευσαν ἡμίγυμνοι νὰ τοποθετηθοῦν εἰς τὰ παράθυρα διὰ ν' ἀμυνθοῦν.

Ἀληθὴς μάχη διεξήχθη. Οἱ συμμορῖται ἐπετίθεντο μὲ λύσσαν καὶ ἔβαλλον μὲ τὰ βαρέα ὅπλα των ἐναντίον τῶν ἡρωϊκῶς ἀμυνομένων χωροφυλάκων καὶ στρατιωτῶν οἵτινες δὲν διέθετον παρὰ τὸν ἀτομικὸν ὁπλισμόν των, τὸ ἀπαράμμιλον θάρρος των καὶ τὴν παραδειγματικὴν αὐταπάρνησίν των. Καὶ πρέπει νὰ ἐξαρθῆ ἰδιαιτέρως τὸ γεγονὸς ὅτι, ἐνῷ οἱ συμμορῖται, ἐξαπέλυον κόλασιν πυρὸς καὶ σιδήρου ἐναντίον ἐμφανοῦς στόχου—τῶν κτιρίων—οἱ ἀμυνόμενοι ἀπαντοῦσαν ἐκτεθειμένοι εἰς τὰ παράθυρα κατὰ στόχου ἀβεβαίου, ὁδηγούμενοι μόνον ἀπὸ τὰς λάμψεις τῶν ἐκπυρσοκροτήσεων.

> *«Κατὰ πάντα ἐθλιβόμεθα εἰς Μακεδονίαν. Ἔξωθεν μάχαι, ἔσωθεν φόβοι».*
> Ἀπόστολος ΠΑΥΛΟΣ

Ἐπανειλημμέναι προτάσεις τῶν συμμοριτῶν πρὸς τοὺς ἀμυνομένους νὰ παραδοθοῦν, καὶ θὰ ἀφήνοντο ἐλεύθεροι, ἀπεκρούσθησαν μετ' ἀγανακτήσεως ὑπὸ τῶν χωροφυλάκων καὶ τῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔπειτα ἀπὸ κάθε παρομοίαν πρότασιν μετὰ περισσοτέρου πείσματος ἐνέτειναν τὴν ἄμυνάν των.

Ἐπὶ πολλὰς ὥρας συνεχίζετο ἡ μάχη, χωρὶς οἱ μανιωδῶς ἐπιτιθέμενοι συμμορῖται νὰ κατορθώσουν τὴν πραγματοποίησιν τῶν σκοπῶν των. Περὶ τὴν 1.30' πρωϊνήν, ἀνεφάνη πυρκαϊὰ εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον τοῦ οἰκήματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐστεγάζοντο οἱ στρατιῶται ὑπὸ τὸν ἀνθυπολοχαγὸν Τσάμην. Ἡ πυρκαϊὰ ὅμως κατεσβέσθη προχείρως, ἀλλ' οὐχὶ τελείως λόγῳ ἐλλείψεως μέσων. Οὕτω μετὰ ἡμίσειαν ὥραν εἶχε πλέον πυρποληθῆ ὁλόκληρον τὸ κτίριον καὶ ἡ ἀμυνομένη δύναμις ἠναγκάσθη ν' απο-

συρθῇ εἰς νέας θέσεις, ὅπου καὶ ἐξηκολούθησε τὸν ἀγῶνα.

Συγχρόνως, μετὰ τῆς αὐτῆς λυσσώδους μανίας συνεχίζετο ἡ μάχη εἰς τὸ κτίριον ὅπου ἠμύνοντο οἱ δέκα χωροφύλακες τοῦ ἀποσπάσματος. Οἱ συμμορῖται ἐγκαταλείψαντες πλέον τὰς ματαίας προσκλήσεις πρὸς παράδοσιν, ἤρχισαν νὰ ὑβρίζουν τοὺς χωροφύλακας μὲ τὰς λέξεις: «Σκυλιά, ἦρθε ἡ ὥρα νὰ σᾶς φᾶμε» κλπ. Ὅταν δὲ ἐπείσθησαν ὅτι δὲν θὰ κατώρθωναν νὰ καταβάλουν τοὺς ἀμυνομένους, ἐπλησίασαν τὸ ἕνα κτίριον καὶ τοῦ ἔβαλαν φωτιά. Μία μητέρα, μετὰ τῆς κόρης της, ποὺ κατοικοῦσαν εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον, ἔσπευσαν νὰ ἐξέλθουν. Καὶ ἡ μὲν μητέρα ἐφονεύθη, ἡ δὲ κόρη ἐτραυματίσθη. Τὸ οἴκημα ἐκαίετο πλέον ἀπὸ παντοῦ, ὡς πυροτέχνημα. Αἱ φλόγες ἔλειχαν τοὺς πόδας καὶ τὰς κεφαλὰς τῶν ἀμυνομένων καὶ τότε μόνον, ὅταν οἱ ἥρωες χωροφύλακες εἶδαν ὅτι τοὺς ἐπεφυλάσσετο ἡ τύχη ν' ἀπανθρακωθοῦν, ἀπεφάσισαν νὰ ἐνεργήσουν τολμηρὰν ἐξόρμησιν, καίτοι ἐβάλλοντο πανταχόθεν. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ θύρα ἐκαίετο, ἐπηδοῦσαν ἕνας ἕνας ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς. Δυστυχῶς αἱ κίνησεις των ἐγένετο ἀντιληπτή, καὶ ἐνῷ οἱ γενναῖοι μαχηταὶ ἐπηδοῦσαν, οἱ συμμορῖται ἔβαλλον διὰ ριπῶν αὐτομάτων συνεπείᾳ τῶν ὁποίων ἄλλοι ἐφονεύθησαν καὶ ἄλλοι ἐτραυματίσθησαν. Ἑπτὰ μόνον ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ φλεγόμενον κτίριον, ἐνῷ οἱ ὑπόλοιποι τρεῖς ἀπετεφρώθησαν ἐντὸς τοῦ κτιρίου. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐξελθόντες κατέκειντο νεκροὶ ἢ τραυματίαι, πλέοντες εἰς λίμνην αἵματος, ὅταν δὲ ἡ ἡρωϊκὴ ἔξοδος ἔληξεν, ὁμὰς συμμοριτῶν ἐπλησίασε καὶ ἔβαλεν ἐναντίον τῶν τραυματιῶν χωροφυλάκων, διὰ νὰ τοὺς ἀποτελειώσῃ. Μόνον εἷς χωροφύλαξ κατώρθωσε νὰ διασωθῇ, προσποιηθεὶς τὸν νεκρόν.

Παραλλήλως μὲ τὰς ἐπιθέσεις αὐτάς, ἄλλη μάχη διεξήγετο ἐντὸς τοῦ χωρίου μεταξὺ τοῦ τμήματος τοῦ ἐξελθόντος εἰς περιπολίαν καὶ τῶν συμμοριτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔβαλλον ἐκ πολλῶν σημείων. Μετὰ τῶν ἀνδρῶν τῆς περιπόλου, συνηνώθησαν κατόπιν καὶ οἱ ὑπολειφθέντες ἄνδρες τοῦ στρατιωτικοῦ ἀποσπάσματος, οἱ ὁποῖοι εἶχαν διαφύγει ἀπὸ τὸ πυρπολούμενον κτίριον.

Μετὰ τὴν μάχην, κατὰ τὴν ὁποίαν τόσος ἡρωϊσμὸς ἐπεδείχθη ὑπὸ τῶν χωροφυλάκων καὶ τῶν στρατιωτῶν, οἱ συμμορῖται ἀπεχώρησαν τὴν πρωΐαν, ἀφοῦ ἐσκόρπισαν τὸν θάνατον, τὴν συμφορὰν καὶ τὴν καταστροφήν.

Καὶ ἰδοὺ τώρα ὁ τραγικὸς ἀπολογισμὸς τῆς ἐπιθέσεως:

Ἀπηνθρακώθησαν: Λοχίας Γκονὸς Νικόλαος, χωροφύλακες Κλάτζος Γεώργιος, Ξηντάρης Γεώργιος, Λιάγκος Ἠλίας. Ἐφονεύθησαν: Λοχίας Τζοῦκος Νικόλαος, στρατιώτης Νομοκεφιάρας Γεώργιος καὶ χωροφύλακες: Πουλιανίδης Νικόλαος, Εὐαγγελίδης Γεώργιος τοῦ Κωνσταντίνου, Εὐαγγελίδης Γεώργιος τοῦ Σταύρου, Σακᾶς Ἀριστείδης, Μήτσου Ἀνάστάσιος, Μαντᾶς Θεμιστοκλῆς. Ἐτραυματίσθησαν: Χωροφύλαξ Παπακωνσταντίνου Νικ. καὶ στρατιώτης Σπύρου Χαράλαμπος.

Αἱ ζημίαι ἐξ ἄλλου ποὺ ἐπροξενήθησαν εἰς τὸ χωρίον εἶναι τεράστιαι. Ἐκτὸς τῶν ἁρπαγῶν διαφόρων εἰδῶν καὶ ἐμπρησμῶν οἰκιῶν οἱ συμμορῖται ἐστρατολόγησαν βιαίως 5 χωρικούς, τῶν ὁποίων ἔκτοτε ἀγνοεῖται ἡ τύχη.

Ποντοκερασιά. Μετὰ τὴν ἐγκληματικὴν ἐπίθεσιν τοῦ Λιτοχώρου ἠκολούθησε δευτέρα τοιαύτη ἐναντίον τοῦ λόχου πεζικοῦ τῆς Ποντοκερασιᾶς, ἡ ὁποία ἀπετολμήθη τὴν 5ην Ἰουλίου 1946. Οἱ ἐαμοκομμουνισταὶ ἀπεφάσισαν τὴν ἐπίθεσιν αὐτὴν πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ἐξουδετερώσουν τὸν λόχον στρατοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ ὀλίγας ἡμέρας ἐνωρίτερον. Τὸ ὕπουλον σχέδιον εἶχε καταστρωθῆ ὑπὸ τοῦ καπετὰν Στράτου, εἶχον δὲ μυηθῆ εἰς αὐτὸ καὶ 15 κομμουνισταὶ στρατιῶται, οἱ ὁποῖοι ὑπηρετοῦσαν εἰς τὸν λόχον καὶ οἱ ὁποῖοι ἔπαιξαν προδοτικώτατον ρόλον εἰς βάρος τῶν συναδέλφων των.

Ὁ καπετὰν Στράτος μὲ 60—70 ἐνόπλους συμμορίτας, εἶχεν ἐκλέξει ὡς ὁρμητήριο τῆς ἐπιθέσεώς του τοὺς ὑπερκειμένους τῆς Ποντοκερασιᾶς λοφίσκους τοῦ ὄρους Κροῦσσα. Πράγματι δὲ τὴν 3.30 πρωϊνὴν τῆς 5ης Ἰουλίου, οἱ ἐγκληματίαι κατῆλθον ἀθορύβως ἀπὸ τὰ πέριξ τῆς Ποντοκερασιᾶς ὑψώματα καὶ χωρὶς νὰ γίνουν ἀντιληπτοὶ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, ἐκύκλωσαν τὴν περιοχὴν τοῦ καταυλισμοῦ των καὶ ἤρχισαν νὰ βάλλουν ὁμαδικὰ πυρὰ ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα ἐξ ἀποστάσεως μικροτέρας τῶν 80 μέτρων. Οἱ δυστυχεῖς στρατιῶται ἐκοιμῶντο ἀνύποπτοι ἐκείνην τὴν ὥραν. Βαλλόμενοι δὲ αἰφνιδίως διὰ πολυβόλων, αὐτομάτων καὶ χειροβομβίδων, δὲν ἐπρόφθασαν παρὰ μικρὰν ἀντίστασιν νὰ προβάλουν. Ἐντὸς ἡμισείας ὥρας εἶχον φονευθῆ ἑπτὰ στρατιῶται, εἶχαν τραυματισθῆ τρεῖς καὶ εἶχαν συλληφθῆ ἑξήντα. Ποῦ ὀφείλεται ἡ διάλυσις τοῦ λόχου Ποντοκερασιᾶς ἐντὸς τοῦ μικροῦ αὐτοῦ χρονικοῦ διαστήματος; Ὄχι

τόσον εἰς τὸν αἰφνιδιασμόν, ὅσον εἰς τὴν προδοσίαν τῶν κομμουνιστῶν στρατιωτῶν τοῦ λόχου, οἱ ὁποῖοι, μεμυημένοι εἰς τὰ σχέδια τῆς συμμορίας, ἐνέσπειραν τὴν σύγχυσιν εἰς τοὺς ἄλλους στρατιώτας. Εὐθὺς μετὰ τὰς πρώτας βολὰς ὁ ἐπὶ κεφαλῆς λοχαγὸς διέταξε τοὺς ἄνδρας του νὰ σπεύσουν καὶ νὰ καταλάβῃ ἕκαστος τὴν προκαθωρισμένην θέσιν του. Ἀλλὰ οἱ προδόται τοῦ λόχου, ὄχι μόνον δὲν ὑπήκουσαν εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ λοχαγοῦ των, ἀλλὰ ἐγκατέλειψαν τὰ ὅπλα των, ἐξηπλώθησαν κατὰ γῆς καὶ προέτρεπαν τοὺς συναδέλφους των νὰ παραδοθοῦν. Ἕνας κομμουνιστὴς δεκανεύς, ἐκτελῶν χρέη ἐπιλοχίου, ἀπηγόρευσεν εἰς τὸν ἀποθηκάριον νὰ διανείμῃ πυρομαχικὰ εἰς τοὺς ἄνδρας, ἐνῷ ἄλλοι ἀφήρουν τὰ πολυβόλα, διὰ νὰ μὴ χρησιμοποιηθοῦν ἐναντίον τῶν ἐπιτιθεμένων ὀργάνων τοῦ σλαυισμοῦ. Καὶ ὁ προδοτικὸς ρόλος τῶν κομμουνιστῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔσπευσαν πρῶτοι νὰ παραδοθοῦν καὶ νὰ έναγκαλισθοῦν τοὺς συμμορίτας, ἐσυνεχίσθη καὶ κατόπιν. Ἕνα ἀπὸ τὰ καθάρματα αὐτὰ κατέδωσεν εἰς τοὺς συμμορίτας τοὺς πλέον ἀκραιφνεῖς ἐθνικόφρονας στρατιώτας —δώδεκα τὸν ἀριθμὸν— οἱ ὁποῖοι ἐδέθησαν ἀμέσως ὑπὸ τῶν συμμοριτῶν καὶ κατεκρεουργήθησαν κατὰ τὸν πλέον ἀπάνθρωπον τρόπον. Τὰ πτώματά των εὑρέθησαν ἀργότερον φρικωδῶς κατακρεουργημένα ἐντὸς χαράδρας παρὰ τὰ Πορρόϊα. Οἱ φονευθέντες στρατιῶται ἔφθασαν ἐν συνόλῳ τὸν ἀριθμὸν 18.

Οἱ βδελυροὶ κακοῦργοι διέπραξαν πολλὰς ἀγριότητας καὶ ὠμότητας εἰς τὸ χωρίον καὶ ἀπεχώρησαν τὴν πρωΐαν, ἀφήνοντες καὶ ἐδῶ πένθος καὶ ἐρείπια, ὅπως καὶ παντοῦ ἀπ' ὅπου περνοῦν. Ἡ ἐναντίον τοῦ λόχου Ποντοκερασιᾶς ἐπίθεσις, κατετάραξε τὴν κοινὴν γνώμην καὶ ἐπλημμύρισε μὲ ἀγανάκτησιν τὴν ψυχὴν τοῦ λαοῦ τῆς περιφερείας, ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Ἰδιαιτέρως δὲ χαρακτηριστικὴ τῆς ἐγκληματικότητος καὶ ἀπανθρωπίας τῶν ἐπιτεθέντων, εἶνε ἡ κατακρεούργησις τῶν ἀτυχῶν δώδεκα στρατιωτῶν, ποὺ εἶχαν τὸ σθένος νὰ βροντοφωνοῦν τὰ πατριωτικά των αἰσθήματα καὶ τὴν ἀγάπην των πρὸς τὴν Ἑλλάδα.

Τ ρ ι α ν τ α φ υ λ λ ι ά. Καὶ τὸ ἐγκληματικὸν ἔργον τῶν ἐαμοσλαύων συνεχίζεται. Αἱ ἐπιθέσεις ἐναντίον ἀνυπερασπίστων χωρίων εἰς τὰ ὁποῖα εἰσβάλλουν, καίουν καὶ δολοφονοῦν οἱ συμμορῖται, ἐνεργοῦνται ἀδιαλείπτως. Δύο ἡμέρας πρὸ τοῦ

Δημοψηφίσματος 100 - 120 συμμορῖται ἐπετέθησαν ἐναντίον τοῦ φυλακείου Χωροφυλακῆς εἰς τὴν δασώδη περιοχὴν Τριανταφυλλιᾶς (θέσις Κούλα) μὲ σκοπὸν νὰ δημιουργήσουν αἱματηρὰ ἐπεισόδια, ἁρπαγὰς καὶ δηώσεις. Αἱ κινήσεις των ὅμως εἶχον γίνει ἀντιληπταὶ καὶ εἶχον ληφθῆ τὰ ἀναγκαῖα μέτρα. Οἱ χωροφύλακες δὲν κατελήφθησαν ἐξ ἀπροόπτου. Περὶ ὥραν 10ην νυκτερινὴν ἠκούσθησαν ὑλακαὶ κυνῶν καὶ ἀσυνήθεις θόρυβοι. Τοῦτο ἐνέβαλεν τοὺς ἄνδρας τοῦ φυλακείου εἰς ὑπονοίας ὅτι ἐπρόκειτο νὰ δεχθοῦν ἐπίθεσιν καὶ ὅλοι οἱ χωροφύλακες κατέλαβον ἐγκαίρως τὰς θέσεις των. Ἐντὸς ὀλίγου ἤρχισαν βολαὶ ὁπλοπολυβόλου καὶ πυροβολισμοὶ δι' ἀτομικῶν ὅπλων. Οἱ χωροφύλακες, εὑρεθέντες ἕτοιμοι, ἀπήντησαν ἀμέσως, βάλλοντες κατὰ τῶν θέσεων τῶν συμμοριτῶν. Ταχέως ὅμως οἱ συμμορῖται, προασπιζόμενοι ἀπὸ τὰ πυρά των καὶ καλυπτόμενοι ἀπὸ τὸ σκότος, κατέλαβον ἕναν οἰκίσκον ἀπέχοντα μόλις δέκα μέτρα ἀπὸ τὴν πρόσοψιν τοῦ φυλακείου. Ἐκεῖ ἐτοποθέτησαν ὁπλοπολυβόλα καὶ ἔβαλλον συνεχῶς κατὰ τῶν παραθύρων, τῆς θύρας καὶ τοῦ ἐξώστου τοῦ φυλακείου, ἐνῶ συγχρόνως ἐπυρπολοῦσαν δι' ἐμπρηστικῶν βολίδων παρακείμενον ἀχυρῶνα.

Οἱ χωροφύλακες ἀντέταξαν ἡρωϊκὴν ἄμυναν, ἀπαντῶντες εἰς τὰ πυρὰ τῶν συμμοριτῶν καὶ βάλλοντες πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις ὅπου ἐνεφανίζοντο οὗτοι. Ἐπίσης καὶ οἱ τέσσαρες χωροφύλακες—ἐκ τοῦ συνόλου τῶν 10—οἱ ὁποῖοι κατεῖχον τὸ πολυβολεῖον—ἀπέχον μόλις τρία μέτρα ἀπὸ τὸ καταληφθὲν ὑπὸ τῶν κακοποιῶν οἴκημα—μὲ σθένος μαχόμενοι, κατώρθωσαν νὰ καθηλώσουν καὶ τοὺς ἐντὸς τοῦ οἰκήματος συμμορίτας καὶ ἐκείνους ποὺ ἐπεχείρησαν νὰ ἐξορμήσουν κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ διὰ τὴν κατάληψιν τοῦ φυλακείου.

Οἱ ἐπιτιθέμενοι κακοῦργοι βλέποντες τὴν ἐπίθεσίν των ἀποτυγχάνουσαν πρὸ τοῦ ἀδιαλείπτου πυρὸς τῶν χωροφυλάκων, ἔκαμαν χρῆσιν ἐμπρηστικῶν βλημάτων διὰ νὰ πυρπολήσουν τὸ φυλακεῖον. Ἀλλ' οἱ πολιορκημένοι ἥρωες ἐνῷ ἐμάχοντο, κατώρθωναν ἐγκαίρως νὰ σβύσουν τὰς πυρκαϊάς. Οἱ συμμορῖται δὲ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχον θέσει πῦρ εἰς τὰς γύρω τοῦ φυλακείου οἰκίας καὶ ἀχυρῶνας, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐφλέγοντο. Ἀφοῦ ὅμως διὰ τῶν ὅπλων εἶδον ὅτι δὲν κατώρθωσαν νὰ καταβάλουν τοὺς χωροφύλακας, μετεχειρίσθησαν διαφόρους παραπλανητικὰς προτά-

σεις, καλοῦντες τοὺς ἀμυνομένους νὰ παραδοθοῦν, μὲ τὴν ὑπόσχέσιν ὅτι δὲν θὰ τοὺς ἐκακομεταχειρίζοντο! Ἀλλὰ οἱ χωροφύλακες ἀπήντησαν:

— Μόνο μὲ τὰ ὅπλα θὰ λογαριασθοῦμε. Ἐσεῖς νὰ παραδοθῆτε!

Καὶ ἐνῷ ἡ μάχη συνεχίζετο σκληρὰ καὶ ἀδυσώπητος, τμῆμα συμμοριτῶν ἐξεχύθη εἰς τὸ χωρίον διὰ νὰ συλλάβῃ τοὺς ἐθνικόφρονας χωρικοὺς τοὺς ὁποίους ἐφόνευε, ἐπυρπόλει τὰς οἰκίας των καὶ ἥρπαζε τὰ τρόφιμά των, τὰ ὁποῖα συναπεκόμιζε μαζὶ μὲ ὅλα των τὰ ὑπάρχοντα. Ἀλλ' ὁ σκοπὸς τῶν συμμοριτῶν δὲν ἐπετεύχθη. Οἱ ἀκατάβλητοι χωροφύλακες. ἠμύνοντο λυσσωδῶς, ἀποφασισμένοι νὰ πέσουν μέχρις ἑνός, ὡς νεώτεροι Λεωνίδαι, ἀλλὰ νὰ μὴ παραδοθοῦν εἰς τοὺς ἐχθροὺς τῆς Πατρίδος. Ἐν τῷ μεταξὺ δύναμις τοῦ μεταβατικοῦ ἀποσπάσματος Φλωρίνης εἰδοποιηθεῖσα, ἔσπευδε ταχέως πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἀμυνομένων, οἱ δὲ συμμορῖται πληροφορηθέντες τοῦτο, ἐγκατέλειψαν τὴν ἐπίθεσίν των καὶ ἀπεχώρησαν, ἀφήνοντες καὶ πάλιν ἐρείπια καὶ φλόγας, ὅπως σὲ κάθε πέρασμά των. Ἀπὸ τοὺς χωροφύλακας μόνον δύο ἐφονεύθησαν καὶ τρεῖς ἐτραυματίσθησαν.

Τὴν ἑπομένην ἔφθασαν εἰς Τριανταφυλλιὰν ξένοι παρατηρηταί, οἱ ὁποῖοι διεπίστωσαν καὶ ἐφωτογράφησαν τὰς διαπραχθείσας βαρβαρότητας καὶ εἶδαν τὰ κατακρεουργημένα πτώματα τῶν χωρικῶν, οἱ ὁποῖοι εὗρον τὸ φρικτὸν αὐτὸ τέλος μόνον καὶ μόνον διότι ἠθέλησαν νὰ μείνουν Ἕλληνες καὶ νὰ πεθάνουν Ἕλληνες.

Μάνδαλον. Ἡ 28η Νοεμβρίου 1946 εἶνε ἡμέρα μαρτυρίου διὰ τὸ χωρίον Μάνδαλον, τῆς περιφερείας Ἐδέσσης. Ἑξακόσιοι συμμορῖται, ὁρμώμενοι ἀπὸ τὰ ὑψώματα Ἀνύδρου —Μανδάλου—Μαύρου—Λάκκας, ἐπετέθησαν πρῶτον κατὰ τοῦ χωρίου Μαύρου, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπυρπόλησαν. Τμήματα στρατοῦ καὶ χωροφυλακῆς ἠμύνοντο μὲ αὐταπάρνησιν ἐναντίον τῶν συμμοριτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπετίθεντο εἰς διάφορα σημεῖα. Διαθέτοντες πολὺ μεγαλυτέρας δυνάμεις καὶ βαρύτερον ὁπλισμὸν οἱ συμμορῖται κατώρθωσαν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ χωρίον Μάνδαλον. Ἡ μῆνις των ἐστράφη πρῶτον κατὰ τοῦ σχολείου, τὸ ὁποῖον καὶ ἔκαυσαν. Καὶ ἀμέσως ἐξηκολούθησαν τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς: Ἐπυρπόλησαν 45 οἰκίας, 40 ἀχυρῶνας καὶ σταύλους ζώων. Ἐδολοφόνησαν τοὺς ἐθνικόφρονας κατοίκους τοῦ

χωρίου κατὰ τὸν ἀγριώτερον τρόπον, ἐλεηλάτησαν τὰς περιουσίας των, ἥρπασαν τὰ τρόφιμα, τὸν ρουχισμόν των καθὼς καὶ τὰ ζῶα των καὶ ἀπεχώρησαν, ἀφήνοντες ὄπισθέν των πτώματα καὶ καπνίζοντα ἐρείπια.

Ἡ ἄμυνα τῶν χωροφυλάκων καὶ τῶν στρατιωτῶν ὑπῆρξεν ἀξιοθαύμαστος. Ἀλλὰ τί ἠμποροῦσαν νὰ κάμουν μία δρὰξ ἀμυνομένων ἔναντι ἑξακοσίων συμμοριτῶν;

Καὶ ἀπόδειξις τῆς ἡρωϊκῆς ἀμύνης τῶν ὑπερασπιστῶν τοῦ χωρίου εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῶν νεκρῶν: Ἐφονεύθησαν: Ὁ διοικητὴς τοῦ 8ου λόχου χωροφυλακῆς Παῦλος Κωνσταντινίδης, δώδεκα χωροφύλακες καὶ ἀρκετοὶ στρατιῶται, ἐτραυματίσθησαν δὲ ἕνδεκα ἄνδρες.

Κιλκίς. Μία ἀπὸ τὰς θρασυτέρας καὶ ἀγριωτέρας ἐπιθέσεις τῶν σλαυοκομμουνιστῶν ἐναντίον τῶν μαρτυρικῶν Μακεδονικῶν πόλεων, ὑπῆρξεν ἡ ἐναντίον τοῦ Κιλκὶς ἐπιχειρηθεῖσα τὴν νύκτα τῆς 29ης πρὸς τὴν 30ὴν Μαΐου 1947. Τὴν τραγικὴν ἐκείνην νύκτα, δύναμις πεντακοσίων συμμοριτῶν, ἀρτίως ἐξωπλισμένη μὲ βαρέα ὅπλα, ὁρμωμένη ἀπὸ τὰς ὀρεινὰς περιοχὰς τῶν Κρουσίων προσέβαλαν ἐκ διαφόρων σημείων τὴν πόλιν τοῦ Κιλκίς. Συγχρόνως δὲ μὲ τὴν ἔξωθεν ἐπίθεσιν, οἱ ἐντὸς τῆς πόλεως ἀναρχικοί, συνηνωμένοι μὲ τοὺς ἐπιτιθεμένους, προσέβαλλαν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς πόλεως τὰ δημόσια κτίρια καὶ ἄλλα ἐπίκαιρα σημεῖα, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ δημιουργήσουν ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὴν φρουρὰν τῆς πόλεως καὶ νὰ προκαλέσουν σύγχυσιν καὶ πανικὸν εἰς τὸν πληθυσμόν.

Ἡ διοίκησις τῆς ἐκεῖ ἑδρευούσης ταξιαρχίας, ἥτις εἶχε σχετικὰς πληροφορίας περὶ τῶν σχεδίων τῶν κομμουνιστῶν, ἀντιμετώπισε κεραυνοβόλως τὴν ἐπίθεσιν εἰς τὰς πρώτας ἐκδηλώσεις αὐτῆς. Ἀποσπάσματα στρατοῦ καὶ χωροφυλακῆς, κινηθέντα ἀμέσως καὶ μαχόμενα μὲ πραγματικὴν αὐτοθυσίαν κατώρθωσαν νὰ ἐξουδετερώσουν πᾶσαν πρωτοβουλίαν τῶν κομμουνιστῶν. Ἀντεπιτιθέντα μετὰ πρωτοφανοῦς ὁρμητικότητος καθήλωσαν εἰς τὰ σημεῖα τῆς εἰσόδου τῆς πόλεως τοὺς ἐπιτιθέντας, ἐνῷ ἄλλα τμήματα μὲ ταχυκίνητα μέσα ἔσπευσαν νὰ ὑπερφαλαγγίσουν τὰ ὑψώματα ἐκ τῶν ὁποίων ἔβαλλον ἐναντίον τῆς πόλεως ἄλλα τμήματα τῶν συμμοριτῶν.

Ἡ σφοδροτέρα ἐπίθεσις ἐξεδηλώθη κατὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος. Οἱ συμμορῖται συνήντησαν ἐκεῖ ἀντίστασιν τῶν ἡρωϊ-

κῶν χωροφυλάκων, οἱ ὁποῖοι ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Διοικητὴν τοῦ Τμήματος Ὑπομοίραρχον Καπέταν, ἀντέταξαν ἐπὶ ὥρας ἡρωϊκὴν ἄμυναν. Ὁ ὑπομοίραρχος εἰς τὸ κρίσιμον σημεῖον τῆς μάχης μὲ τὸ πιστόλιον ἀνὰ χεῖρας κραυγάζων : «ἐμπρὸς καὶ τοὺς φάγαμε τοὺς Βουλγάρους» μετὰ ἑπτὰ ἀνδρῶν του ἐνήργησε ἡρωϊκὴν ἔξοδον. Ὁ ὑπομοίραρχος Καπέτας καὶ ὁ ἐνωμοτάρχης Χρῖστος Μαρτιάδης δεχθέντες ριπὴν αὐτομάτων ἔπεσαν μετ' ὀλίγον νεκροί. Οἱ ὑπόλοιποι συνέχισαν τὴν μάχην μετὰ ὁμάδος Μ. Α. Υ. ἡ ὁποία ἔσπευσεν εἰς βοήθειάν των, κατορθώσαντες τελικῶς νὰ ἐκδιώξουν τοὺς συμμορίτας, οἵτινες καὶ ἐγκατέλειψαν πρὸ τοῦ τμήματος 6 νεκρούς.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ μάχη εἰς τὸ οἰκοδομικὸν συγκρότημα τῆς Νομαρχίας διεξήγετο μετὰ σφοδρότητος. Αἱ φρουραὶ τῶν φυλακῶν τῆς Νομαρχίας καὶ τῆς Διοικήσεως Χωροφυλακῆς προέβαλον, καίτοι εὑρεθεῖσαι πρὸ ὑπερτέρων δυνάμεων, ἡρωϊκὴν ἀντίστασιν ἔχουσαι ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Διοικητὴν Χωροφυλακῆς Ταγματάρχην Μαυρουδῆν.

Δύναμις τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος, μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν συμμοριτῶν ἐκ τῆς περιοχῆς του, κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Νομαρχίαν καὶ νὰ ἐνεργήσῃ ἐκ τῶν ὄπισθεν ἐπίθεσιν κατὰ τῶν συμμοριτῶν. Ἡ μάχη διήρκεσεν ἐπὶ δύο ὁλοκλήρους ὥρας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐκδιωχθοῦν περὶ τὴν 4ην πρωϊνὴν ὥραν οἱ συμμορῖται συναποκομίζοντες ὅσους νεκροὺς καὶ τραυματίας ἐξ αὐτῶν ἠδυνήθησαν νὰ παραλάβουν.

Τὰ θύματα τῆς μάχης τοῦ Κιλκὶς εἶνε : Νεκροὶ Ὑπομοίραρχος Γεώργιος Καπέτας, ἐνωμοτάρχης Χρῆστος Μαρτιάδης, ἄνδρες τῶν Μ.Α.Υ. Π. Ἀβραμίδης Θεόδ. Τσανταρμᾶς. Τραυματίαι ἄνδρες τῶν Μ.Α.Υ. Σ. Μαυρίδης, Β. Καλπακίδης, Ν. Δημουλᾶς, Σ. Κεδετζίδης, 4 στρατιῶται καὶ εἷς ἀξιωματικὸς ἐλαφρότατα. Αἱ ἀπώλειαι τῶν συμμοριτῶν ἀνέρχονται εἰς 9 νεκρούς, τῶν ὁποίων τὰ πτώματα εὑρέθησαν ἐντὸς τῆς πόλεως ἐκτὸς ἐκείνων τοὺς ὁποίους φεύγοντες παρέλαβον μαζί των.

Ὑ π ά τ η. Τὴν 30ὴν Δεκεμβρίου 1946, οἱ ἐαμοκομμουνισταὶ διενέργησαν κακοῦργον ἐπίθεσιν ἐναντίον τῆς εἰρηνικῆς λουτροπόλεως Ὑπάτης. Καὶ ἐνῷ ὁ κύριος ὄγκος τῶν συμμοριτῶν κατηυθύνετο ἐναντίον τῆς πόλεως, πολυάριθμον τμῆμα αὐτῶν, ἐπετίθετο κατὰ τοῦ Σταθμοῦ Χωροφυλακῆς τοῦ χωρίου Καμποτάδες, τὸν ὁποῖον ὑπερήσπιζαν τέσσαρες μόνον χωροφύλακες,

μετά τινων ἐνόπλων χωρικῶν. Ἔπειτα δὲ ἀπὸ πολύωρον ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον διεξήγαγον μὲ ἄφθαστον ἡρωϊσμόν, οἱ χωροφύλακες κατώρθωσαν νὰ ἀποκρούσουν τοὺς ἐπιτιθεμένους ἐγκληματίας περὶ τὴν 10ην πρωϊνήν.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ἐγκληματίαι εἰσήρχοντο εἰς Ὑπάτην, ὅπου ὅμως τοὺς ἐπερίμεναν ἐπὶ ποδὸς αἱ ὀλίγαι δυνάμεις τῆς Ὑποδιοικήσεως Χωροφυλακῆς. Ὁ διοικητὴς τῆς ὑποδιοικήσεως ἀνθυπομοίραρχος Ἀθαν. Λουκᾶς καὶ ὁ ἀνθυπασπιστὴς Γεώργ. Μουσούρης, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἐνδεχόμενον ἐπιθέσεως, ἦσαν ἄγρυπνοι καὶ ἕτοιμοι νὰ ὑποδεχθοῦν τοὺς συμμορίτας ὅπως τοὺς ἄξιζε. Πράγματι δέ, ὅταν ἡ ἐπίθεσις ἐξεδηλώθη περὶ τὴν 6ην π. μ. οἱ ἄνδρες τῆς Χωροφυλακῆς κατέλαβαν ἀμέσως τὰς προκαθωρισμένας θέσεις καὶ ἀπήντησαν ταχέως εἰς τοὺς πυροβολισμούς. Παρ' ὅλον δὲ ὅτι τὸ κτίριον τῆς Ὑποδιοικήσεως ἦτο κατεστραμμένον ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς καὶ ἀκατάλληλον δι' ἄμυναν, οἱ χωροφύλακες ἠμύνθησαν μὲ πεῖσμα καὶ ἀνδρείαν. Μετὰ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν οἱ συμμορῖται, βλέποντες ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ καταβάλουν τοὺς ἀμυνομένους ἥρωας, ἀπέστειλαν τὸν ἱερέα τῆς κωμοπόλεως μὲ προτάσεις πρὸς τοὺς χωροφύλακας νὰ παραδοθοῦν. Καὶ ἡ ἀπάντησις τῶν χωροφυλάκων ὑπῆρξεν ἐκείνη ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶνε:

— Εἴμαστε Ἕλληνες καὶ δὲν παραδιδόμεθα στοὺς Βουλγάρους!

Καὶ ἡ μάχη συνεχίζεται. Οἱ συμμορῖται ἐπιτίθενται μὲ λύσσαν, ἀλλὰ οἱ χωροφύλακες ἐξακολουθοῦν νὰ τοὺς ἀποκρούουν. Τὴν 11ην νυκτερινὴν οἱ συμμορῖται ἀποστέλλουν τὸν Πρόεδρον τῆς Κοινότητος μὲ νέας προτάσεις περὶ παραδόσεως. Ἀλλὰ οἱ ἄνδρες, οἱ ὑπερασπίζοντες τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἐλευθερίαν, ἀπαντοῦν:

— Σὰν ἀπόγονοι τοῦ Λεωνίδα καὶ τοῦ Ἀθανασίου Διάκου θ' ἀποθάνωμεν μέχρις ἑνός!

Καὶ μάχονται μὲ ἡρωϊσμὸν ἀνώτερον πάσης περιγραφῆς. Δύο χωροφύλακες φονεύονται καὶ ὀκτὼ τραυματίζονται, ἐκ τῶν ὀλίγων ὑπερασπιστῶν τῆς κωμοπόλεως. Ἡ ἄμυνα ὅμως, λόγῳ τῶν μεγάλων ἀπωλειῶν καὶ τῆς ἐλλείψεως πυρομαχικῶν, καθίσταται μειονεκτική.

Καὶ περὶ ὥραν 13ην οἱ συμμορῖται, διολισθήσαντες διὰ μέσου τῶν ἐρειπίων τῶν παραπλεύρως κτιρίων, κατώρθωσαν ν'

ἀνατινάξουν τὴν νοτιοδυτικὴν πλευρὰν τοῦ οἰκήματος τῆς Ὑποδιοικήσεως καὶ νὰ θέσουν πῦρ δι' ἐκτοξευομένων φιαλῶν βενζίνης ἐντὸς τοῦ κτιρίου. Ἡ ἄμυνα καθίσταται πλέον προβληματική. Οἱ χωροφύλακες φέρουν οἱ περισσότεροι τραύματα, τὰ πυρομαχικά των ἐξαντλοῦνται. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως χρησιμοποιοῦν καὶ τὴν τελευταίαν των σφαῖραν. Καὶ ὅταν μετὰ ἡμίσειαν ὥραν δὲν ὑπάρχει πλέον κανένα φυσίγγιον, ἐπιχειροῦν ἡρωϊκὴν ἔξοδον καὶ πίπτουν εἰς χεῖρας τῶν ἐνεδρευόντων συμμοριτῶν, διὰ νὰ εὕρουν τραγικὸν τέλος. Εἰς τὸ μεταξὺ ἄλλοι συμμορῖται ἐπεδίδοντο εἰς τὸ προσφιλὲς ἔργον τῆς καταληστεύσεως καὶ τῆς λεηλασίας τῆς κωμοπόλεως.

Ἔναντι ἑκατοντάδων συμμοριτῶν βαρύτατα ὡπλισμένων, ἡ δρᾶξ τῶν ἀμυνομένων ἀνήρχετο εἰς 18 ἀξιωματικοὺς καὶ ἄνδρας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐφονεύθησαν δύο, οἱ χωροφύλακες Παναγιώτης Βενετίου καὶ Γεώργιος Διαμαντῆς. Ἀλλὰ καὶ τῶν ὑπολοίπων δὲν ἐφείσθησαν οἱ κακοῦργοι, παραβαίνοντες τὰς στοιχειώδεις ὑποχρεώσεις τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Ἀφοῦ συνέλαβον τοὺς ἐπιζήσαντας χωροφύλακας τοὺς ἐξετέλεσαν κτηνωδῶς. Οἱ ἐκτελεσθέντες εἶναι ὁ ἀνθυπομοίραρχος Ἀθανάσιος Λουκᾶς, ὁ ἐνωμοτάρχης Χρῆστος Δημόπουλος καὶ οἱ χωροφύλακες Χρ. Παπαδόπουλος, Νικ. Μπούρας, Δημ. Νικογιάννης, Χρ. Κυριακόπουλος, Εὐθ. Γραμματικός, Κωνστ. Σκιαδᾶς καὶ Δημ. Ἀνδριτσόπουλος.

Διποταμία. Τὴν νύκτα τῆς 30ῆς πρὸς τὴν 31ην Μαρτίου 1947, πολυάριθμος συμμορία ἀναρχικῶν κατώρθωσε νὰ εἰσέλθῃ χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτὴ εἰς τὸ χωρίον Διποταμία, τῆς περιφερίας Καστορίας καὶ νὰ κροβῇ ἐντὸς οἰκιῶν πλησίον τῶν στρατιωτικῶν κτιρίων, ἐνῷ ὁ κύριος ὄγκος τῶν συμμοριτῶν,— περὶ τοὺς τριακοσίους — ἐκύκλωσε τὸ χωρίον καὶ κατέλαβε δεσποζούσας θέσεις.

Οἱ συμμορῖται ἤρχισαν βάλλοντες κατὰ τῶν ἀνδρῶν τῶν στρατιωτικῶν οἰκημάτων, καλοῦντες τούτους νὰ παραδοθοῦν διότι ἄλλως θὰ τοὺς ἐξώντωναν μέχρις ἑνός. Ἀλλὰ οἱ χωροφύλακες καὶ οἱ στρατιῶται δὲν εὑρέθησαν ἀνέτοιμοι. Εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς παραδόσεως ἀπήντησαν μὲ πυκνὰ πυρὰ καὶ ὅλαι αἱ προσπάθειαι τῶν συμμοριτῶν νὰ πλησιάσουν τὰς θέσεις τῶν ἀμυνομένων πρὸς ἐξουδετέρωσιν τούτων, ἐθραύοντο ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης. Καὶ τὰ στίφη τῶν ἐπιτιθεμένων συμμοριτῶν

ἀραιώνουν, διότι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐφονεύοντο, ἄλλοι δὲ ἐτρέποντο εἰς φυγήν, διὰ νὰ ἐπανέλθουν ὅμως σὲ λίγο ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῶν καπεταναίων των.

Ἡ δύναμις τῆς χωροφυλακῆς, ἀποτελουμένη ἀπὸ 17 χωροφύλακας, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἐνωμοτάρχην Γεώργιον Παπαγεωργίου, ἐμάχετο λυσσωδῶς. Εἰς τὴν δύναμιν δὲ αὐτήν, ἐμάχετο μὲ θάρρος καὶ ἀνδρείαν ἀνταξίαν τῆς Μπουμπουλίνας, ἡ ἡρωῒς σύζυγος τοῦ ἐνωμοτάρχου Ἀγλαΐα Παπαγεωργίου. Εἰς μίαν στιγμὴν ὁ ἐνωμοτάρχης σπεύδων μὲ τὸ αὐτόματον ἀνὰ χεῖρας νὰ προασπίσῃ κινδυνεύοντα χωροφύλακα, δέχεται πυρὰ ὁπλοπολυβόλου καὶ πίπτει τραυματισμένος βαρύτατα. Ἔπειτα δὲ ἀπὸ ὀλίγην ὥραν ἐκπνέει. Πλησίον του ὅμως εὑρίσκετο ἡ ἡρωϊκή του σύζυγος, ἡ ὁποία τὸν ἐπῆρε εἰς τὰς ἀγκάλας της διὰ νὰ τοῦ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ διὰ νὰ τοῦ ὁρκισθῇ ὅτι θὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατόν του.

Ἡ ἀνταξία τοῦ ἀνδρός της εἰς γενναιότητα Ἀγλαΐα Παπαγεωργίου ὄχι μόνον δὲν ἔχασε τὸ θάρρος της πρὸ τοῦ νεκροῦ συζύγου της, ἀλλὰ φανατίζεται περισσότερον. Ἐξύπνησε μέσα της ἡ Ἑλληνίδα τοῦ 21 καὶ τοῦ 40. Καὶ ἁρπάζει εἰς τὰς χεῖρας της τὸ αὐτόματον τοῦ πεσόντος καὶ σπεύδει ὑπὸ βροχὴν σφαιρῶν εἰς τὸ πλησίον χαράκωμα. Ἐκεῖ ἐμψυχώνει τοὺς ἀμυνομένους χωροφύλακας, κραυγάζουσα:

— Σκοτώθηκε ὁ καπετάνιος σας παιδιά! Τώρα εἶμαι ἐγὼ ἡ καπετάνισσα! Βαρᾶτε ἀλύπητα τὰ σκυλιά!

Ἡ μάχη ἐξακολουθεῖ ἐπὶ πολλὰς ὥρας, ἡ ἄμυνα δὲ τῶν χωροφυλάκων καὶ τῶν στρατιωτῶν θερίζει τοὺς συμμορίτας. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, εἰδοποιηθεῖσαι, σπεύδουν εἰς βοήθειαν τῶν ἀμυνομένων στρατιωτικαὶ δυνάμεις ἐκ Καστορίας καὶ οἱ ἐπιτεθέντες ἀναγκάζονται νὰ τραποῦν εἰς φυγὴν πανικόβλητοι. Οἱ συμμορῖται φεύγοντες ἐγκατέλειψαν δύο νεκρούς, τέσσερας, τραυματίας καὶ ἄφθονον πολεμικὸν ὑλικόν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μάχης οἱ συμμορῖται ἐφόνευσαν πέντε ἐθνικόφρονας χωρικοὺς καὶ τὸν ἱερέα Διποταμίας.

Φλώρινα. Ἡ ἀκραία αὐτὴ πόλις τῆς Βορείου Ἑλλάδος ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τοὺς κυρίους στόχους τῶν ἐαμοσλαύων συμμοριτῶν. Ἐναντίον αὐτῆς καὶ τῶν πέριξ χωρίων ἔγιναν πολλαὶ ἐπιθέσεις, ἡ σοβαρωτέρα ὅμως ὑπῆρξεν ἡ γενομένη κατὰ

τὴν νύκτα τῆς 28ης Μαΐου 1947, ἥτις ἐπανελήφθη τὴν νύκτα τῆς 29ης. Ἡ ἐπίθεσις αὕτη διεξήχθη μὲ ἰσχυροτάτας δυνάμεις ὑπερβαινούσας τοὺς 1800 συμμορίτας, οἱ ὁποῖοι προερχόμενοι ἐκ τῶν βορείων κρατῶν, προσέβαλον τὴν πόλιν μὲ στρατηγικὸν σχέδιον ἁλώσεως αὐτῆς. Ἀλλὰ τὸ σχέδιόν των ἐναυάγησε καὶ συνετρίβη πρὸ τῆς ἐπιτυχοῦς καὶ γενναίας ἀντιστάσεως τοῦ στρατοῦ καὶ τῆς χωροφυλακῆς.

Ἡ πρώτη κροῦσις ἐξεδηλώθη τὴν 23.30′ τῆς 28ης Μαΐου κατὰ τοῦ εἰς τὸ ἄκρον δυτικὸν τῆς πόλεως ἐγκατεστημένου λόχου, ἀπεσκόπει δὲ εἰς τὴν παραπλάνησιν τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς πόλεως. Οἱ συμμορῖται ἤθελαν νὰ παρασύρουν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο τὰς κυρίας δυνάμεις τῆς χωροφυλακῆς καὶ τῆς ταξιαρχίας, ὥστε ἀνενόχλητοι νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ἐργοστασίου, τῶν κεντρικῶν φυλακῶν καὶ τῶν στρατώνων, οἵτινες, ὡς μὴ διαθέτοντες ἐπαρκεῖς δυνάμεις, θὰ ὑπέκυπτον, οὕτω δὲ οἱ συμμορῖται θὰ καθίσταντο κύριοι τῆς πόλεως.

Ἀλλ' οἱ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὑπερασπιστῶν ἀντελήφθησαν τὴν παγίδα ἐγκαίρως καὶ ἀπέκρουσαν τὴν πρώτην κροῦσιν μὲ ὀλίγας δυνάμεις καὶ βαρέα ὅπλα. Τότε οἱ συμμορῖται βλέποντες ὅτι τὸ σχέδιόν των ἐγένετο ἀντιληπτόν, ἐπεχείρησαν τὴν κυρίαν των ἐπίθεσιν διὰ σοβαρῶν δυνάμεων εἰς τὸν πεδινὸν χῶρον τῆς εἰσόδου τῆς πόλεως. Λυσσώδεις ἐξορμήσεις ἐπεχειρήθησαν ἐναντίον τῶν στρατώνων, τοῦ ἠλεκτρικοῦ ἐργοστασίου, τῶν κεντρικῶν φυλακῶν καὶ τῶν ἄλλων δημοσίων κτιρίων, τὰ ὁποῖα μετετράπησαν εἰς τόπον κολάσεως. Τὰς κεντρικὰς φυλακὰς ὑπερησπίζετο ὁ ἀπόμαχος μακεδονομάχος καὶ ἄνευ θητείας ἤδη ἐνωμοτάρχης Σταῦρος Σταυρόπουλος, μετὰ δέκα πέντε μόνον χωροφυλάκων. Οἱ δέκα ἕξ αὐτοὶ ἥρωες ἀντιμετώπισαν ἐπὶ τέσσαρας ὥρας τὰς ἰσχυρὰς ἐπιθέσεις 400 συμμοριτῶν, τὰς ὁποίας καὶ ἔθραυσαν. Ἐπίσης πλησίον τῶν ἀνδρῶν τῆς χωροφυλακῆς ἐμάχοντο καὶ οἱ ὀλίγοι φύλακες τῶν φυλακῶν. Εἰς τὰς προσκλήσεις τῶν συμμοριτῶν πρὸς παράδοσιν, ὁ Σταυρόπουλος ὄρθιος ἀπαντοῦσε:

> *Δὲν θὰ ἐπιτρέψωμεν εἰς τοὺς εἰσβολεῖς νὰ σπιλώσουν τὴν ποτισμένη ἀπὸ τὸ τίμιο Ἑλληνικὸ αἷμα αὐτὴ Γῆ. Θὰ σταθῶμεν ἀκλόνητοι εἰς τὰς ἐθνικάς μας ἐπάλξεις διὰ νὰ τοὺς ὑπενθυμίσωμεν ὅτι ἡ Ἑλλάς, ἡ αἰωνία Ἑλλάς, εἶναι καὶ σήμερον εἰς θέσιν νὰ βροντοφωνήσῃ:*
>
> *— ΟΧΙ!... Βάρβαροι δὲν θὰ περάσετε!...*

— Παληόσκυλα! Πλησιᾶστε νὰ μετρηθοῦμε!

Τὴν ἰδίαν ὥραν ἐξ ἄλλου, μικρὰ δύναμις χωροφυλάκων καὶ στρατιωτῶν ὑπερασπίζεται τὸ ἠλεκτρικὸν ἐργοστάσιον τῆς πόλεως. Εἰς βοήθειαν τῶν ἀγωνιζομένων ἔσπευσεν ὁ ὑπίλαρχος Οἰκονόμου μὲ ἅρμα μάχης καὶ ἐθέρισε τὰ στίφη τῶν συμμοριτῶν. Ἐμάχετο τελείως ἀκάλυπτος, ὅταν μετ' ὀλίγον ἐδέχθη σφαῖραν εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἔπεσε νεκρὸς ὁ ἡρωϊκὸς ὑπίλαρχος. Οἱ ὑπερασπισταὶ φανατίζονται ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ ἀξιωματικοῦ των καὶ συνεχίζουν μὲ ἀπαράμιλλον γενναιότητα τὴν ἄμυναν.

Τὸ φυλάκειον Ἁγίου Γεωργίου προησπίζετο ὑπὸ τοῦ ἄνευ θητείας ὑπενωμοτάρχου Σεκούλα Δημητρίου μὲ ὀκτὼ μόνον πολιτοφύλακας, ἐλλιπῶς ὡπλισμένους. Καὶ τὸ τμῆμα αὐτὸ κυριολεκτικῶς θαυματουργεῖ ἐναντίον τῶν ἑκατοντάδων συμμοριτῶν, οἱ ὁποῖοι ματαίως προσπαθοῦν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ κτίριον.

Ἡ ἰδία λυσσώδης ἄμυνα γίνεται συγχρόνως καὶ εἰς τὸ στρατιωτικὸν φυλάκειον τοῦ ὑψώματος Ἁγίου Παντελεήμονος, τὸ ὁποῖον, δεσπόζον τῆς πόλεως, βαστᾷ μέρος τῆς ἐπιθέσεως. Πέντε ὥρας ἡ δρᾶξ τῶν ἀμυνομένων στρατιωτῶν ἐμάχετο ἀποκρούουσα τοὺς συμμορίτας.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἄλλο συμμοριακὸν συγκρότημα, ἐπωφεληθὲν τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ μεγάλη προσπάθεια τῆς ἀμύνης εἶχε στραφῆ πρὸς τὴν εἴσοδον τῆς πόλεως, εἰσέδυσεν εἰς τὰς ἀκραίας οἰκίας τῆς βορείας πλευρᾶς τῆς πόλεως καί, μὴ εὑρὸν σοβαρὰν ἀντίστασιν, ἐκόρεσε τὴν λύσσαν του κατὰ τῶν ἀόπλων βιοπαλαιστῶν, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐργατῶν καὶ μισθωτῶν, Οἱ κακοῦργοι τῆς συμμοριακῆς αὐτῆς ὁμάδος ἐπέπεσαν ἐναντίον τῶν οἰκιῶν, τὰς διήρπασαν, ἔθεσαν πῦρ εἰς αὐτὰς καὶ ἐξετέλεσαν πολλοὺς κατοίκους, ἀδιακρίτως φρονημάτων.

Ἄλλαι ὁμάδες, εἰσδύσασαι ἐκ τοῦ ὑπερκειμένου δάσους εἰς τὴν δυτικὴν πλευρὰν τῆς πόλεως, ἔκαυσαν ἐπίσης πλείστας οἰκίας, ἐφόνευσαν δέκα καὶ ἐτραυμάτισαν πολλοὺς κατοίκους.

Παρ' ὅλον ὅτι ἅπαντα τὰ περὶ τὴν πόλιν ὑψώματα εἶχον καταληφθῆ ὑπὸ τῶν συμμοριτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔβαλλον συνεχῶς διὰ βαρέων ὅπλων, ἐν τούτοις αἱ δυνάμεις τῆς Χωροφυλακῆς καὶ τοῦ Στρατοῦ, ἀδιαφοροῦσαι διὰ τὴν χάλαζαν τοῦ πυρός, ἐκινοῦντο πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις. Ἅπασαι αἱ δίοδοι καὶ τὰ ἐπίκαιρα σημεῖα εἶχον καταληφθῆ ὑπὸ χωροφυλάκων καὶ

στρατιωτῶν καὶ οὐδεὶς ἐγκατέλειψε τὴν θέσιν του καὶ τὴν ἀποστολήν του. Διότι ἕκαστος τῶν ἀμυνομένων ἐγνώριζεν ὅτι δὲν ἐμάχετο μόνον διὰ τὴν πόλιν τῆς Φλωρίνης, ἀλλὰ δι' ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν πολιτισμόν. Ἀξιωματικοὶ καὶ ὁπλῖται καὶ τῶν δύο σωμάτων, ἡμιλλῶντο εἰς πράξεις ἡρωϊκάς. Οἱ ἐπὶ κεφαλῆς, μάλιστα, πολλάκις ἠναγκάζοντο νὰ συγκρατοῦν τοὺς ἄνδρας των, οἵτινες προέβαινον εἰς παρακεκινδυνευμένας ἐνεργείας. Πλῆθος βλημάτων ὄλμων ἔπιπτε πλησίον τῶν μαχητῶν ποὺ πολεμοῦσαν εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμῆμα, τὸ Κέντρον Ἀλλοδαπῶν, τὴν Διοίκησιν καὶ Ὑποδιοίκησιν Χωροφυλακῆς, τὸ Στρατολογικὸν Γραφεῖον καὶ τὸν Λόχον Στρατηγείου. Ἀλλὰ ὅλοι, ἀξιωματικοί, χωροφύλακες καὶ στρατιῶται, ὄχι μόνον δὲν πτοοῦνται, ἀλλὰ ἀστεΐζονται εἰς ἑκάστην ἔκρηξιν βλήματος.

Ἡ φοβερὰ μάχη συνεχίσθη μέχρι τῆς 4ης πρωϊνῆς, ὁπότε οἱ συμμορῖται ἀπελπισθέντες λόγῳ τῆς πλήρους ἀποτυχίας εἰς τὸν ἀντικειμενικόν των σκοπόν, τῆς καταλήψεως δηλονότι τῆς πόλεως, ἐγκατέλειψαν τὸν ἀγῶνα, τραπέντες εἰς φυγὴν πρὸς διαφόρους κατευθύνσεις καὶ ἰδίως πρὸς τὰ γύρω δάση. Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῇ ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μάχης αὐτῆς ἠκούοντο συχνὰ καὶ βουλγαρικαὶ ἰαχαὶ παρὰ τῶν ἐπιτιθεμένων.

Οὕτω ἡ πόλις τῆς Φλωρίνης, κατὰ τὴν τραγικὴν ἐκείνην νύκτα, ἐσώθη ἀπὸ βεβαίας καταστροφῆς, χάρις εἰς τὰ ὀλίγα ἡρωϊκὰ τέκνα τῆς Χωροφυλακῆς καὶ τοῦ Στρατοῦ, ποὺ ὑπερήσπισαν τὴν πόλιν μὲ αὐτοθυσίαν καὶ πεῖσμα. Εἰς τὴν ἐναντίον τῶν ὀργάνων τοῦ ἐχθροῦ νίκην, συνέβαλε κατὰ πολὺ καὶ ἡ δρᾶσις τοῦ πυροβολικοῦ τῆς ταξιαρχίας, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπετέλεσε θαύματα.

Χάριν τῆς ἱστορίας πρέπει νὰ ἀναφερθῇ ὅτι τοὺς 2000 συμμορίτας ἀντιμετώπισαν νικηφόρως 200 στρατιῶται καὶ 200 περίπου χωροφύλακες, ἡ δὲ νίκη ὀφείλεται τόσον εἰς τὸν ἐπιδειχθέντα ἀπὸ ὅλους ἡρωϊσμόν, ὅσον καὶ εἰς τὴν ἀπόλυτον συνεργασίαν Χωροφυλακῆς καὶ Στρατοῦ, ὑπὸ ἕνα καὶ μόνον ἡγήτορα.

Τὴν ἑπομένην νύκτα, οἱ συμμορῖται, φανταζόμενοι ὅτι οἱ ὑπερασπισταὶ τῆς πόλεως θὰ ἀνεπαύοντο καὶ ἦτο δυνατὸν νὰ αἰφνιδιασθοῦν κοιμώμενοι, ἐπεχείρησαν δευτέραν ἐπίθεσιν, ὀλίγον μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Ἀλλὰ αἱ Ἐθνικαὶ δυνάμεις ἠγρύπνουν. Καὶ ἡ νέα αὐτὴ ἐπίθεσις ἀπεκρούσθη τόσον ἐπιτυχῶς καὶ νικηφόρως, ὥστε οἱ συμμορῖται, ἐπὶ ὁλόκληρον τετράωρον ἐπι-

τιθέμενοι, δὲν κατώρθωσαν νὰ πλησιάσουν οὔτε βῆμα πρὸς τὴν πόλιν, καθηλωθέντες ἔξωθεν αὐτῆς. Τὸ θέαμα τῆς ἀμύνης ἦτο τόσον ὑπέροχον, ὥστε ἠνάγκασε τοὺς κατοίκους νὰ ἐξέλθουν εἰς τοὺς ἐξώστας καὶ νὰ παρακολουθοῦν πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ καὶ Ἐθνικῆς ὑπερηφανείας τοὺς χωροφύλακας καὶ τοὺς στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι ἀνέλαβαν τὴν προστασίαν των ἀπὸ τῆς ἐπιβουλῆς τῶν ἀπαισίων προδοτῶν τῆς Πατρίδος.

Τὸ ἔργον τῆς ἐξοντώσεως τῶν ἀποχωρούντων συμμοριτῶν συνεπλήρωσεν ἡ ἀεροπορία, ἡ ὁποία ἐπενέβη περὶ τὰς πρωϊνὰς ὥρας καὶ ἐπολυβόλησεν ἀποτελεσματικῶς τὰς ὀρδὰς τῶν ληστανταρτῶν.

Τὴν θρασεῖαν αὐτὴν ἐπίθεσίν των οἱ συμμορῖται ἐπλήρωσαν ἀκριβά, μὲ 82 νεκρούς, πλείστους τραυματίας καὶ ἀρκετοὺς συλληφθέντας αἰχμαλώτους.

Νυμφαῖον. Ἕνα ἀπὸ τὰ θαυμασιώτερα κατορθώματα τῶν γενναίων ἀνδρῶν τοῦ Σώματος Χωροφυλακῆς, κατόρθωμα τὸ ὁποῖον θὰ παραμείνῃ ὡς ὑπόδειγμα ἀνδρείας, αὐταπαρνήσεως καὶ ψυχικοῦ μεγαλείου, ὄχι μόνον διὰ τὴν Χωροφυλακήν ἀλλὰ καὶ δι᾽ ὅλους τοὺς μαχομένους Ἕλληνας καὶ θὰ λάβῃ θέσιν εἰς τὸ πάνθεον τῶν ἡρωϊσμῶν τῆς Φυλῆς μας, εἶναι ἡ μάχη τοῦ Νυμφαίου. Ἐναντίον τῆς φρουρᾶς τοῦ σταθμοῦ χωροφυλακῆς Νυμφαίου, τῆς περιφερείας Φλωρίνης, ἐξώρμησαν τὴν νύκτα τῆς 29ης Ἀπριλίου 1947 ἑπτακόσιοι μαινόμενοι συμμορῖται ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ διαβοήτου καπετὰν Ἀμύντα, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ἐξουδετερώσουν τὴν μικρὰν δύναμιν τῆς χωροφυλακῆς καὶ τοῦ στρατοῦ καὶ νὰ καταλάβουν τὸ χωρίον. Ἀλλ᾽ ἐκεῖ εὑρῆκαν προτεταγμένα τὰ στήθη λεόντων. Σκηναὶ πρωτοφανοῦς ἡρωϊσμοῦ ἔγιναν τὴν νύκτα ἐκείνην τοῦ πυρὸς καὶ τῆς κολάσεως. Μόνον αὐτόπτης μάρτυς, ἀλλὰ καὶ χειριστὴς τοῦ καλάμου, δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν τιτανομαχίαν ἐκείνην. Καὶ διὰ τοῦτο, ἀντὶ πάσης ἄλλης περιγραφῆς, ἡ ὁποία ὠχρὰν μόνον εἰκόνα θὰ ἔδιδε τῆς μάχης ἐκείνης, νομίζομεν ὅτι καλύτερον εἶναι νὰ παραθέσωμεν τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα ἀποσπάσματα τῆς σχετικῆς ἐκθέσεως τοῦ λαβόντος μέρος εἰς τὴν σύγκρουσιν ἡρωϊκοῦ ταγματάρχου τῆς χωροφυλακῆς κ. Γεωργίου Τζωρτζάκη, ὁ ὁποῖος μὲ ζωντανὴν περιγραφὴν καὶ ζωηρὰ χρώματα μᾶς δίδει καὶ τὴν

ἐπίθεσιν τῶν λυσσώντων συμμοριτῶν καὶ τὴν ἄφθαστον ἄμυναν τῶν ὑπερασπιστῶν τοῦ χωρίου:

«.... Ἡ δύναμις τοῦ Σταθμοῦ Χωροφυλακῆς ἀπετελεῖτο ἐν συνόλῳ ἐξ 22 μόνον ἀνδρῶν καὶ 15 στρατιωτῶν τοῦ τάγματος Ἀμυνταίου. Παραλλήλως δύναμις ὑπερεπτακοσίων συμμοριτῶν μετὰ λύσσης ἐπετίθετο δι' ὅλων τῶν πολεμικῶν μέσων τὰ ὁποῖα διέθετε, τόσον κατὰ τοῦ οἰκήματος τοῦ σταθμοῦ, ὅσον καὶ κατὰ τοῦ προγεφυρώματος αὐτοῦ ἐν τῷ κωδωνοστασίῳ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ χωρίου.

»Βλήματα πίατ, ὅλμων καὶ ἀντιαρματικῶν συνεχῶς ἔπληττον ἀμφότερα τὰ ὀχυρά, βροχὴ δὲ σφαιρῶν ἐξεπέμπετο κατὰ παντὸς κουφώματος ἢ ὀπῆς παρὰ πολυβολητῶν καὶ τυφεκιοφόρων. Αἱ ἐξορμήσεις διεδέχοντο ἡ μία τὴν ἄλλην, ἐνῷ ὁμάδες ἄλλων συμμοριτῶν κατελάμβανον τὰ πέριξ οἰκήματα, ἅτινα μετέβαλον εἰς φρούρια καὶ ἐξ αὐτῶν ἐξ ἐγγυτάτης ἀποστάσεως ἐξεσφενδόνιζον κατὰ τῶν ὀλιγαρίθμων ἀνδρῶν μας χειροβομβίδας, φιάλας βενζίνης καὶ πυραύλους. Πρὸς στιγμὴν τὸ ὀχυρότερον τῶν πολυβολείων τοῦ σταθμοῦ πλήττεται διὰ βλήματος πίατ καὶ καταστρέφεται ἐν μέρει, εὐτυχῶς ὅμως δὲν γίνεται τοῦτο ἀντιληπτὸν ὑπὸ τῶν συμμοριτῶν καὶ ἐν τάχει ὑπὸ τὸ σκότος κτίζεται ἐκ νέου ὑπὸ τῶν μαχητῶν μας. Πυρκαϊαὶ λαμβάνουσι χώραν εἰς διάφορα μέρη τοῦ οἰκήματος, ἀλλὰ οἱ ἄνδρες κατασβένουσι ταύτας, ἐν τῇ γενέσει των, χρησιμοποιοῦντες καὶ αὐτὰ τὰ ἐνδύματά των εἰσέτι. Νήστεις, διψῶντες καὶ πεινῶντες οἱ ἄνδρες, μάχονται συνεχῶς, ἄνευ γογγυσμοῦ, μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη. Προκαλούμενοι ὑπὸ τῶν συμμοριτῶν εἰς παράδοσιν, ἀπευθύνουσι πρὸς αὐτοὺς ὕβρεις. Ὁ ἥρως χωροφύλαξ Κωνσταντόπουλος ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἡρώων τοῦ κωδωνοστασίου, προκαλούμενος ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἑαμοβουλγάρων καπετὰν Ἀμύντα, ὅπως παραδοθῇ ἐπὶ ὑποσχέσει σεβασμοῦ τῆς ζωῆς του, κύπτει ἔξωθι τοῦ κωδωνοστασίου καὶ πτύων μετὰ περιφρονήσεως, κραυγάζει: «Οἱ χωροφύλακες δὲν παραδίδονται εἰς τοὺς Βουλγάρους, τὰ καθάρματα». Ὁ χωροφύλαξ Μαντικὸς καὶ ὁ ἕτερος ἥρως Κουτσοῦκος συνεχῶς κραυγάζουν: «Τὶ ζητοῦν οἱ Βούλγαροι μὲς στὴν Μακεδονία;», πρᾶγμα ὅπερ προκαλεῖ λύσσαν εἰς τοὺς μυσαροὺς ἑαμοβουλγάρους, οἱ ὁποῖοι ρίπτονται ἔξαλλοι κατὰ τῶν ἡρώων μας, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὰς ἀπωλείας ἃς ὑφίστανται. Ὁ ὑπεράξιος ἡγήτωρ τῶν ἀνδρείων τούτων όρ-

γάνων, ἀνθυπασπιστὴς Πατριαρχέας, συνεχῶς περιέρχεται τὰ πολυβολεῖα μαχόμενος, δίδων ὁδηγίας καὶ διαταγὰς καὶ ἐμψυχώνων τοὺς ἄνδρας του. Οὕτως ἔβαινον τὰ πράγματα καὶ μέχρι τῶν ἀπογευματινῶν ὡρῶν τῆς 30-4-47. Μετὰ τὴν 12ην ὅμως νεκτερινήν, νέα σφοδροτέρα ἐξαπολύεται ἐπίθεσις τόσον κατὰ τοῦ Σταθμοῦ ὅσον καὶ κατὰ τοῦ κωδωνοστασίου καὶ τοῦτο διότι οἱ συμμορῖται, ἀντιληφθέντες ὅτι δὲν δύνανται νὰ κρατηθῶσι καὶ τὴν ἑπομένην ἐκεῖσε, ἐπείγονται νὰ κυριεύσωσι τὸν Σταθμόν. Βροχὴ χειροβομβίδων, φιαλῶν βενζίνης, βλημάτων ὅλμων, πίατ κλπ. ἐκπέμπεται κατ' ἀμφοτέρων τῶν ὀχυρῶν. Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐν τῷ Σταθμῷ 8 στρατιωτῶν λοχίας κυριολεκτικῶς θαυματουργεῖ, συναγωνιζόμενος εἰς ἡρωϊκὰς πράξεις τοὺς χωροφύλακας, φονεύσας ἀποδεδειγμένως συμμορίτην ὅστις ἀπεπειράθη νὰ πλησιάσῃ ὀχυρὸν τοῦ Σταθμοῦ κατορθώσας νὰ λάβῃ ὑπὸ τὴν κατοχήν του καὶ τὸ ὅπλον τοῦ συμμορίτου.

Ἅπασαι ὅμως αἱ προσπάθειαι τῶν συμμοριτῶν θραύονται εἰς τὴν ἄνευ προηγουμένου σθεναρὰν ἀντίστασιν τῶν πολιορκουμένων γιγάντων. Τὸ κωδωνοστάσιον θερίζει τοὺς συμμορίτας καὶ ἐμποδίζει τούτους εἰς τὸ νὰ καταλάβωσι τὸ οἴκημα τοῦ σταθμοῦ. Διὰ νὰ ἄρωσι δὲ τὸ ἐμπόδιον τοῦτο ἀποφασίζωσι κατάπτυστον ἐγκληματικὴν καὶ ἀντιθρησκευτικὴν πρᾶξιν. Ὁ ἀπαίσιος καὶ ἀντίχριστος ἑλληνικῆς τὴν καταγωγῆς ἀρχηγός των Ἀμύντας, μὲ ἐλαφρὰν τὴν συνείδησιν, διατάσσει τὸν ἐμπρησμὸν τοῦ καλλιτεχνικοῦ καὶ ἱστορικοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Νικολάου, ὅν αἰῶνες ὁλόκληροι ἐσεβάσθησαν. Ἰσάξιοι σύντροφοι τοῦ ἐκτρώματος τούτου ἀνέλαβον τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀποτροπαίου ἐγκλήματος καὶ πλησιάζοντες παράθυρόν τι τοῦ ναοῦ τούτου ἔρριψαν ἐξ αὐτοῦ κατόπιν ρήξεως νάρκην περιτετυλιγμένην διὰ φιαλῶν βενζίνης. Ἡ νάρκη ἐκραγεῖσα μετέδωσε τὸ πῦρ εἰς τὰς φιάλας καὶ ἐξ αὐτῶν μετετράπη ὁλόκληρος ὁ ναὸς εἰς πυροτέχνημα. Ἀφιερώματα καὶ καλλιτεχνικαὶ εἰκόνες ἀμυθήτου ἀξίας ἐγένοντο παρανάλωμα τοῦ πυρός. Μετ' ὀλίγον τρομακτικαὶ φλόγες περιεκύκλωσαν τὸ κωδωνοστάσιον, καταλήγουσαι καὶ μέχρι τοῦ ἀκραίου σημείου αὐτοῦ.

Οἱ ἄνδρες κυριολεκτικῶς ψήνονται εἰς τὰς φλόγας. Τὰ ἀπαίσια καθάρματα παρακολουθοῦν τὸ θέαμα ἀλαλάζοντα καὶ προκαλοῦντα τοὺς ἡμιθέους εἰς παράδοσιν. Ἐκ τῶν πέντε στρατιωτῶν οἱ τέσσαρες, μὴ ἀντέχοντες τὴν κόλασιν ταύτην, πίπτουν

ἐκ τοῦ κωδωνοστασίου, ἡμιαπανθρακωμένοι, διὰ νὰ εὕρουν φρικτὸν τέλος. Μετ' ὀλίγον ἄλλοι τέσσαρες χωροφύλακες εὑρίσκουν τὴν ἰδίαν τύχην.

Εἰς τὸ κωδωνοστάσιον ἀπέμειναν πλέον ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀνδρῶν χωροφύλαξ Κωνσταντόπουλος καὶ οἱ συναδελφοί του Κουτσοῦκος καὶ 'Αποστολίδης.

Τὰ ἐξαιρετικὰ αὐτὰ τέκνα τοῦ Σώματος εὑρεθέντα μεταξὺ φλογῶν, αἵτινες περιέλειχον τὰς σάρκας των καὶ τῶν κάτωθι τοῦ κωδωνοστασίου ἀναμενόντων ἀνθρωπομόρφων τεράτων, ἅτινα μὲ κρωγμοὺς κοράκων ἐπροκάλουν ταῦτα εἰς παράδοσιν, ἐπροτίμησαν νὰ συνενωθῶσιν εἰς θανάσιμον ἐναγκαλισμὸν μετὰ τῶν ἱερῶν φλογῶν, ἀπὸ τοῦ νὰ πέσωσι εἰς τὰς βρωμερὰς ἀγκάλας τῶν ἀναμενόντων ἐαμοσλαύων.

Οὕτω ἔληξε τὸ μέγα δρᾶμα καὶ ἡ τεραστία θυσία τῶν ὑπερόχων ὑπερασπιστῶν τοῦ κωδωνοστασίου 'Αγίου Νικολάου Νυμφαίου, τὴν 1ην πρωϊνὴν τῆς 1ης Μαΐου 1947.

'Η Χριστιανικὴ θρησκεία προσέφερεν ὡς θυσίαν ἕνα ὑπέροχον Ναὸν καὶ τὰς ἱερὰς αὐτοῦ εἰκόνας εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους, τῆς βαρβαρότητος καὶ τῆς ἀδικίας. Τὸ Σῶμα τῆς Χωροφυλακῆς προσέφερε διὰ τῶν ἴδιον σκοπὸν μερικὰ ἐκ τῶν πλέον ἐκλεκτῶν τέκνων του. 'Ο 'Ελληνικὸς Στρατὸς προσέφερε καὶ οὗτος εὐγενῆ τέκνα του, ὡς ὁλοκαύτωμα εἰς τὸν τιτάνειον ἀγῶνα. Τιμὴ καὶ ἄφθαστος δόξα ἂς περιβάλλει τοὺς ἀθανάτους ἥρωας ἐσαεί.

'Υποκύψαντος, ὡς ἀνωτέρω ἐκτίθεται, τοῦ προγεφυρώματος τοῦ ὡς ἄνω κωδωνοστασίου, οἱ συμμορῖται ἀντὶ νὰ καταληφθῶσι ὑπὸ δέους καὶ νὰ ὑποχωρήσωσι τοῦ πεδίου τῆς μάχης κατησχυμένοι ἀπὸ τὸ ὑπέροχον μάθημα ὅπερ ἐδόθη αὐτοῖς ὑπὸ τῆς δρακὸς τῶν πεσόντων ἡρώων, ἐξ ἀντιθέτου ἀπεθρασύνθησαν ἐκλαβόντες τὴν θυσίαν τῶν ὀργάνων μας ὡς νίκην των, γαυριῶντες δὲ καὶ τρίζοντες τοὺς σαρκοφάγους αὐτῶν ὀδόντας προητοιμάσθησαν διὰ γενικὴν κατὰ τοῦ κυρίως οἰκήματος τοῦ Σταθμοῦ πλέον ἐπίθεσιν, φρονοῦντες ὅτι καὶ τὸ τμῆμα τοῦτο θὰ ἔπιπτε εἰς πρώτην κροῦσιν. 'Εξαπελύθη μετὰ δίωρον σφοδρὰ ἐπίθεσις δι' ὅλων τῶν μέσων πλὴν καὶ αὕτη ἀντιμετωπίσθη ὑπὸ τῶν ὀλίγων χωροφυλάκων καὶ στρατιωτῶν μετ' ἐξαιρετικοῦ πείσματος. Παρ' ὅλας τὰς βλάβας ἅς ὑφίσταντο πολυβολεῖα καὶ οἴκημα, παρ' ὅλας τὰς ἑστίας πυρός, ἡ ἀντίστασις σθεναρὰ ἐξη-

κολούθει ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ λίαν εὐψύχου ἀνθυπασπιστοῦ Πατριαρχέα. Περὶ ὥραν 6ην πρωϊνὴν (1. 5. 47) συνεκέντρωσαν πλῆθος φιαλῶν βενζίνης, χειροβομβίδων, πυραύλων κτλ. ἐξοντωτικῶν μέσων πρὸς γενικὴν ἐπίθεσιν καὶ ζήτημα καὶ λεπτῶν θὰ ἦτο ἂν θὰ ἠδύνατο νὰ κρατήση ἡ δύναμις μας τὴν σφοδρὰν ταύτην ἐπίθεσιν ἐὰν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν προσήρχετο σύνδεσμος τοῦ ἀρχηγείου τῶν συμμοριτῶν καὶ διέτασσε σύμπτυξιν τῶν τμημάτων, δεδομένου ὅτι ἐγένετο ἀντιληπτὴ ἡ κίνησις τόσον τῶν τμημάτων Σκλήθρου (ἡμετέρων) ὅσον καὶ τῶν τοιούτων Φλωρίνης (Λοχαγοῦ Παλαιολόγου) πρὸς Νυμφαῖον καὶ ἐφοβήθησαν κύκλωσίν των καὶ βεβαίαν μετέπειτα ἐξόντωσιν, τῇ βοηθείᾳ ἀεροπορικοῦ σχηματισμοῦ, ὃν προέβλεπον ὅτι θὰ λάβη μέρος. Οὕτω ἔληξεν ἡ προσβολὴ τοῦ Σταθμοῦ Χωρ)κῆς Νυμφαίου, τῶν συμμοριτῶν τραπέντων πρὸς Περικοπὴν ἀφοῦ πρῶτον ἐπυρπόλησαν τὰς οἰκίας τριῶν ἐθνικοφρόνων κατοίκων καὶ διήρπασαν τὰ ὑπάρχοντα ἐκ πέντε ἄλλων.

Δὲν εἶναι τὸ μοναδικὸν αὐτὸ ἡρωϊκὸν κατόρθωμα τῆς Χωροφυλακῆς. Δὲν εἶναι μία μεμονωμένη ἐκδήλωσις πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως μέχρι θανάτου πρὸς τὴν ἰδέαν τῆς Πατρίδος. Εἶναι πολλαὶ αἱ περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ χωροφυλακὴ ἀνεδείχθη ὑπέρμαχος τῶν προσδοκιῶν τοῦ Ἔθνους. Καὶ εἰς τὸ παρελθὸν καὶ εἰς τὸ παρὸν καὶ εἰς τὸ μέλλον ἡ ἱερὰ βίβλος τῶν θυσιῶν πληροῦται μὲ δάφνας ποὺ δρέπουν διαρκῶς τὰ ἡρωϊκά της τέκνα».

Κόνιτσα. Χωρὶς προσχήματα ἐξεδηλώθη αἰφνιδιαστικὰ τὰς πρωϊνὰς ὥρας τῆς Κυριακῆς 12 Ἰουλίου 1947 ἰσχυρὰ ἐπίθεσις εἰς τὰ σύνορα τῇ συμμετοχῇ καὶ Ἀλβανῶν μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν κατάληψιν τμήματος τῆς Χώρας.

Ἀλλὰ τὰ ἡρωϊκὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος ποὺ ὑπερήσπιζον τὸ τμῆμα αὐτὸ τῆς Πατρίδος ἐστάθησαν σὰν γρανίτης, ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ἔσπασαν αἱ ἀπεγνωσμέναι ἐπιθέσεις τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Κόνιστα ἐσώθη χάρις εἰς τὸν ἡρωϊσμὸν τῶν στρατιωτῶν μας καὶ τὸ αἷμα μὲ τὸ ὁποῖον οὗτοι ἐπότισαν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὰ ἅγια χώματα τῆς Πατρίδος μας. Οὕτω διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἐματαιώθη ἡ προδοτικὴ προσπάθεια τῶν ἐαμοκομμουνιστῶν.

Ἡ πρώτη εἴδησις περὶ τῆς παρὰ τὰ σύνορα ἐπιθέσεως ἐλη-

φθη εἰς τὸ Γενικὸν Ἐπιτελεῖον Στρατοῦ εὐθὺς ὡς ἐξεδηλώθη αὕτη. Τὸ σχετικὸν τηλεγράφημα ἐτόνιζεν ὅτι οἱ συμμορῖται ἐν συνεργασίᾳ μὲ Ἀλβανοὺς ἀπέβλεπον εἰς τὴν κατάληψιν τῆς Κονίτσης. Ἡ ἐπίθεσις τῶν συμμοριτῶν ἠκολούθησε τὴν πεπατημένην ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν ὁδὸν κατὰ τὴν 28ην Ὀκτωβρίου τοῦ 1940. Τὰ ἐπιτεθέντα συμμοριακὰ τμήματα ἀπηρτίζοντο ἀπὸ παντὸς εἴδους ἐγκληματικὰ στοιχεῖα, ἐμπνευσθέντα εἰς τὰ πέραν τῶν συνόρων μας ὁρμητήριά των μὲ φασιστικὰ ἰδεώδη χειρότερα τῶν Ἰταλῶν. Μεταξὺ τῶν ἐπιτεθέντων ἦσαν καὶ Τσάμηδες, φανατικοὶ συνεργάται τῶν Γερμανῶν κατὰ τὴν κατοχὴν διὰ τὴν ἐξόντωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου. Οἱ Τσάμηδες, ἀφοῦ διέπραξαν τὰ ἀπαισιώτερα ἐγκλήματα εἰς τὴν Ἤπειρον, ἠκολούθησαν ἐν συνεχείᾳ τοὺς Γερμανοὺς κατὰ τὴν ἐκκένωσιν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν σύμμαχον τοῦ Ἄξονος Ἀλβανίαν, διότι ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐγκλημάτων των δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ παραμείνουν οὐδὲ λεπτὸν εἰς τὰ Ἑλληνικὰ ἐδάφη.

Οἱ συμμορῖται δι' ἐνεργηθέντος αἰφνιδιασμοῦ κατέλαβον τὴν γέφυραν Μποραζάνι καὶ ἐπετέθησαν σφοδρῶς ἐναντίον τῆς Κονίτσης, ἡ ὁποία ἀνθίστατο ἡρωϊκῶς. Οἱ εἰσβαλλόντες συμμορῖται ὑπερέβαινον τοὺς 1000.

Μετὰ τὴν λῆψιν τῆς ἀνωτέρω εἰδήσεως ραγδαῖα ἐξεδηλώθησαν τὰ μέτρα πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς οὕτω δημιουργηθείσης καταστάσεως. Τὸ Γενικὸν Ἐπιτελεῖον Στρατοῦ διέταξε πάραυτα τὴν μετακίνησιν ἰσχυρῶν μονάδων στρατοῦ πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν εἰς τὸ τμῆμα αὐτὸ στρατιωτικῶν δυνάμεων, αἵτινες ἀντιμετώπιζον τὴν ἐπίθεσιν. Δυνάμεις μετεφέρθησαν καὶ ἀεροπορικῶς ἀκόμη ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς διὰ νὰ συμμετάσχουν εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν εἰσβολέων.

Κατόπιν τῆς κεραυνοβόλου αὐτῆς ἐνεργείας τῶν ἀρχῶν, ἐπετεύχθη ὑπὸ τῶν Ἐθνικῶν δυνάμεων ν' ἀπωθηθοῦν οἱ ἐπιτεθέντες συμμορῖται καὶ Ἀλβανοί, οἵτινες πρὸ τῆς ἰσχυρᾶς πιέσεως ἠναγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν γέφυραν Μποραζάνι, τὴν ὁποίαν εἶχον καταλάβει. Σημειωτέον ὅτι ἡ γέφυρα αὕτη εἶναι ἡ πλησιεστέρα τῶν ἄλλων δύο γεφυρῶν Σκορδίλη καὶ Μερτζάνης, πρὸς τὴν Κόνιτσαν, κατεῖχον δὲ καὶ τὰς τρεῖς οἱ εἰσβαλλόντες.

Μὲ βαθεῖαν ἀγανάκτησιν ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἐπληροφορήθη τὴν ἀπροκάλυπτον αὐτὴν ἐπίθεσιν τῶν Σλαύων ἐναντίον τοῦ

Ἑλληνικοῦ ἐδάφους εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Κονίτσης, ἥτις ἐφάπτεται τῶν συνόρων μας πρὸς τὴν Ἀλβανίαν. Ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Χώρας ὁ Λαὸς ἐξεδήλωσε τὴν ὀργήν του, ἀλλὰ καὶ τὴν σταθερὰν ἀπόφασίν του νὰ ὑπερασπίσῃ τὸ πάτριον ἔδαφος ἐναντίον πάσης ἐπιθέσεως καὶ ἐπιβουλῆς. Χαρακτηριστικὸν ἐν προκειμένῳ εἶναι τὸ ἀποσταλὲν μήνυμα τοῦ ἡρωϊκοῦ λαοῦ τῆς Κονίτσης πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἔχον οὕτω: «Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξαπολύεται ἐκ τῆς Ἀλβανίας ἡ ἐπίθεσις κατὰ τῆς μικρᾶς μας πόλεως, ἡ ὁποία καὶ τὴν χαραυγὴν τῆς 28ης Ὀκτωβρίου ἐδέχθη πρώτη τὴν ἐπίθεσιν τῶν Ἰταλῶν φασιστῶν καὶ τὰ ἑλληνικὰ πυροβόλα ἤρχισαν καὶ πάλιν νὰ κροτοῦν, ὅλοι μας, μαζὶ μὲ τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά μας ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὴν ἰδίαν ὡς καὶ τότε ἄκαμπτον θέλησιν, εὑρισκόμεθα μαζὶ μὲ τὸν μαχόμενον στρατόν μας, ἕτοιμοι νὰ ὑπερασπίσωμεν διὰ τοῦ αἵματός μας τὰ ἱερὰ χώματα τῆς πατρίδος μας. Ἀπὸ ἐκείνους ποὺ εὑρίσκονται εἰς τὰ μετόπισθεν δὲν ζητοῦμεν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ σταθοῦν καὶ αὐτοὶ σταθεροὶ καὶ νὰ κτυπήσουν ἀμείλικτα κάθε προδότην, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ πλήξῃ τὴν Ἑλλάδα ἐκ τῶν ὄπισθεν».

Τὸ μήνυμα ὑπεγράφετο ἀπὸ τὸν πρόεδρον τῆς Κοινότητος Κονίτσης Δρίβαν καὶ τὰ μέλη τῆς συσταθείσης ἐκ κατοίκων ἐπιτροπῆς.

> ***Καὶ πάλιν ὁ Ἑλληνικὸς Στρατὸς βρίσκεται στὰ σύνορα, σύμβολο τῆς Ἐθνικῆς ἀντιστάσεως, ὑπερασπιστὴς τῶν δικαίων μας καὶ ἀπόδειξις τῆς ἀδαμάστης θελήσεως διὰ μία ἐλεύθερα Πατρίδα.***

Π α ν α γ ί τ σ α. Αἱ λυσσώδεις ἐπιθέσεις τῶν σλαυοκομμουνιστῶν κατὰ τῶν χωρίων τῆς Μακεδονίας ἀποβλέπουν κυρίως εἰς τὸ νὰ λυγίσουν τὸ ἐθνικὸν φρόνημα τῶν κατοίκων, ἵνα καταστῇ δυνατὴ ἡ ἀπόσπασις τῆς αἱματοβαμμένης αὐτῆς ἑλληνικῆς περιοχῆς. Ὁ ἡρωϊσμὸς ὅμως τῶν κατοίκων δίδει μία σθεναρὰν ἀπάντησιν εἰς τὰ σχέδια αὐτὰ τῶν Σλαύων καὶ ἐπιτρέπει νὰ διαφανῇ ὅτι πολὺ σύντομα ὁ ἐθνικός μας στρατὸς μὲ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἡρωϊκῶν ἀκριτῶν μας θὰ πείσουν τοὺς Σλαύους ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶναι εὔκολος περίπατος καὶ γνωρίζει πολὺ καλὰ νὰ ὑπερασπίζῃ τὸν πολιτισμόν της καὶ τὴν ἱστορίαν της. Κατωτέρω δίδομεν μίαν περιγραφὴν τῆς μάχης τῆς Παναγίτσας, ἑνὸς χωρίου τῶν συνόρων μας, ποὺ οἱ κάτοικοί του ἠγωνίσθησαν μὲ

ἡρωϊσμὸν καὶ ἀνέτρεψαν τὴν ἐπίθεσιν 1.200 συμμοριτῶν, οἱ ὁποῖοι διελύθησαν μὲ σημαντικὰς ἀπωλείας.

Ἡ κωμόπολις Παναγίτσα εὑρίσκεται εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Καϊμακτσαλὰν καὶ παρὰ τὴν δημοσίαν ὁδὸν μεταξὺ Φλωρίνης — Ἐδέσσης. Κεῖται δηλαδὴ ἀκριβῶς βορείως τῶν στενῶν τοῦ Ὀστρόβου καὶ τῆς ὁμωνύμου λίμνης Ὀστρόβου (ἢ Βεγορρίτιδος, ὡς ἡ νεωτέρα ὀνομασία της). Βορείως τῆς Παναγίτσας, περὶ τὰ τρία χιλιόμετρα, εὑρίσκεται τὸ Μαῦρο Δάσος ποὺ εἶναι πράγματι μία τοποθεσία ἐξαιρετικῶς δασώδης καὶ ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸν πρῶτον σταθμὸν τῶν ἐκ Γιουγκοσλαυΐας ἐρχομένων συμμοριακῶν δυνάμεων, ὡς καὶ τὸ σημεῖον μεταφορᾶς πολεμικοῦ ὑλικοῦ, διότι ἀπέχει ἀπὸ τὰ ἑλληνο-γιουγκοσλαυϊκὰ σύνορα μόνον ἑπτὰ χιλιόμετρα.

Λόγῳ τῆς θέσεώς της ἡ Παναγίτσα, τῆς ὁποίας ὁ πληθυσμὸς ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ Ποντίους, ἐδέχετο συχνὰ τὰς ἐπισκέψεις τῶν συμμοριτῶν, οἱ ὁποῖοι διήρπαζαν ὅ,τι εἶχον οἱ κάτοικοι (τρόφιμα, σφάγια, ὑποζύγια κλπ.) ἐκτελοῦντες καὶ τὰ κατ' αὐτοὺς ὕποπτα στοιχεῖα.

Πρὸ τῆς καταστάσεως ταύτης, ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1946, οἱ κάτοικοι ἐζήτησαν ὅπλα καὶ ἡ XV Μεραρχία τοὺς ἐχορήγησεν ἕνα μικρὸν ἀριθμόν. Βραδύτερον ἐνισχύθησαν ἔτι περισσότερον, συγκροτηθεισῶν τῶν Μ.Α.Υ. Παναγίτσας, ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Ἀκριτίδη Ἀκρίτα τοῦ Κυριάκου. Ὁ ἀριθμὸς τῶν Μ.Α.Υ. κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1947 ἔφθασε τοὺς 120 ἐνόπλους.

Λόγῳ τῆς πατριωτικῆς στάσεως τῶν κατοίκων, οἱ ἀπαίσιοι σλαυοκομμουνισταὶ συμμορῖται, ἐπανειλημμένως ἐπεχείρησαν νὰ τοὺς ἐξοντώσουν, ἀλλὰ ἡ ἡρωϊκὴ ἄμυνά των ἀνέτρεπε τὰ σχέδιά των καὶ ἡ Παναγίτσα ἔμενεν ὀρθὴ εἰς τὴν θέσιν της.

Οἱ ἡρωϊκοὶ κάτοικοί της, φιλόνομοι καὶ φιλόπονοι ἄνθρωποι, ἐνῷ ὅλην τὴν ἡμέραν ἐμόχθουν εἰς τὰς βιοποριστικάς των ἐργασίας, τὴν νύκτα παρέμενον ἄγρυπνοι, μὲ τὸ ὅπλον ἀνὰ χεῖρας, φυλάττοντες τὸ χωρίον των ἀπὸ ἐνδεχομένην ἐπίθεσιν. Τὴν ἡμέραν ἐπίσης τμῆμα τῶν ἀνδρῶν κατελάμβανε τὰ δεσπόζοντα ὑψώματα τοῦ χωρίου καὶ ἐξησφάλιζεν οὕτω τὴν συνεχῆ καὶ ἀποδοτικὴν ἐργασίαν.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς ὅμως τοῦ Μαΐου 1947 ἡ πίεσις τῶν συμμοριτῶν κατὰ τῆς Παναγίτσας ἔφθασεν εἰς σημεῖον ἐπικίνδυνον. Συγκεκριμένως δὲ συνέβη καὶ τὸ ἑξῆς γεγονός, τὸ ὁποῖον μετέ-

βαλεν εἰς βεβαιότητα τὸ ἐνδεχόμενον μιᾶς ἐπιθέσεως ἐκ μέρους τῶν ἀνταρτῶν.

Τὴν 15ην Μαΐου 1947 τὸ ἀρχηγεῖον τῶν συμμοριτῶν Καϊματσακλὰν ἀπέστειλεν εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Κοινότητος Παναγίτσας μίαν ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐτόνιζεν, ὅτι ἂν δὲν δεχθοῦν νὰ συμφιλιωθοῦν, θὰ ἔχουν ὅλην τὴν ὑποστήριξιν τοῦ δημοκρατικοῦ στρατοῦ καὶ ὅτι ἐὰν δὲν κατέθετον τὰ ὅπλα, δὲν θὰ ἐλυποῦντο οὔτε τὰ παιδιά των, οὔτε τὰς γυναίκας των.

Ὁ πρόεδρος, ἀφοῦ ἀμέσως ἔστειλε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν XV Μεραρχίαν, ἀπήντησεν : «Δὲν σᾶς δίδομεν τὰ ὅπλα μας διότι ὅταν ἤμαστε ἄοπλοι δὲν μᾶς ἐσεβάσθητε, ἀλλὰ καθημερινῶς μᾶς ἐσκοτώνατε. Τώρα μὲ τὰ ὅπλα μας θὰ ὑποστηρίξουμε τὰ κεφάλια μας καὶ τὸ χωριό μας. Ἐλᾶτε καὶ σᾶς περιμένουμε».

Ὁ Διοικητὴς τῆς Μεραρχίας, ὑποστράτηγος Μαντᾶς Χρ. μόλις ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν ποὺ ἔστειλαν οἱ συμμορῖται εἰς τὴν Παναγίτσαν, ἀμέσως ἐνίσχυσε τὴν φρουρὰν μὲ μίαν διμοιρίαν ἀκόμη καὶ οὕτω αὕτη ἀπετελεῖτο ἤδη ἀπὸ 220 περίπου πολεμιστὰς (Μ.Α.Υ., Στρατός, Χωροφυλακή). Τὴν φύλαξιν τοῦ ἡμίσεος τῆς κωμοπόλεως ἀνέλαβεν ἡ φρουρὰ τῶν Μ.Α.Υ. καὶ τὸ ἕτερον ἥμισυ ὁ στρατὸς καὶ ἡ Χωροφυλακή.

Τοιουτοτρόπως διεγράφετο ἡ κατάστασις, ὅταν τὴν νύκτα τῆς 22ας Ἰουνίου, 1200 σλαυοκομμουνισταί, μὲ ἄφθονα μέσα πυρός, ἐπέδραμον κατὰ τῆς Παναγίτσας. Ἡ ἐπίθεσις ἤρχισε τὴν 11ην νυκτερινὴν μὲ πρώτην κροῦσιν κατὰ τῶν Μ.Α.Υ. Στὰ πρῶτα καταιγιστικὰ πυρὰ τῶν ἐπιτιθεμένων, ἀπαντοῦν συγκροτημένα τὰ ἡρωϊκὰ τμήματα τῶν Μ.Α.Υ. Οἱ συμμορῖται οἵτινες δὲν ἀνέμενον μίαν τόσον σθεναρὰν ἄμυναν, ἐκλονίσθησαν πρὸς στιγμήν, ἐνῷ πολλοὶ τραυματίαι των ἐφώναζαν : «Μᾶς ἔφαγαν τὰ σκυλιά». Ἡ μάχη ἐγενικεύθη. Ἡ ἀπόστασις ποὺ χωρίζει τοὺς μαχομένους δὲν εἶναι μεγαλυτέρα τῶν 15 μέτρων. Αἱ χειροβομβίδες ποὺ ρίπτονται σωρηδὸν προκαλοῦν ἕνα φοβερὸ πανδαιμόνιον, ποὺ πολλαπλασιάζεται ἀπὸ τὴν ἠχὼ τῶν γύρω βουνῶν, Στῆθος μὲ στῆθος μάχονται τὰ ἡρωϊκὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος μὲ τοὺς πουλημένους Ἕλληνας καὶ τοὺς Σλαύους ἐπιδρομεῖς: «Παραδοθῆτε, φασίστες», κραυγάζουν τὰ τέρατα τοῦ Καϊμακτσαλὰν πρὸς τοὺς νέους Σπαρτιᾶτες τῆς Ἑλλάδος.

Ἐν τῷ μεταξύ, λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν μάχην τὰ τμήματα τοῦ στρατοῦ καὶ τῆς Χωροφυλακῆς. Ἀλλὰ λόγῳ τῆς με-

γάλης διαρκείας τῆς συγκρούσεως, τὰ πυρομαχικὰ τῶν ἀμυνομένων ἀρχίζουν νὰ ἐξαντλοῦνται. Παραλλήλως οἱ συμμορῖται ἐντείνουν τὰς προσπαθείας των, ἐπιδιώκοντες πάσῃ θυσίᾳ νὰ καταβάλουν τοὺς ἡρωϊκοὺς ὑπερασπιστὰς τῆς Παναγίτσας. Αὐτὴν τὴν ὥρα ἀκριβῶς, ἀκούονται εἰς τὰ νῶτα τῶν συμμοριτῶν πυκνὰ πυρὰ καὶ ἡ νικητήριος ἰαχὴ «ἀέρα !» Οἱ συμμορῖται ἀντιληφθέντες ὅτι κατέφθασαν ἐνισχύσεις, ἤρχισαν νὰ κλονίζωνται. Ἀντιθέτως οἱ ὑπερασπισταὶ τῆς Παναγίτσας, γεμᾶτοι ἐνθουσιασμὸν ἀπὸ τὴν ἄφιξιν τῶν ἐνισχύσεων, ἐνεργοῦν ἀντεπίθεσιν, ἡ ὁποία ἀνέτρεψε τελείως τὰ στίφη τῶν συμμοριτῶν, οἵτινες ἤρχισαν νὰ ὑποχωροῦν, ἐνῷ ἡ καταφθάσασα ἐν τῷ μεταξὺ ἀεροπορία, ἐνέσπειρε τὸν πανικόν. Τὴν 8ην πρωϊνὴν κατέφθασε καὶ ἄλλη διλοχία ἐξ Ἐδέσσης καὶ ἔτσι οἱ συμμορῖται, βαλλόμενοι πανταχόθεν, ἐτράπησαν πρὸς τὸ Μαῦρο Δάσος.

Ὁ ἀγὼν συνεχίσθη ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν καὶ οἱ ἐπιδρομεῖς πέστησαν ἀληθινὴν πανωλεθρίαν. Ὁ τόπος τῆς συγκρούσεως ἦτο κατεσπαρμένος ἀπὸ ἐγκαταλειφθὲν πολεμικὸν ὑλικόν. Ἐντὸς δὲ τοῦ χωρίου ἐγκατελείφθησαν 42 πτώματα συμμοριτῶν, ἐκ τῶν ὁποίων 26 ἀκέφαλα. Οἱ συμμορῖται εἶχον παραλάβει μαζί των τὰς 26 αὐτὰς κεφαλὰς τῶν συντρόφων των, τὰς ὁποίας ὅμως διωκόμενοι ἐγκατέλειψαν. Πολλοὶ ἐπίσης ὑπῆρξαν οἱ τραυματίαι, οἱ ὁποῖοι παρελήφθησαν ὑπὸ τῶν διωκομένων συντρόφων των. Δύο συλληφθέντες συμμορῖται κατέθεσαν, ὅτι αἱ ἀπώλειαί των ἦσαν τρομακτικαί. Ἐκ τῶν δυνάμεων τοῦ Στρατοῦ ἐφονεύθησαν 5 ὁπλῖται καὶ ἐτραυματίσθησαν 12. Ἐκ τῶν ΜΑΥ ἐφονεύθησαν 4 καὶ ἐτραυματίσθησαν 9. Καὶ ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ ἐφονεύθησαν 3 νέοι.

Αὐτὴ ἦτο ἡ πρωτοφανὴς εἰς ἔντασιν μάχη τῆς Παναγίτσας, οἱ κάτοικοι τῆς ὁποίας διεξήγαγον ἕναν ἐπικὸν ἀγῶνα πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἀναρχικῶν συμμοριῶν καὶ ἔπεσαν διὰ νὰ προασπίσουν τὴν ἀκεραιότητα τῆς Ἑλλάδος.

Ν ι γ ρ ί τ α. Ἡ μαρτυρικὴ αὐτὴ πόλις τῆς Μακεδονίας, ἡ ὁποία ἐπανειλημμένως ἐπυρπολήθη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων καὶ ὁ πληθυσμός της κατεσφάγη, ἐπέπρωτο τελευταίως νὰ δοκιμάσῃ καὶ τὴν καταστροφικὴν μανίαν τῶν ἐγχωρίων ὀργάνων τῶν Σλαύων. Ἡ ἐναντίον τῆς πόλεως Νιγρίτης ἐπίθεσις τῶν συμμοριτῶν, ἐγένετο τὴν νύκτα τῆς 21ης Ἰουλίου 1947, διὰ δυνάμεως

400 περίπου ἐαμοκομμουνιστῶν ὑπὸ τὸν καπετὰν Μαῦρον. Τοὺς 400 τούτους ἐγκληματίας ἀντιμετώπισε μικρὰ δύναμις χωροφυλάκων, στρατιωτῶν καὶ Μ.Α.Υ., οἱ ὁποῖοι προέβαλαν σθεναρὰν ἀντίστασιν εἰς τὰ ἀγρίως ἐπιτιθέμενα ἄτακτα στίφη τῶν συμμοριτῶν. Ἡ μεγαλυτέρα δύναμις τῶν ἀναρχικῶν κατώρθωσε νὰ εἰσέλθῃ ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ τμήματος τῆς πόλεως διὰ τῆς παλαιᾶς ὑπονόμου καὶ ἑτέρα τοιαύτη εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν δι' ἀτραπῶν. Σκληρὰ πάλη σώματος πρὸς σῶμα διεξήχθη μὲ τοὺς ἐλαχίστους ὑπερασπιστὰς τῶν δύο αὐτῶν σημείων, καὶ οἱ συμμορῖται ἐπωφεληθέντες τοῦ γεγονότος ὅτι αἱ ὀλίγαι αὐταὶ δυνάμεις εἶχον κατατμηθῆ, κατώρθωσαν νὰ προχωρήσουν καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως ὅπου καὶ διεξήχθη σφοδρὰ μάχη μὲ τοὺς ὠχυρωμένους ἄνδρας τῆς Χωροφυλακῆς. Συγχρόνως ἄλλοι συμμορῖται ἐπετέθεσαν ἐναντίον τοῦ ἠλεκτρικοῦ ἐργοστασίου τῆς πόλεως, τὸ ὁποῖον ὑπερήσπιζον ἐλάχιστοι χωροφύλακες, ἐγκατεστημένοι εἰς τὰ δύο πολυβολεῖα τοῦ κτιρίου. Ἀλλ' αἱ ἀλλεπάλληλοι αὐταὶ ἐπιθέσεις ἐθραύσθησαν ἅπασαι πρὸ τῆς ἡρωϊκῆς ἀντιστάσεως τῆς φρουρᾶς καὶ τοῦ εὐστόχου πυρός της καὶ οὕτω διεσώθη ἀπὸ βεβαίας καταστροφῆς τὸ ἠλεκτρικὸν ἐργοστάσιον.

Λυσσώδεις ἐπιθέσεις διεξήχθησαν ἐπίσης ἐναντίον τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος, τοῦ ταχυδρομείου καὶ τῶν φυλακῶν, ἀλλὰ ὅλαι ἀπεκρούσθησαν ἀποτελεσματικῶς ὑπὸ τῶν ἀνδρείων ὑπερασπιστῶν των.

Τὴν ἐπίθεσιν, ἐξ ἄλλου, ἐναντίον τῶν φυλακῶν διεξήγαγε μεγάλη ὁμὰς συμμοριτῶν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ καπετὰν Μαύρου. Σκοπός των ἦτο νὰ ἀπελευθερώσουν τοὺς ἐντὸς αὐτῶν κρατουμένους, τοὺς ὁποίους ἐκάλουν νὰ πηδήσουν ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ νὰ συνενωθοῦν μετὰ τοῦ «Δημοκρατικοῦ στρατοῦ». Ἀλλ' οἱ κρατούμενοι ἐτήρησαν σιγήν, πρᾶγμα ποὺ ἐξηρέθισε τὸν καπετὰν Μαῦρον, ὁ ὁποῖος ἐφώναξεν ἔξαλλος :

—Παληοτόμαρα! Ἐμεῖς ἤρθαμε νὰ σᾶς ἐλευθερώσουμε κι' ἐσεῖς καθόσαστε ἀκόμα;

Ἀλλ' οἱ κρατούμενοι ἐπροτίμησαν νὰ μείνουν εἰς τὰς φυλακὰς παρὰ νὰ «ἀπελευθερωθοῦν» ὑπὸ τῶν συμμοριτῶν. Διὰ νὰ τοὺς ἐκδικηθῇ ὁ ἀρχισυμμορίτης διέταξε καὶ ἔβαλλον κατὰ τῶν φυλακῶν οἱ ὁπλοπολυβοληταί του μὲ συνεχῆ πυρά. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ εἰς οὐδὲν ἴσχυσε νὰ μεταβάλουν γνώμην οἱ κρατούμενοι.

'Επικαὶ σκηναὶ ἡρωϊσμοῦ ἔλαβον χώραν τὴν τραγικὴν ἐκείνην νύκτα εἰς ὁλόκληρον τὴν πόλιν, ἡ ὁποία ἐφλέγετο κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὰς λάμψεις τῶν ἐκπυρσοκροτήσεων καὶ τῶν πυρκαϊῶν καὶ ἐσείετο ἐκ θεμελίων ἀπὸ τοὺς ἀδιαλείπτους κρότους τῶν πάσης φύσεως ὅπλων. Τέλος οἱ συμμορῖται βλέποντες ὅτι ὁ σκοπός των ἐναυάγει, ἐξεδήλωσαν τὰ ἄγρια καὶ ἐγκληματικὰ ἕνστικτά των, πυρπολοῦντες τὰς οἰκίας τῶν ἐθνικοφρόνων καὶ σφάζοντες ἀπανθρώπως ὄχι μόνον ἐθνικόφρονας, ἀλλὰ καὶ ἀριστεροὺς ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι εἶχαν δείξει ἀπροθυμίαν νὰ βοηθήσουν τὸν «ἀγῶνα» των.

Τέλος οἱ συμμορῖται ἀπεχώρησαν περὶ τὴν 4ην πρωϊνὴν ὥραν, ἀφοῦ ἐσκόρπισαν τὴν καταστροφὴν καὶ τὸ πένθος εἰς τὴν ἀτυχῆ αὐτὴν πόλιν τῆς Μακεδονίας, ἀφοῦ κατέσφαξαν περὶ τοὺς 30 ἀθώους πολίτας καὶ ἀπήγαγον βιαίως 10 χωρικούς, τῶν ὁποίων ἡ τύχη ἀγνοεῖται.

Γ ρ ε β ε ν ά. 'Αγρία εἰς ἔντασιν, καὶ καθ' ὅλα ὠργανωμένη, ὑπῆρξεν ἡ ἐναντίον τῶν Γρεβενῶν ἐπίθεσις, ἡ ὁποία ἔγινε τὴν 25ην 'Ιουλίου 1947. Τὴν ἐπίθεσιν αὐτὴν ὠργάνωσε τὸ ἀρχηγεῖον τῶν συμμοριτῶν Κεντρικῆς—Δυτικῆς Μακεδονίας καὶ διέθεσεν ὅλας τὰς δυνάμεις του, ἀποτελουμένας ἀπὸ 10 συμμοριακὰ τάγματα ἐκ 2000 ἀνδρῶν, ἐν συνόλῳ. Σκοπὸς τῶν ὀργάνων τοῦ σλαυϊσμοῦ ἦτο ἡ κατάληψις τῆς πόλεως, ἡ ἀπελευθέρωσις τῶν φυλακισμένων, ἡ λεηλασία τῶν δημοσίων καταστημάτων καὶ ἡ ἐγκαθίδρυσις, ἔστω καὶ προσωρινῶς, τῆς ψευδοκυβερνήσεώς των.

'Η ἐπίθεσις ἤρχισε τὴν 3.30 πρωϊνήν. 'Αλλ' οἱ ἄνδρες τῶν φυλακείων, ἀκούσαντες θόρυβον, μίαν ὥραν ἐνωρίτερον εἶχον καταλάβει τὰς θέσεις των. Δέον νὰ σημειωθῆ ὅτι, ἐπειδὴ ὑπῆρχον πληροφορίαι περὶ ἐπικειμένης ἐπιθέσεως τῶν συμμοριτῶν ἐναντίον τῶν Γρεβενῶν, εἶχον ληφθῆ τὰ κατάλληλα μέτρα καὶ εἶχον σταλῆ ἐγκαίρως ἐνισχύσεις. Τὴν πόλιν ὑπερήσπιζον συνολικῶς περὶ τοὺς 1000 ἀξιωματικοὶ καὶ ὁπλῖται τῆς Χωροφυλακῆς καὶ τοῦ στρατοῦ. Οὕτω οἱ συμμορῖται, εὐθὺς ὡς ἤρχισαν ἐπιτιθέμενοι, εὗρηκαν τὴν ὑποδοχὴν ποὺ τοὺς ἤξιζε.

Τὴν ἰσχυροτέραν ἐπίθεσιν ἐδέχθησαν τὰ ἀπομεμακρυσμένα φυλάκεια τῆς Χωροφυλακῆς, διότι οἱ συμμορῖται ἔχοντες πληροφορίας περὶ τοῦ ἐλαφροῦ ὁπλισμοῦ τῶν Χωροφυλάκων, ἦλ-

πιζον ὅτι θὰ τοὺς ἀνέτρεπαν εὐκόλως καὶ θὰ τοὺς ἐξώντωναν. Ἀλλ' οἱ χωροφύλακες τῶν φυλακείων, μὲ σθένος καὶ αὐτοθυσίαν μαχόμενοι, ἀνέτρεψαν τὰ σχέδια περὶ εὐκόλου νίκης τῶν συμμοριτῶν. Ὅσον περισσότερον λυσσωδῶς ἐπετίθεντο οἱ συμμορῖται, τόσον ὁ ἡρωϊσμὸς καὶ ἡ αὐταπάρνησις τῶν ἀμυνομένων ηὔξανε. Οἱ γενναῖοι οὗτοι μαχηταί, ἀποφασισμένοι νὰ ἀμυνθοῦν μέχρις ἐσχάτων, ἐκράτησαν καὶ ἐπέτυχαν τελικῶς ν' ἀνατρέψουν καὶ νὰ καταδιώξουν τοὺς ἐπιτιθεμένους προδότας.

Μόνον εἰς τὸν συνοικισμὸν Βρυσίου κατώρθωσαν νὰ εἰσέλθουν οἱ συμμορῖται, ἀλλὰ ταχέως, δι' ἀντεπιθέσεως, ἐξηναγκάσθησαν εἰς ἄτακτον ὑποχώρησιν. Λυσσώδεις ἐξ ἄλλου ἐπιθέσεις ἐξαπέλυσαν αἱ μαχόμεναι ὀρδαὶ τῶν συμμοριτῶν εἰς διάφορα ἐξωτερικὰ σημεῖα τῆς πόλεως, ἀλλὰ ὅλαι συνετρίβησαν. Ὡς λέοντες μάχονται στρατιῶται καὶ χωροφύλακες καὶ ἀνατρέπουν τοὺς συμμορίτας, τοὺς ὁποίους ἐξαναγκάζουν νὰ τραποῦν εἰς ἄτακτον φυγήν. Τὸ εὔστοχον πῦρ τῶν γενναίων ὑπερασπιστῶν, ἀραιώνει διαρκῶς τοὺς ἐπιδρομεῖς, οἱ ὁποῖοι φεύγοντες ἐγκαταλείπουν νεκρούς, τραυματίας καὶ αἰχμαλώτους.

Ἐπὶ ἑπτὰ ὁλοκλήρους ὥρας συνεχίσθη ἡ μάχη. Ἑπτὰ ὥρας προσπαθοῦν οἱ συμμορῖται νὰ παραβιάσουν τὰς εἰσόδους τῆς πόλεως, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνουν. Διότι τὰ καίρια σημεῖα εἶναι πύλαι θανάτου δι' αὐτούς. Σκηναὶ ἀπαραμίλλου ἡρωϊσμοῦ διαδραματίζονται. Χωροφύλακες τραυματίζονται καὶ ὅμως κρατοῦν ἀκλόνητοι τὰς θέσεις των. Ὁ ἀγὼν πρέπει νὰ συνεχισθῇ μὲ κάθε θυσίαν. Ἄλλοι βλέπουν τὸ ὅπλον των νὰ ἀχρηστεύεται καὶ βάλλουν μὲ χειροβομβίδας. Πῶς εἶναι δυνατὸν οἱ συμμορῖται νὰ καταβάλουν τοιούτους ἥρωας; Ὅλοι, χωροφύλακες καὶ στρατιῶται, ἐπιτελοῦν τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καθῆκον μέχρις ἐσχάτων. Καὶ τὴν πρωΐαν οἱ συμμορῖται, κατόπιν τῆς πρωτοφανοῦς πανωλεθρίας ποὺ ὑπέστησαν, ἠναγκάσθησαν νὰ πάρουν τὸν δρόμον τῆς φυγῆς διὰ νὰ σωθοῦν, ἐνῷ ἐβάλλοντο ὑπὸ τῆς ἀεροπορίας, ἡ ὁποία τοὺς κατεδίωξε μέχρι τῶν συνόρων. Ἐκεῖ εἰς τὰ σύνορα, τὰ ὁποῖα διέβησαν, οἱ ἑαμοσλαῦοι εὗρον ἀσφαλὲς πλέον ἄσυλον.

Τὴν ἐπίθεσίν των αὐτὴν οἱ συμμορῖται τὴν ἐπλήρωσαν πολὺ ἀκριβά. Κατεμετρήθησαν 119 νεκροί, συνελήφθησαν 50 αἰχμάλωτοι καὶ παρεδόθησαν 33. Οἱ τραυματίαι τῶν συμμοριτῶν, οἱ ὁποῖοι παρελήφθησαν ὑπὸ τῶν συντρόφων των, ὑπολογίζονται

εἰς 200. Εἰς τοὺς ἀριθμοὺς αὐτοὺς δὲ δὲν συμπεριλαμβάνονται καὶ αἱ ἀπώλειαι αἱ ἐπενεχθεῖσαι ὑπὸ τῆς ἀεροπορίας.

Ἐκ τῶν Ἐθνικῶν Δυνάμεων ἐφονεύθησαν 18 στρατιῶται, 10 χωροφύλακες, 6 ΜΑΥ καὶ ἐτραυματίσθησαν συνολικῶς 39.

Ἡ μάχη τῶν Γρεβενῶν, ἡ ὁποία εἶναι σημαντικὴ ἀπὸ ἀπόψεως ἀπωλειῶν τοῦ ἐχθροῦ, παραμένει ὡς μία λαμπρὰ σελὶς ἀπὸ τὴν δρᾶσιν τῆς Χωροφυλακῆς καὶ τοῦ Στρατοῦ καὶ ἀναδεικνύει διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὸ ἀδάμασταν θάρρος καὶ τὴν γενναίαν ψυχὴν τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος.

Νάουσα. Εἰς τὰς πόλεις τῆς αἱματοποτισμένης Μακεδονίας μας, ποὺ ἐγνώρισαν τὴν θηριωδίαν τοῦ λεγομένου «Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ», συγκαταλέγεται καὶ ἡ Νάουσα, ἡ ὀρεινὴ αὐτὴ πόλις τοῦ Βερμίου, μὲ τὴν ἀνθοῦσαν ἄλλοτε βιομηχανίαν της καὶ τὸν ἐργατικὸν καὶ φιλήσυχον πληθυσμόν της. Ἡ Νάουσα ὑπέστη ἀπὸ τοὺς σλαυοκομμουνιστὰς ὅ,τι δὲν εἶχεν ὑποστῆ οὔτε ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους, κατὰ τὴν μεγάλην ἐπίθεσιν ποὺ ἐγένετο ἐναντίον της τὴν νύκτα τῆς 18ης πρὸς τὴν 19ην Αὐγούστου 1947. Ἦτο δὲ αὐτὴ ἡ τρίτη μεγάλη ἐπίθεσις ποὺ ὑφίστατο ἀπὸ τοὺς ἀναρχικούς, οἱ ὁποῖοι εἶχον θέσει ὡς σκοπόν των νὰ καταστρέψουν τὴν πόλιν καὶ νὰ ἐξανδραποδίσουν τὸν πληθυσμόν της.

Ὑπῆρχον σποραδικαὶ τινες πληροφορίαι, ὀλίγας ἡμέρας πρίν, περὶ τῆς ἑτοιμαζομένης ἐπιθέσεως ὑπὸ τῶν συμμοριτῶν. Ἀλλὰ ἐθεωρήθησαν ὑπερβολικαί. Καὶ οὕτω κατὰ τὴν τραγικὴν ἐκείνην νύκτα, ἡ Νάουσα εὑρέθη φρουρουμένη μόνον ἀπὸ 27 χωροφύλακας καὶ 35 ἐπιστρατευμένους ἐθνικόφρονας, οἱ ὁποῖοι ἀντιμετώπισαν ὑπερχιλίους ἀντάρτας. Ὅλοι ἐπολέμησαν μὲ ἀφάνταστον ἡρωϊσμόν, μὲ πεῖσμα καὶ μὲ γενναιότητα πρωτοφανῆ καὶ ἀνεδείχθησαν πραγματικοὶ ἀπόγονοι ἡμιθέων θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ εἴπῃ, κατορθώσαντες νὰ κρατήσουν τὰς θέσεις των καὶ ν' ἀποκρούσουν τὰς ὁρμητικὰς καὶ λυσσώδεις ἐπιθέσεις τῶν συμμοριτῶν.

Ἡ ἐπίθεσις ἐξεδηλώθη ταυτοχρόνως ἐξ ὅλων τῶν σημείων πέριξ τῆς πόλεως καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς ὑπὸ ὡρισμένων κομμουνιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἔσπευσαν νὰ πυρπολήσουν καὶ νὰ ἀνατινάξουν τὰ δημόσια καταστήματα καὶ τὰ κεντρικὰ κτίρια πρὸς

δημιουργίαν πανικοῦ καὶ κάμψιν τῆς ἀντιστάσεως τῶν ἀμυνομένων ὀλιγαρίθμων φρουρῶν.

Ὀλίγον μετὰ τὴν διακοπὴν τῆς νυκτερινῆς κυκλοφορίας ἠκούσθησαν ταυτοχρόνως πυκνὰ πυρὰ ἀπὸ τὰ πέριξ τῆς Ναούσης ὑψώματα. Ὁ Ἅγιος Θεολόγος καὶ ὁ Προφήτης Ἠλίας, τὸ ἐργοστάσιον Λαναρᾶ, ἡ ἔπαυλις Πετρίδη, τὸ γυμναστήριον καὶ ἄλλαι θέσεις ἐπολιορκήθησαν ὑπὸ τῶν ἐπιδρομέων ἀμέσως, ἐνῷ ταυτοχρόνως οἱ κομμουνισταὶ τῆς πόλεως ἐβοήθουν ἄλλας ἰσχυρὰς ὁμάδας εἰς ἐπίθεσίν των ἐναντίον τοῦ κτιρίου τῆς Διοικήσεως Χωροφυλακῆς, οἱ ὀλίγοι ἄνδρες τῆς ὁποίας ἠμύνθησαν μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν μοίραρχον Φαράκην καὶ συνέτριψαν τὰς ἀλλεπαλλήλους ὁμάδας τῶν ἐπιτιθεμένων.

Τὴν ἰδίαν ὥραν βροχὴ βαρέων ὅπλων ἤρχισε πίπτουσα ἐντὸς τῆς πόλεως καὶ ἐμπρηστικὰ βλήματα, συνεπείᾳ τῶν ὁποίων ἀνεπήδησαν ἀμέσως φλόγες ἀπὸ τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν. Ἐντὸς ὀλίγου ἡ πόλις τῆς Ναούσης μετεβλήθη εἰς φλεγομένην κόλασιν. Εἶναι ἀνθρωπίνως ἀδύνατον νὰ περιγραφοῦν αἱ δραματικαὶ ἐκεῖναι στιγμαὶ τῶν μαχομένων 50 ἡρώων, ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῶν κρημνιζομένων κτιρίων, ἐνῷ περισσότεραι τῶν ἑκατὸ οἰκιῶν ἐκαίοντο. Τὰ γυναικόπαιδα διέτρεχον ἔντρομα τὴν πόλιν ἐν μέσῳ θρήνων καὶ ἀπεγνωσμένων ἐκδηλώσεων. Ἀποτελεῖ θαῦμα τὸ γεγονός ὅ,τι κατὰ τὰς τραγικὰς ταύτας στιγμὰς δὲν ἐσημειώθησαν πολυάριθμα θύματα ἐκ τῶν ἀμάχων, οἱ ὁποῖοι περιεφέροντο ἐν μέσῳ τῆς θυέλλης τῶν σφαιρῶν, τῶν πολυβόλων καὶ τῶν θραυσμάτων τῶν ὅλμων.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἡ πόλις τῆς Ναούσης ἔδιδε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἐκαίετο ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. Αἱ φλόγες ἦσαν θεαταὶ ἀπὸ ἀποστάσεως 50 χιλιομέτρων. Ἡ τραγῳδία αὐτὴ διήρκεσε μέχτι τῆς 4ης πρωϊνῆς, ὁπότε οἱ συμμορῖται ἀπεχώρησαν παραλαβόντες καὶ 150 ὁμήρους καὶ τοὺς ὁμοϊδεάτας των, οἱ ὁποῖοι εἶχον συμμετάσχει εἰς τὴν ἐπίθεσιν.

Φεύγοντες οἱ συμμορῖται ἔρριψαν εἰς τὰς ὁδοὺς προκηρύξεις ἐκθειαζούσας τὸ «ἀπελευθερωτικὸν ἔργον τοῦ Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ». Ἐπίσης κατὰ τὴν φυγήν των ἀνετίναξαν τὴν γέφυραν τῆς ὁδοῦ Ναούσης—Βερροίας. Οἱ συμμορῖται εἶχον πολλοὺς νεκροὺς καὶ τραυματίας. Αἱ ἀπώλειαι δὲ τῶν Ἐθνικῶν δυνάμεων ἦσαν: Νεκροὶ χωροφύλακες Γ. Χατζούλης, Παναγ. Δελημπάσης, στρατιώτης Ἀθαν. Λαζαρίκος. Τραυματίαι: Στρατιῶ-

ται Ἄγγ. Κατσαβός, Ἀθ. Φαλένης, Ἀν. Καλιονέσης, Θεμ. Στασινόπουλος καὶ Γεωρ. Παπαντωνίου. Χωροφύλακες: Ἠλίας Χρήστου και Ἀθαν. Καλαθᾶς. Ἐκ. τῶν ἰδιωτῶν ἐπίσης ἐφονεύθησαν τρεῖς.

Τὰ καταστραφέντα κτίρια τῆς πόλεως ὑπερβαίνουν τὰ 150. Τριακόσιαι πενήντα δὲ πτωχαὶ οἰκογένειαι βιοπαλαιστῶν παρέμειναν ἄστεγοι καὶ εἶδαν τοὺς κόπους τῆς ζωῆς των νὰ γίνωνται παρανάλωμα τοῦ πυρός.

Βέρροια. Τὰς μεταμεσονυκτίους ὥρας τῆς 8ης Μαΐου 1947 ἑκατονταμελὴς συμμορία ἐαμοκομμουνιστῶν εἰσέδυσε διὰ τρίτην φορὰν ἐντὸς μηνὸς εἰς τὴν πόλιν τῆς Βερροίας, διὰ νὰ ὁλοκληρώσῃ τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς καὶ τοῦ ἐγκλήματος. Τὸ σχέδιον τῆς ἐπιθέσεως εἶχεν ἐκ τῶν προτέρων καταστρωθῆ κατὰ τρόπον σύμφωνον μὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀνταρτοπολέμου. Οὕτω οἱ συμμορῖται διῃρέθησαν εἰς 6 ὁμάδας καὶ εἰσῆλθον ἐκ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς ἐντὸς τῆς πόλεως. Κατὰ πρῶτον προσέβαλον τὰς συνοικίας «Ἐληά», «Παναγιὰ» καὶ «Λαδόμυλοι». Τὸ σύνθημα τῆς δράσεως ἐδόθη διὰ τριῶν πυροβολισμῶν, ὁπότε ἤρχισαν ταὐτοχρόνως καὶ αἱ 6 ὁμάδες νὰ βαδίζουν πρὸς κατάληψιν τῆς πόλεως.

Ἡ ψυχή μας καὶ ἡ σκέψις μας ἂς εἶναι μὲ τὰ τιμημένα μας ἀδέλφια, ποὺ πολεμοῦν τὸν ἐρυθρὸ συμμορίτη, τὸ τυφλὸ ὄργανο τοῦ Σλαύου. Εἶναι καθῆκον κάθε πραγματικοῦ Ἕλληνος νὰ σκέπτεται καὶ νὰ φροντίζῃ γιὰ τὰ μαχόμενα Ἑλληνόπουλα, ποὺ προτάσσουν τὰ στήθη των, διὰ νὰ ὑπερασπίσουν τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Πατρίδος.

Ἡ πρώτη ὁμὰς τῶν συμμοριτῶν, βαλλομένη ὑπὸ περιπόλου, ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ της. Ἡ δευτέρα ὁμὰς κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κεντρικὴν ὁδὸν τῆς Βερροίας, προσβαλοῦσα τὴν οἰκίαν Βλαχογιάννη, ἡ ὁποία ἐδέχθη τρία βλήματα βαρέος ὅπλου. Οἱ συμμορῖται ἀπεπειράθησαν νὰ διαρρήξουν τὴν θύραν τῆς οἰκίας, ἀλλ' ἀπέτυχον, χάρις εἰς τὴν σφοδρὰν ἄμυναν τῶν ἐνοίκων, οἵτινες ἐφόνευσαν καὶ ἕναν συμμορίτην. Ἡ τρίτη ὁμὰς ἐπετέθη κατὰ τῆς οἰκίας τῶν ἀδελφῶν Βαφειάδη ἀνεπιτυχῶς, ἀποκρουσθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐνοίκων καὶ περιπόλου χωροφυλάκων. Ἡ τετάρτη ὁμὰς προσέβαλε τὴν οἰκίαν Μαντᾶ, οἱ ἔνοικοι τῆς ὁποίας ἠμύνοντο ἐπὶ μίαν ὥραν. Οἱ συμμορῖται κατώρθωσαν τέλος νὰ

εἰσδύσουν εἰς τὴν οἰκίαν, τραυματίσαντες τὴν σύζυγόν καὶ τὸ 7ετὲς τέκνον τοῦ Μαντᾶ. Ἡ πέμπτη ὁμὰς προσέβαλε τὰς οἰκίας τῶν Δεροφωτίδη, Καζινάρη, Καραντουμάνη καὶ Φανοπούλου, ἃς καὶ ἐπυρπόλησεν. Οἱ ἔνοικοι, χάρις εἰς τὴν ψυχραιμίαν των, κατώρθωσαν τὴν τελευταίαν στιγμὴν νὰ διασωθοῦν. Ἡ τελευταία ὁμὰς προσέβαλε τὴν οἰκίαν Χρ. Κρυνούπη, τὸν ὁποῖον οἱ συμμορῖται ἐτραυμάτισαν σοβαρῶς. Ἐν συνεχείᾳ οἱ ἐαμοσλαῦοι, διὰ νὰ ἐπεκτείνουν τὴν δολοφονικήν των δρᾶσιν κατεκρεούργησαν τὴν μητέρα τοῦ Κουνούπη, ἡλικίας 61 ἐτῶν, τῆς ὁποίας ἐπολτοποίησαν τὴν κεφαλήν. Ἐν συνεχείᾳ δὲ ἔσφαξαν κατὰ τὸν χειρότερον τρόπον τὰς ἀδελφάς του Κατίνα ἐτῶν 45 καὶ Ἑλένην ἐτῶν 20. Ὁ Κουνούπης ὑπέκυψε τὴν ἐπομένην εἰς τὰ τραύματά του. Τὸ σύνολον τῶν φονευθέντων πολιτῶν ἀνέρχεται εἰς 10 καὶ τῶν τραυματισθέντων εἰς 8. Ἐπυρπολήθησαν δὲ ἐν συνόλῳ 14 οἰκίαι.

Τμήματα στρατοῦ προσδραμόντα καὶ βοηθούμενα ὑπὸ τῆς χωροφυλακῆς ἐπετέθησαν ἐναντίον τῶν συμμοριτῶν, τοὺς ὁποίους, μετὰ τοὺς πρώτους πυροβολισμούς, ἔτρεψαν εἰς φυγήν. Παραμένει ὅμως πάντα ὁ τραγικὸς αὐτὸς ἀπολογισμὸς τῆς συμμοριακῆς ἐπιθέσεως τῆς 8ης Μαΐου ἐναντίον τῆς Βερροίας, ἡ ὁποία κατόπιν τῶν συνεχῶν προσβολῶν, ἃς ὑπέστη, ἔχει μεταβληθῆ εἰς ἀμόρφους σωροὺς ἐρειπίων. Αὐτὴ τὴν εἰκόνα δίδει σήμερον ἡ ἀνθοῦσα ἄλλοτε ἐμπορικὴ καὶ βιομηχανικὴ αὐτὴ πόλις τῆς Μακεδονίας, συνεπείᾳ τοῦ προδοτικοῦ ἀνταρτοπολέμου·

Ἄμφισσα. Ἐπὶ δύο ἔτη ἡ περιφέρεια τῆς Φωκίδος δέχεται ἀλύγιστη τὰ πλήγματα τῶν συμμοριτῶν. Μετὰ τὴν ἡρωϊκὴ Ἀράχωβα, μὲ τὸ πλῆθος τῶν θυμάτων εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ἑλληνικῆς ἰδέας, ἦτο ἐπόμενον οἱ Ἀμφισσεῖς νὰ περιμένουν τὴν σειράν των. Νὰ περιμένουν ὅμως πῶς; ὡπλισμένοι σὰν ἀστακοὶ ὅλοι. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες, γέροι καὶ παιδιά. Καὶ ἡ προσβολὴ ἐπραγματοποιήθη τὴν 3ην Νοεμβρίου 1947 ὑπὸ ἰσχυρῶν δυνάμεων συμμοριτῶν, ὑπερβαινουσῶν τοὺς 1.500. Ἡ ἐπίθεσις ἐγένετο ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς πόλεως, μὲ συνεχῆ πυρὰ ἐλαφρῶν καὶ βαρέων ὅπλων. Ἀλλὰ ἡ ἄμυνα τῶν γενναίων ὑπερασπιστῶν ἀνέτρεψεν τελικῶς τοὺς συμμορίτας. Τμήματα στρατοῦ, χωροφυλακῆς καὶ Μ.Α.Υ. καὶ ὅλοι οἱ πολῖται ἐπετέθησαν ἐναντίον τῶν εἰσβολέων, ἀντιτάξαντες σθεναρὰν μαχητικότητα.

Ἡ αἱματηρὰ σύγκρουσις διήρκεσεν ἀπὸ τῆς 1.35′ νυκτερινῆς μέχρι τῆς 4ης ἀπογευματινῆς τῆς ἑπομένης. Δηλαδὴ ἐπὶ 17 συνεχεῖς ὥρας, κατὰ τὰς ὁποίας τὸ ἠθικὸν τῶν ἀμυνομένων ὑπῆρξε συμπαγὲς καὶ κραταιὸν καὶ παρουσίαζεν ἐναργέστατα τὴν εἰκόνα τῆς θελήσεως καὶ ἀποφασιστικότητος ὅλων νὰ πολεμήσουν μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου καὶ νὰ πέσουν, ἀλλὰ νὰ μὴν ἀφήσουν τὰ ἀνθρωπόμορφα τέρατα νὰ μολύνουν τὴν γῆν τῶν πατέρων των. Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς πρώτης ἐπιθέσεως ἐπηκολούθησε δευτέρα τοιαύτη τὴν ἄλλην ἡμέρα καὶ τρίτη τὴν μεθεπομένην. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ἄγρυπνοι καὶ μὲ τὸ ὅπλο ἀνὰ χεῖρας, ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὰς ἐθνικὰς δυνάμεις, ἔδωσαν καὶ τὰς τρεῖς μάχας μὲ ἀπαράμιλλον ἡρωϊσμὸν καὶ ἐπροξένησαν ἀληθῆ πανωλεθρίαν εἰς τὰ πολυάριθμα στίφη τῶν συμμοριτῶν. Ἡ Ἄμφισσα ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου ἕως εἰς τὸ ἕτερον ἐσείετο διαρκῶς ἀπὸ τοὺς ἀδιαλείπτους κρότους τῶν ὅπλων, αὐτομάτων, πολυβόλων, χειροβομβίδων, πίατ, ἱσταμένη πάντοτε ἀκλόνητος καὶ ὑπερήφανος, δίδουσα τὸ παράδειγμα τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς θυσίας διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Πατρίδος.

Οἱ ἀκραῖοι δρόμοι καὶ οἱ παρακείμενοι τῆς πόλεως λόφοι ἦσαν κατάσπαρτοι ἀπὸ πτώματα συμμοριτῶν. Αἱ ἀπώλειαι Στρατοῦ, Χωροφυλακῆς καὶ Μ.Α.Υ. ἀνέρχονται εἰς 15 νεκροὺς καὶ 20 τραυματίας. Ἰδιῶται ἐφονεύθησαν 5 καὶ ἐτραυματίσθησαν 8. Οἱ συμμορῖται εἶχον 400 νεκροὺς καὶ πλῆθος τραυματιῶν. Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν τῶν ἀπωλειῶν των ὀφείλεται κατὰ ἕνα μεγάλο μέρος εἰς τὴν ἀεροπορίαν. Εἰδοποιηθὲν ἐγκαίρως, ἔσπευσεν ὑπεράνω τῆς Ἀμφίσσης ὁλόκληρον σμῆνος ἀεροπλάνων, τὰ ὁποῖα εὗρον ἀκαλύπτους τοὺς συμμορίτας καὶ τοὺς ἐπολυβολοῦσαν ἀπὸ μικροῦ ὕψους, θερῖσαν αὐτοὺς κυριολεκτικῶς.

Τὰ ἐγκλήματα ὅμως τῆς κομμουνιστικῆς θηριωδίας, ἔστω καὶ κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἑνὸς ἔτους, δὲν ἔχουν τέλος. Ὄχι μόνον διότι συνεχίζονται καὶ διαρκῶς αὐξάνουν ἀλλὰ διότι θὰ ἀπαιτοῦσαν πολλοὺς τόμους διὰ νὰ περιληφθοῦν. Ἀλλὰ καὶ πάλιν θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀποδοθοῦν ὅλα πλήρως. Δι' αὐτὸ θὰ πάρωμεν μόνον ἕνα μῆνα ἢ καλλίτερα ἕνα δεκαπενθήμερον, διὰ νὰ εἴμεθα περισσότερον ἐνήμεροι καὶ νὰ παρακολουθήσωμεν ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ τὰ ἔργα καὶ τὴν πολιτείαν τῶν ληστανταρτῶν τοῦ καπετὰν Μάρκο. Ξεφυλλίζοντας τὰς ἐφημερίδας σταματῶ-

μεν εἰς τὸν Μάϊον, τὸν κατ' ἐξοχὴν μῆνα τῶν ἀνθέων, ὅπου ἡ Ἑλληνικὴ φύσις ἀναγεννᾶται μὲ τὸ χαμόγελο τῶν ὡραιοτέρων ὑποσχέσεων τῆς ζωῆς. Διαβάσετε λοιπὸν τί ἔγινε τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ Μαΐου 1947:

«2 Μαΐου. Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Βερροίας, συμμορία, τῆς ὁποίας μετεῖχον καὶ γυναῖκες, ἐπετέθη χθὲς κατὰ τοῦ χωρίου Νεοκάστρου καὶ ἀφοῦ κατέσφαξε 14 κατοίκους, ἐνέπρησε 24 ἐκ τῶν 37 οἰκιῶν τοῦ χωρίου».

«3 Μαΐου. Χθὲς τὴν νύκτα συμμορία ὑπὸ τὸν καπετὰν 'Ανάποδον ἐπιδραμοῦσα εἰς Μετζενίτσαν Λοκρίδος ἐλεηλάτησεν ὅλην τὴν κωμόπολιν, ἐφόρτωσε τὰ λεηλατηθέντα εἴδη εἰς ζῷα καὶ ἀφοῦ ἀπήγαγε 4 γυναῖκες κατηυθύνθη πρὸς Νότον».

«4 Μαΐου. Κατὰ νυκτερινὴν ἀναφορὰν τῶν 'Αρχῶν Χωροφυλακῆς Εὐρυτανίας ἡ ληστοσυμμορία τοῦ καπετὰν Λευτέρη συνέλαβε χθὲς τὴν νύκτα παρὰ τὴν θέσιν «Ὑψηλὸς Σταυρὸς» τῆς περιφερείας Δομνίτσης, 7 ἐθνικόφρονας πολίτας μεταβαίνοντας διὰ προμήθειαν ἀραβοσίτου ὡς καὶ τὸν 70ετῆ γέροντα Γ. Δούκαν, πατέρα χωροφύλακος. Οἱ συμμορῖται ὡδήγησαν τοὺς συλληφθέντας εἰς ἐρημικὴν χαράδραν καὶ ἀφοῦ τοὺς ἐλήστευσαν καὶ τοὺς ἀπεγύμνωσαν, κατεκρεούργησαν τούτους κατὰ τὸν φρικωδέστερον τρόπον».

«5 Μαΐου. Χθὲς τὴν νύκτα συμμορία ἐπιδραμοῦσα κατὰ τοῦ χωρίου Κορνόβου Δομοκοῦ ἀπήγαγε τὸν πρόεδρον τῆς Κοινότητος 'Οδυσ. 'Αρβανίτην καὶ τὸν τυφλὸν Γ. Παναγιωτόπουλον ζητήσασα διὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν των 5 ἑκατομμύρια δραχμῶν. Τὸ ἀνωτέρω ποσὸν συνελέγη δι' ἐράνου, παρεδόθη δὲ εἰς τοὺς συμμορίτας, οἱ ὁποῖοι ἀντὶ νὰ παραδώσουν τοὺς ὁμήρους παρέδωσαν γελῶντες τὰ πτώματά των».

«8 Μαΐου. Ὁμὰς τριακοσιομελοῦς συμμορίας, ἡ ὁποία ἐπέδραμε κατὰ τοῦ χωρίου Ἅγιος Βασίλειος Φλωρίνης, εἰσελθοῦσα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐκ Σμύρνης ἀρχιμανδρίτου Δεληγιάννη, ἔσυρεν αὐτὸν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ ἐπολτοποίησε τὴν κεφαλήν του».

«7 Μαΐου. Εἰς τὸ χωρίον Παλαιόπυργος Λαρίσης οἱ συμμορῖται ἐφόνευσαν τὸν Χρ. Γεωργάκην ἐτῶν 60 καὶ τὸν Β. Κουτσίναν ἐτῶν 85 λόγῳ τῶν ἐθνικιστικῶν των φρονημάτων».

«8 Μαΐου. Οἱ συμμορῖται οἵτινες ἐπέδραμον κατὰ τοῦ Λιτοχώρου, ἀπήγαγον τέσσαρας γυναῖκας, διότι ἦσαν σύζυγοι ἐθνικοφρόνων. Τὰ πτώματα τῶν ἀπαχθεισῶν ἀνευρέθησαν κατα-

κερματισμένα καὶ κρεουργημένα κατὰ τὸν ἀπανθρωπότερον τρόπον».

«9 Μαΐου. Συμμορῖται εἰσελθόντες εἰς τὸ χωρίον Λιβαδερὸν Σερβίων συνέλαβον τοὺς τέσσαρας υἱοὺς τοῦ Π. Σιδέρη ὡς καὶ τὸν ἔγγονόν του, τοὺς ὁποίους καὶ ἐξετέλεσαν ἔξωθι τοῦ χωρίου διὰ λιθοβολισμοῦ καὶ ροπάλων, ὑπεχρέωσαν δὲ τὸν γέροντα πατέρα καὶ πάππον των νὰ παρίσταται εἰς τὸ μαρτύριον τῶν παιδιῶν καὶ τοῦ ἐγγονοῦ του».

«10 Μαΐου. Συμμορῖται ὑπὸ τὸν Λευτεριὰν καὶ Ψαριανὸν εἰσῆλθον εἰς Μεγάλο Χωριὸ τῆς Εὐρυτανίας καὶ ἐπυρπόλησαν 4 οἰκίας, ἐλεηλάτησαν ἄλλας 8 καὶ ἀπηγχόνισαν δημοσίᾳ ἕναν ἀνάπηρον πολέμου».

«11 Μαΐου. Εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ χωρίου Κρανὶ τῶν Γρεβενῶν οἱ συμμορῖται ἐδολοφόνησαν διὰ ριπῶν ὁπλοπολυβόλων 2 ἄνδρας, 7 γυναῖκας καὶ 1 νήπιον δύο ἐτῶν καὶ ἐτραυμάτισαν μίαν γυναῖκα».

«12 Μαΐου. Ἡ συμμορία Καραμπίρη, προσεγγίσασα τὰ κράσπεδα τοῦ Κορυσοῦ ἐπυρπόλησε τρεῖς οἰκίας. Ὁ 70ετὴς τυφλὸς Ἀθ. Κουτουφίσκος, τὸν ὁποῖον οἱ συμμορῖται ἠμπόδισαν διὰ πυροβολισμῶν νὰ ἐξέλθῃ, ἀπηνθρακώθη».

«13 Μαΐου. Εἰς τὸ χωρίον Κάλλιον-Δωρίδος συμμορῖται κατέσφαξαν τὴν Παναγιωτίτσαν Τριανταφύλλου, ἔγκυον ἑπτὰ μηνῶν. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου εἶναι ἀνάστατοι διὰ τὸ ἀποτρόπαιον ἔγκλημα τῶν ἐαμοσλαύων».

»14 Μαΐου. Ἡ συμμορία τοῦ καπετὰν Χατζάρα, καταγομένου ἐκ Λεπτοκαρυᾶς τοῦ Ὀλύμπου, σύρουσα 63 ὁμήρους χωρικοὺς καταγομένους ἐκ διαφόρων χωρίων τῶν Πιερίων τοῦ Ὀλύμπου, κατέσφαξεν αὐτοὺς εἰς τὸ χωρίον Μεσοχώρι. Μεταξὺ τῶν ἐκτελεσθέντων εἶναι καὶ ἡ νύμφη τοῦ Χατζάρα, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐχαρακτήρισεν ὡς ἀντιδραστικήν».

«15 Μαΐου. Συμμορῖται ἐλήστευσαν τοὺς ἐργάτας τοῦ ἐργοστασίου ἠλεκτροφωτισμοῦ τοῦ χωρίου Μονὴ Προδρόμου Σερρῶν, ἀφαιρέσαντες τὰ ροῦχα καὶ τὰ ὑποδήματά των, ἀπήγαγον δὲ καὶ τὸν μηχανουργὸν τοῦ ἐργοστασίου, τὸν ὁποῖον καὶ ἐξετέλεσαν. Τὸ πτῶμα του εὑρέθη τὴν ἐπομένην οἰκτρῶς κρεουργημένον».

Ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ δεκαπενθημέρου αὐτοῦ δὲν εἶναι πλήρης. Καὶ τοῦτο διότι ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἐγκλημάτων, ἅτινα ἔλα-

βον χώραν κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ἐσταχυολογήσαμεν τὰ πλέον χαρακτηριστικὰ τῆς αἱμοσταγοῦς δράσεως τῶν συμμοριτῶν. Ἐν τούτοις καὶ αὐτὰ δὲν εἶναι μοναδικά. Εἶναι ἕνα ἀπειροελάχιστον τμῆμα, μερικαὶ ἁπλαῖ εἰς τὴν ἀπαισιότητά των λεπτομέρειαι τοῦ γενικωτέρου ἐρυθροῦ ἐγκλήματος ἐναντίον τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων.

Τὰ ἀποκτηνωμένα αὐτόματα τοῦ Βαλκανικοῦ κομμουνισμοῦ, οἱ ἐαμοσλαῦοι ἔχουν κάμει ἔργον πλέον τὴν μόνιμον ἔφοδον ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ὅπου δι' αἰσχρᾶς ἀπάτης ἐγκατεστάθησαν εἰς τὰ βουνὰ μὲ τὴν ἐπιγραφὴν Ἐθνικὸν Ἀπελευθερωτικὸν Μέτωπον, ἔστρεψαν ταχέως τὴν λύσσαν των ἐναντίον τῶν ἐθνικοφρόνων Ἑλλήνων, τυραννοῦντες καὶ γδύνοντες τοὺς ἀτυχεῖς πληθυσμούς, κτυπῶντες καὶ σφάζοντες τὰς ἐθνικὰς ἀνταρτικὰς ὁμάδας, διαλύοντες τὰς ταξιαρχίας τοῦ Ἐλ Ἀλαμέϊν, μέχρις ὅτου τὴν ἐπομένην τῆς ἀπελευθερώσεως ἔπνιξαν τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸ αἷμα καὶ εἰς τὴν φωτιὰ τοῦ Δεκεμβριανοῦ ἐφιάλτου καὶ μέχρι χθὲς καὶ μέχρι σήμερον ἡ ἐπίθεσις δὲν ἐσταμάτησε, δὲν ἐκόπασε ποτέ. Δὲν διεκόπη ἀκόμη ὁ κόκκινος καταρράκτης τῆς βίας καὶ τοῦ κακοῦ, μὲ τὸ ρεῦμα ποὺ ξεκινᾷ ἀπὸ τόσον μακρυνὰς καὶ μεγάλας πηγάς.

Οἱ Ἄβαροι, οἱ Πετσενέγκοι, οἱ Ἄραβες, οἱ Καταλανοί, οἱ Σκύθαι, οἱ Νορμανδοί, ὅλαι αἱ ποικιλίαι τῶν ἐχθρικῶν στιφῶν πολιορκοῦν καὶ πάλιν τὰ τείχη τῆς Βασιλίδος. Ἡ διαφορὰ εἶναι ὅτι σήμερον εὑρίσκονται ἐντὸς τῶν τειχῶν καὶ σύμμαχοι τῶν ἐχθρῶν, ὄργανα καὶ πράκτορές των, οἵτινες ὡς ὀρδὴ δαιμόνων, καίουν καὶ σφάζουν.

Συμφώνως μὲ ἐπίσημα στατιστικὰ στοιχεῖα ὁ ἀριθμὸς τῶν σφαγιασθέντων ἀπὸ τῆς 12 Ὀκτωβρίου 1944—ἡμέρας τῆς ἀπελευθερώσεως—μέχρι 15 Νοεμβρίου 1947, ἀνέρχεται εἰς τεσσαράκοντα πέντε χιλιάδας ἑξακοσίους δέκα ἑπτά. Τρομακτικὸς ἀριθμός! 45.617 Ἕλληνας, ἀπὸ τὸν φιλήσυχον πολίτην μέχρι τοῦ ἀγροφύλακος τοῦ χωρίου, ἀπὸ τὸν ἐσταυρωμένον παπᾶ-Σκρέκαν ἕως τὰ νήπια τοῦ Μανδάλου, ἀπὸ τὴν θρυλικὴν δασκάλαν τοῦ Σκρᾶ ἕως τοὺς γέροντας τῶν 90 ἐτῶν καὶ τὰς ἐγκύους τῆς Πηγῆς, ἐσφάγησαν ἀπὸ τὰ ὄργανα τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, κατ' ἐντολὴν τῶν Σλαύων διὰ νὰ ἐξοντώσουν τὸν Ἑλληνισμὸν καὶ νὰ παραδώσουν ἐπὶ τῶν συνόρων εἰς τοὺς βορείους γείτονας τὸν σκελετὸν τῆς Ἑλλάδος.

Ἂν αὐταὶ αἱ ταξιαρχίαι τῶν σφαγιασθέντων, αἱ ἀποτελούμεναι ἐκ τεσσαράκοντα πέντε χιλιάδων ἑξακοσίων δέκα ἑπτὰ Ἑλλήνων, ἦτο δυνατὸν νὰ παραταχθοῦν καὶ νὰ παρελάσουν πρὸ τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἡνωμένων Ἐθνῶν, ἐκεῖ ὅπου ἀτυχῶς ἐξακολουθεῖ ν' ἀκούεται ἀναίσχυντος ἡ φωνὴ τῶν Σλαύων, ποίαν ἆρά γε ἐντύπωσιν θὰ προκαλοῦσαν; Πῶς θὰ ὑπεδέχοντο τὸ μακάβριον αὐτὸ θέαμα; Μήπως θὰ τοὺς διένεμαν ἀπὸ ἕνα δολλάριον τοῦ καθενὸς διὰ νὰ τοὺς ἐνισχύσουν... ὅπως ἔκαμαν εἰς ἡμᾶς τοὺς ζωντανούς; Θὰ ἦτο δύσκολον νὰ τὸ ὑποθέσωμεν. Οὔτε καὶ νὰ τὸ φαντασθῶμεν δὲν θὰ ἠθέλαμεν. Αἱ θυσίαι δὲν πληρώνονται μὲ κανένα νόμισμα. Καὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Σαλαμῖνος ἡ Ἑλλὰς ἔθεσε καὶ θέτει πάντα ὑπεράνω τῆς Νίκης, τὴν Δόξαν!...

45.617! Ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ ταφοῦν ὅλα αὐτὰ τὰ θύματα τῆς ἐαμοσλαυϊκῆς βαρβαρότητος εἰς μίαν πεδιάδα, δὲν θὰ ἔφθανεν τὸ βλέμμα μας ἕως ἐκεῖ ποὺ θὰ ἐτελείωναν οἱ σταυροί!...

Ἡ Ἑλλὰς ἐπολέμησε μὲ δύο σιδηρόφρακτες αὐτοκρατορίες καὶ ὁ ἀπολογισμὸς τῶν θυμάτων της συμποσοῦται εἰς τοὺς ἑξῆς ἀριθμούς:

Ἑλληνοϊταλικὸς πόλεμος. Νεκροί	15.700
Ἑλληνογερμανικὸς πόλμος. Νεκροί . . .	8.000
Θάνατοι ἀπὸ βομβαρδισμούς	3.000
Σύνολον ἀπωλειῶν τῶν δύο πολέμων . . .	26.700

Εἴκοσι ἓξ χιλιάδες ἑπτακόσιοι. Μεταπολεμικῶς σφαγιασθέντες ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς: 45.617!...

Οἱ ἄνθρωποι ὅμως ποὺ ὑπηρετοῦν εἰς τὸν διεθνῆ κομμουνιστικὸν τυχοδιωκτισμόν, ἔχουν τόσον σκληρυνθῆ, ὥστε τὰ ἐγκλήματά των ἐναντίον τῶν ἐμψύχων νὰ μὴ τοὺς ἀρκοῦν. Καὶ καταφέρονται μὲ τὴν ἰδίαν λύσσαν ἐναντίον τῶν ἀψύχων. Εἶναι καὶ αὐτὰ ἐγκλήματα ποὺ μαρτυροῦν τὴν μανίαν τοῦ χαλασμοῦ, τὴν δίψαν τῆς καταστροφῆς. Εἶναι πράξεις ποὺ πλήττουν τὸν μόχθον καὶ τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς τῶν πληθυσμῶν τῆς ὑπαίθρου, ποὺ δημιουργοῦν κατάστασιν δυσκολιῶν καὶ δυστυχίας εἰς ὁλοκλήρους περιοχάς, ποὺ παίρνουν τὸ ψωμὶ ἀπὸ τὸ στόμα τῶν πεινώντων καὶ τὸ πετοῦν εἰς τὰ σκουπίδια.

Ἂς ξεφυλλίσωμεν καὶ πάλιν τὰς ἐφημερίδας καὶ ἂς μεταφέρωμεν τὰς πλέον χαρακτηριστικὰς καταστροφάς, αἵτινες διε-

πράχθησαν κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἑξήκοντα ἡμερῶν:

«5 Μαΐου. Τμῆμα συμμορίας ἐπέδραμε κατὰ τοῦ Λιτοχώρου καὶ ἀνετίναξε τὸ ἐργοστάσιον παραγωγῆς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος εὑρισκόμενον ὀλίγον ἔξωθι τοῦ χωρίου».

«7 Μαΐου. Κατὰ τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ Βερμίου κατεσχέθη τὸ ἀρχεῖον τοῦ ἀρχηγείου τῶν συμμοριτῶν, τὸ ὁποῖον περιεῖχε διαταγὴν τοῦ ἀρχισυμμορίτου Διάκου πρὸς ὁμάδα κομμουνιστῶν σαμποτέρ, ἵνα προβῇ εἰς τὴν ἀνατίναξιν ἐν Βερροίᾳ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ἐργοστασίου, οἰκιῶν καὶ γεφυρῶν. Ἡ ὁμὰς τῶν σαμποτὲρ ἀπετελεῖτο ἀπὸ κοινοὺς ἐγκληματίας, διαρρήκτας, γύφτους κ.λ.π.».

«8 Μαΐου. Κομμουνιστικὴ συμμορία προέβη τὴν νύκτα εἰς ἀνατίναξιν τῆς βυθοκόρου «Στρυμών», ἥτις ἀπὸ ἡμερῶν ἀποπλεύσασα ἐκ Θεσσαλονίκης ὅπου αἱ μηχαναὶ αὐτῆς ἐχρησιμοποιοῦντο διὰ τὴν παροχὴν ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, εὑρίσκετο εἰς τὸν λιμενίσκον τῆς Πίδνας τοῦ Λουδία πρὸς διάνοιξιν τοῦ στομίου. Τρεῖς συμμορῖται, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἷς ἔφερε τὴν στολὴν ἐνωμοτάρχου καὶ εἷς ἄλλος φέρων δέματα, διέταξαν ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῶν αὐτομάτων των τοὺς τεχνίτας τῆς βυθοκόρου νὰ ἐπιβιβασθοῦν λέμβων καὶ νὰ ἀπομακρυνθοῦν, ἀφοῦ οἱ συμμορῖται τοὺς ἐλήστευσαν, ἀφαιρέσαντες ὅ,τι ἕκαστος ἔφερεν. Ἀκολούθως οἱ συμμορῖται ἔθεσαν δέσμας δυναμίτιδος εἰς διάφορα σημεῖα τῆς βυθοκόρου, τὴν ὁποίαν τελικῶς ἀνετίναξαν. Ἐπὶ τοῦ σκάφους ὑπῆρχον 25 τόννοι πετρελαίου, τὸ ὁποῖον ἀναφλεγὲν συνεπλήρωσε τὴν καταστροφήν».

Τὸ αἷμα χιλιάδων ἀθώων, θυμάτων τῶν ἐρυθρῶν δημίων, βοᾷ εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ χωριὰ τῆς Ἑλλάδος.

«12 Μαΐου. Εἰς τὸ χωρίον Βαπτιστὴ (Κιλκὶς) συμμορία ἐπιδραμοῦσα ἔκαυσε 27 οἰκίας ἐθνικοφρόνων καὶ 60 ἀχυρῶνας, κατέστρεψεν δὲ ἑτέρας 12 οἰκίας. Ἐπίσης ἐξετέλεσεν τοὺς Β. Βεργίδην καὶ Μαντζανίδην 78 ἐτῶν».

«12 Μαΐου. Ὁμὰς συμμοριτῶν κατέστρεψε τὸ ἠλεκτρικὸν ἐργοστάσιον τοῦ χωρίου Κάτω Λουτρακίου Ἐδέσσης καὶ τὸ ἠλεκτρικὸν ἐργοστάσιον τῶν Λουτρῶν Παζὰρ Ἐδέσσης».

«25 Μαΐου. Συμμορία διήρπασε τρόφιμα ἀπὸ τὸ χωρίον Γιαννούλα Ἕβρου, ἀπήγαγε τρεῖς χωρικοὺς καὶ μίαν γυναῖκα

καὶ ἐπυρπόλησεν 5 οἰκίας καὶ 4 σταύλους, μετὰ τῶν εἰς αὐτοὺς σταυλιζομένων μεγάλων ζώων».

«8 Ἰουνίου. Συμμορία ὑπὸ τὸν Ἀμύνταν ἐπυρπόλησε τὸ χωρίον Κρατερὸν ἀπέχον 1 χιλιόμετρον ἀπὸ τῆς σερβικῆς μεθορίου. Ἡ πυρπόλησις ἐγένετο τῇ προτροπῇ τῶν Σλαυοφώνων κατοίκων τοῦ χωρίου Μπούφιον, οἱ ὁποῖοι καὶ διεσκέδαζον εἰς τὰ πέριξ ὑψώματα, καθ' ὃν χρόνον ἐκαίετο τὸ χωρίον. Συνολικῶς ἐκάησαν τελείως 190 οἰκίαι τοῦ χωρίου, διεσώθησαν δὲ μόνον 10, τὸ σχολεῖον καὶ ἡ ἐκκλησία. Ἄλλη συμμορία ἐπυρπόλησε διὰ τρίτην φορὰν τὸ παρακείμενον χωρίον Ράκοβον».

«9 Ἰουνίου. Οἱ συμμορῖται ἐπανελθόντες εἰς Κρατερὸν ἐπυρπόλησαν τὰς ὑπολειφθείσας οἰκίας, ὡς καὶ τὸ σχολεῖον. Δὲν ἔμεινεν πλέον τίποτε».

«10 Ἰουνίου. Οἱ κάτοικοι τοῦ καταστραφέντος ὑπὸ τῶν ἐαμοσλαύων χωρίου Κρατερὸν εὑρίσκονται εἰς πλήρη ἐξαθλίωσιν δοθέντος, ὅτι ἐκτὸς τῶν κατοικιῶν των κατεστράφησαν διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τῆς λεηλασίας καὶ ὅλα τὰ ὑπάρχοντά των».

«10 Ἰουνίου. Συμμορῖται φέροντες στρατιωτικὰς στολὰς ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ χωρίου Δροσερὸν τῶν Γιαννιτσῶν καὶ ἐπυρπόλησαν 173 οἰκίας».

«17 Ἰουνίου. Ὁμὰς ἀναρχικῶν ἀνετίναξε διὰ δυναμίτιδος τὸ ὑδραγωγεῖον Καστορίας, εὑρισκόμενον 6 χιλιόμετρα ἔξω τῆς πόλεως. Τὸ ὑδραγωγεῖον κατεστράφη, διακοπείσης οὕτω τελείως τῆς ὑδρεύσεως τῆς πόλεως».

«18 Ἰουνίου. Συμμορῖται διωκόμενοι ὑπὸ τοῦ στρατοῦ, ἐπυρπόλησαν τὸ κτίριον τοῦ σχολείου Πολυνέρου, ἐνῷ διήρχοντο ἐν φυγῇ ἐκ τοῦ χωρίου».

«22 Ἰουνίου. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς παραμονῆς τῶν συμμοριτῶν εἰς τὴν περιφέρειαν Ξάνθης ὁ ἀγροτικὸς πληθυσμὸς ὑπέστη τὰ πάνδεινα. Ζῶα, γεωργικὰ προϊόντα καὶ οἰκιακὰ σκεύη ἀνηρπάγησαν ἀπὸ τοὺς συμμορίτας, μεταφερθέντα εἰς Βουλγαρίαν. Οἱ συλληφθέντες καὶ οἱ παραδοθέντες κατάθεσαν ὅτι οἱ ἀρχισυμμορῖται πωλοῦν εἰς τοὺς Βουλγάρους τὰ προϊόντα τῆς λεηλασίας των ἀντὶ χρυσῶν νομισμάτων».

«2 Ἰουλίου. Εἰς τὸ χωρίον Φυλακτὸν Ἔβρου οἱ συμμορῖται ἐνέπρησαν 25 οἰκίας».

«2 Ἰουλίου. Εἰς τὴν κωμόπολιν Ἀγυιὰ Βόλου συμμορῖται

ἐνέπρησαν ἓν καρροποιεῖον καὶ μίαν ἀποθήκην ξυλείας καὶ εἰς τὸ χωρίον 'Ανατολὴ 'Αγυιᾶς ἐπυρπόλησαν 4 οἰκίας».

«3 'Ιουλίου. Εἰς τὸ Φυλακτὸν Σουφλίου οἱ συμμορῖται ἐπυρπόλησαν 8 οἰκίας καὶ ἕνα ποιμνιοστάσιον μὲ 80 αἶγας, αἱ ὁποῖαι ἀπηνθρακώθησαν».

«3 'Ιουλίου. Χθὲς τὴν νύκτα μικρὰ ὁμὰς συμμοριτῶν εἰσῆλθεν εἰς τὸ χωρίον 'Αργυροπούλιον τῆς ἐπαρχίας Τυρνάβου καὶ ἐπυρπόλησε 18 οἰκίας. Αἱ ἐν λόγῳ οἰκίαι εἶχον καταστραφῆ ἐπὶ Γερμανῶν καὶ εἶχον ἀνεγερθῆ ἐκ νέου ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου 'Ανοικοδομήσεως. 'Επίσης συμμορῖται εἰς τὸ γειτονικὸν χωρίον Ροδιὰ ἐπυρπόλησαν 7 οἰκίας, ἀπήγαγον δὲ φεύγοντες καὶ μίαν γυναῖκα».

«4 'Ιουλίου. Συμμορῖται ἐνεδρεύοντες εἰς τὸ παρὰ τὴν Πελασγίαν τμῆμα τῆς ὁδοῦ Βόλου—Λαμίας, ἔθεσαν πῦρ καὶ κατέστρεψαν τὸ ἁλωνιστικὸν συγκρότημα τοῦ γεωργικοῦ συνεταιρισμοῦ Πτελεοῦ».

«4 'Ιουλίου. Τὴν νύκτα τῆς 2ας πρὸς 3ης 'Ιουλίου συμμορῖται εἰς τὸ χωρίον Πλατανούλια—Τυρνάβου κατέστρεψαν διὰ πυρὸς ἁλωνιστικὴν μηχανὴν καὶ ἐφόνευσαν δύο ἐργάτας. Οἱ συμμορῖται ἀπεπειράθησαν νὰ πυρπολήσουν καὶ μεγάλας ποσότητας σιτηρῶν, μέγα μέρος ὅμως τούτων διεσώθη χάρις εἰς τὴν ἔγκαιρον ἐπέμβασιν στρατιωτικῶν τμημάτων, τὰ ὁποῖα κατεδίωξαν τοὺς συμμορίτας».

'Αλλὰ δὲν τελειώνει ἐδῶ ὁ ἀπολογισμὸς τῶν καταστροφῶν τῶν 60 ἡμερῶν. Τὰ ἐγκλήματα ἐναντίον τῶν ἀψύχων εἶναι πολὺ περισσότερα. Πρέπει νὰ προστεθοῦν αἱ ἀνατινάξεις γεφυρῶν, αἱ καταστροφαὶ τηλεγραφικῶν καὶ τηλεφωνικῶν ἐγκαταστάσεων, οἱ σιδηροδρομικοὶ σταθμοί, αἱ ἀτμομηχαναί, αἱ σιδηροδρομικαὶ γραμμαὶ καὶ γενικῶς κάθε ἔργον κοινῆς ὠφελείας, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται «πολεμικὸς στόχος» καὶ ἐναντίον τοῦ ὁποίου οἱ συμμορῖται βάλλουν μὲ ὅλην των τὴν ἀγριότητα καὶ τὴν δαιμονοπληξίαν τῆς καταστροφῆς, ποὺ τοὺς διακρίνει.

«Οἱ δημοκρατικὲς ἐλευθερίες». «'Ο ἀγῶνας ἐνάντια στὸ φασισμό», «ὁ ἀγῶνας γιὰ τὸ λαό». «'Η τυραννία τῆς δεξιᾶς» εἶναι τὰ «μπαϊράκια» τοῦ «Δημοκρατικοῦ στρατοῦ», ἐν ὀνόματι τῶν ὁποίων ὁ συρφετὸς τῶν συμμοριτῶν σφάζει ἀθώους, κρεουργεῖ ὁμήρους, σκοτώνει ἐγκύους, καίει χωρία, ἀνατινάζει ἐργοστάσια καὶ γεφύρας, φονεύει ζῶα, πυρπολεῖ ἐσοδείας, ἀποτεφρώ-

νει ἐκκλησίας καὶ σχολεῖα καὶ κάνει μὲ δύο λέξεις δυστυχισμένην καὶ σκοτεινὴν τὴν ζωὴν τοῦ λαοῦ.

Καὶ τὸ ἐγκληματικὸν ὄργιον τῶν συμμοριτῶν, συνεχίζεται. Οἱ σλαυοκομμουνισταὶ ἐκτὸς τῶν ἐπιθέσεων ἐναντίον διαφόρων πόλεων καὶ χωρίων τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης, διενεργοῦν καὶ μεμονωμένας τινὰς ἐπιθέσεις εἰς μερικὰ σημεῖα τῆς Θεσσαλίας, τῆς Στερεᾶς καὶ τῆς Πελοποννήσου διὰ ν' ἀποδείξουν δῆθεν ὅτιὁ συμμοριακὸς ἀγὼν εἶναι γενικώτερος καὶ νὰ παραπλανήσουν τὴν Διεθνῆ Κοινὴν Γνώμην. 'Αλλ' οἱ ξένοι εἶναι πλέον καλῶς πληροφορημένοι περὶ τῶν σατανικῶν σκοπῶν, τοὺς ὁποίους ἐπιδιώκουν οἱ συμμορῖται.

'Εν τούτοις παραμένει γεγονός, ὅτι αἱ ἐπιθέσεις τῶν ληστανταρτῶν παρὰ τὰ λαμβανόμενα ἑκάστοτε ὑπὸ τοῦ Κράτους μέτρα, ὑφίστανται. 'Αλλὰ παντοῦ εὑρίσκουν προτεταμένα τὰ ἑλληνικὰ στήθη —βράχους ἐπὶ τῶν ὁποίων θραύονται αἱ ἐπιθέσεις των. Εἰς τὰ περισσότερα σημεῖα δὲν ὑπάρχει παρὰ μία μικρὰ δρὰξ χωροφυλάκων καὶ στρατιωτῶν, ποὺ ἀντιμετωπίζει πολλαπλασίας συμμοριακὰς δυνάμεις. Αὐτοὶ οἱ ὀλίγοι ὑπερασπισταὶ ὅμως, μαχόμενοι ὅπως οἱ Σπαρτιᾶται τοῦ Λεωνίδα, ὅπως οἱ ἥρωες τοῦ 21, ὅπως οἱ στρατιῶται μας εἰς τὸ 'Αλβανικὸν μέτωπον, ἀναδεικνύονται ἐφάμιλλοι αὐτῶν. Τοὺς ἐμψυχώνει ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν Πατρίδα, τὸ μῖσος ἐναντίον τῶν ὑπούλων ἐχθρῶν της, ἡ πεποίθησις ὅτι μάχονται διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς 'Ελλάδος καὶ διὰ τὸν ἀνθρώπινον πολιτισμόν. Συχνὰ πέντε ἢ δέκα χωροφύλακες ἀντιμετωπίζουν ἑκατό, διακοσίους, τριακοσίους συμμορίτας. 'Εκεῖνοι τοὺς καλοῦν νὰ παραδοθοῦν. Αἱ προσκλήσεις των ὅμως ἀποκρούονται μετὰ περιφρονήσεως."Οχι! «Οἱ "Ελληνες δὲν παραδίδονται εἰς τοὺς Βουλγάρους!». Οἱ "Ελληνες ὑπερασπίζονται τὴν 'Ελλάδα. "Εχουν μάθει θυσιάζουν τὴν ζωήν των, διὰ τὴν ζωὴν τῆς Πατρίδος.

Οἱ συμμορῖται λαμβάνουν σκληρὰ μαθήματα εἰς κάθε ἐπίθεσίν των. Καὶ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ των, ξεσποῦν μὲ ὅλην τὴν ἐξαγριωμένην θηριωδίαν των ἐναντίον τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ. Οἱ σκοποί των ὅμως δὲν ἐπετεύχθησαν. Καὶ οὔτε θὰ ἐπιτευχθοῦν. Αἱμάσσουσα ἡ Πατρὶς στηρίζεται εἰς τὰ ἡρωϊκὰ τέκνα της, καὶ πολὺ γρήγορα θὰ κατασυντρίψῃ καὶ τὸν τελευταῖον συμμορίτην καὶ θὰ ἐπουλώσῃ τὰς πληγάς της. Διότι ἡ 'Ελλὰς δὲν πεθαίνει!...

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΥΠΑΙΘΡΟΥ

ΕΚΕΙ ὅπου ἄλλοτε εἶχε στήσει τὸ βασίλειόν της ἡ γαλήνη, ἡ ἡσυχία, ἡ ἐργασία, ὁ μόχθος, ἐκεῖ ὅπου οἱ ἀπέραντοι καταπράσινοι κάμποι παρήγαγον ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ Ἀβραάμ, σήμερον θὰ συναντήσετε τὴν καταστροφή, τὸν πόνον, τὴν συμφορά, τὰ ἐρείπια, τοὺς τάφους!..

Εἶναι πραγματικῶς ἀπερίγραπτον τὸ δρᾶμα τῆς ἑλληνικῆς ὑπαίθρου καὶ κυρίως τῶν βορείων περιοχῶν μας, ποὺ ζοῦν ὑπὸ τὸν διαρκῆ ἐφιάλτη τῆς ἑαμοσλαυϊκῆς ἐπιδρομῆς. Ὁ σημερινὸς ἐπισκέπτης τῶν πόλεων καὶ χωρίων τῆς Βορείου Ἑλλάδος θὰ διαπιστώση κατὰ τὸν πλέον ἐμφανῆ τρόπον τὸν ἀδυσώπητον δυνάστην τοῦ Ἕλληνος χωρικοῦ—τὸν ἐμφύλιον πόλεμον—καὶ θὰ ἰδῇ τὴν παιζομένην τραγωδίαν, τὴν μεγαλυτέραν ἴσως τραγωδίαν τῆς ἱστορίας μας, εἰς βάρος τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ. Θὰ ἀντιληφθῆ ἐπίσης τὴν κτυπητὴν ἀλλαγὴν τῆς ἀτμοσφαίρας εἰς οἱανδήποτε βορειοελλαδικὴν πόλιν, ἐν συγκρίσει μὲ τὴν πρωτεύουσα τοῦ Κράτους, ζωγραφισμένην ὁλοζώντανη εἰς τὰ πρόσωπα τῶν δοκιμαζομένων ἀνθρώπων. Μίαν ἀλλαγὴν εἰς τὴν ἔκφρασιν ὅλων, ποὺ συνθέτουν ὁ πόνος, ἡ ἐντατικὴ προσπάθεια, ἡ ἀγωνία, τὰ πάθη, ἡ κόπωσις. Ἂν μάλιστα προχωρήση εἰς τὴν ἐνδοχώραν τῶν ἀστικῶν κέντρων καὶ φθάση ἕως τὰ μαρτυρικὰ χωριά, ἰδιαιτέρως τὰ ὀρεινά, τότε θὰ αἰσθανθῆ νὰ τὸν πνίγη ἕνα αἴσθημα πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεως, ἕνα αἴσθημα ἀγανακτήσεως ἐναντίον τῶν ἀπάτριδων ἐγκληματιῶν καὶ ἐλπίδων, πολλῶν ἐλπίδων ὅτι ταχέως ἡ νέμεσις θὰ ἐπιπέση ἀμείλικτος ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν ληστανταρτῶν.

Ἡ γενικὴ εἰκόνα τῆς Βορείου Ἑλλάδος καὶ εἰδικῶς τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης εἶναι δύσκολον νὰ δοθῆ πλήρης. Εἰς τὰ ὀρεινὰ χωριὰ ἔχει ἐγκατασταθῆ μονίμως ἡ ἐρήμωσις καὶ ὁ τρόμος. Εἰς τὰ ἐκτεταμένα πεδινὰ διαμερίσματα ποὺ

περιβάλλουν τὰς πόλεις, τὰ χωράφια μένουν ἀκαλλιέργητα. Οἱ χωρικοὶ ἐγκατέλειψαν τὰ σπίτια των καὶ ἔφυγαν ὡς ἂν κυνηγημένα πουλιά. Τὰ ἀστικὰ κέντρα πλημμυρίζουν ὁλονὲν καὶ περισσότερον ἀπὸ τὰ κύματα τῶν ἀνταρτοπλήκτων καὶ παρουσιάζουν ἀπειλητικὸν φαινόμενον συμφορήσεως. Φαντασθῆτε ἕναν ἀνθρώπινον ὀργανισμὸν εἰς τὰ ἄκρα τοῦ ὁποίου ἔχει σταματήσει ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος διὰ νὰ ἐντοπισθῇ εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὸν ἐγκέφαλον—ἂν ἦτο δυνατὸν—καὶ θὰ λάβετε μίαν ἰδέαν τῆς Βορείου Ἑλλάδος ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας.

Ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας τὰ πράγματα εἶνε κάπως ἁπαλότερα. Εἰς τὰ χωράφια βλέπετε ἀραιοὺς ἀγρότας νὰ καλλιεργοῦν, εἰς τοὺς δρόμους ὁδοστρωτῆρας νὰ πατοῦν τὰ χαλίκια, εἰς τὰ τενάγη τὰς βυθοκόρους τὰ ἀνοίγουν ἀντιπλημμυρικοὺς τάφρους. Ὁ πολεμικὸς ὀργασμὸς βέβαια ἀποκαλύπτεται εἰς ὅλην του τὴν ἔκτασιν μὲ τὰ ἀεροπλάνα, ποὺ ἄλλοτε πετοῦν ὡς ἂν ἀστραπὲς ἐπάνω ἀπὸ τὰ βουνὰ καὶ πολυβολοῦν, ἄλλοτε κατοπτεύουν μὲ ὑπομονὴν ἀνταρτοκρατουμένας περιοχάς, καὶ μὲ τοὺς στρατιῶτας καὶ χωροφύλακας ποὺ πηγαίνουν καὶ ἔρχονται σὲ στρατιωτικὰ αὐτοκίνητα, μετακινούμενα συνεχῶς εἰς ὅλους τοὺς δρόμους. Ὑπάρχει μιὰ κίνησις πληθυσμοῦ δραματική, ἀλλὰ σφύζουσα. Τὴν νύκτα ὅμως τὰ πράγματα ἀλλάζουν. Μόλις πέσῃ τὸ πρῶτο σκότος οἱ κάτοικοι κλειδώνουν τὰ πάντα : Τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν των, τὰ στόματά των καὶ τὰς ψυχάς των ἀκόμη. Τὴν ἡμέραν οἱ συμμορῖται κρύπτονται καὶ ἀναπαύονται καὶ ἐγκαταλείπουν τὰ ὁρμητήριά των μόλις ἀρχίσει ἡ νύκτα. Διὰ μέσου τοῦ σκότους βαδίζουν δύο, τρεῖς ἢ κα πέντε ὥρας καὶ κτυποῦν μὲ ἀπερίγραπτην μανίαν τὸν προκαθωρισμένον στόχον. Ἐπὶ πλέον ἔχουν ὑπὲρ ἑαυτῶν τὸ πλεονέκτημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ στόχου, διότι εἶνε εὔκολον νὰ γνωρίζουν τὴν δύναμιν τῶν φρουρῶν ποὺ θὰ κτυπήσουν. Ὁ στρατός, διὰ νὰ τοὺς πλήξῃ πρέπει νὰ τοὺς ἀναζητήσῃ εἰς τὰ κρυσφύγετά τους, τὰ ὁποῖα ὅμως εἶνε δύσκολον νὰ εὑρεθοῦν, διότι δὲν εἶνε πάντοτε κατοικούμενοι χῶροι. Ὁ στρατὸς δὲ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπανδρώσῃ ὅλα τὰ χωρία μὲ μίαν διμοιρίαν π. χ. εἰς ἕκαστον. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ πολυπαθὴς λαὸς δὲν παρουσιάζει σημεῖα κάμψεως. Ἡ ἀντοχή του εἶνε ἀτσάλινη, δοκιμασμένη ἀπὸ τὴν ἀνιστόρητον καὶ πολυαίμακτον Βουλγαρικὴν κατοχήν. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον χάρις εἰς τὸ ἀκμαῖον φρόνημα τοῦ λαοῦ, χά-

ρις εἰς τὴν πίστιν του πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ πεπρωμένα της, ὅσο πλησιάζει κανεὶς εἰς τὰς βορείους ἐπαρχίας, τὰς ἀκριτικάς μας περιοχάς, τόσον αἰσθάνεται ἰσχυρότερον τὸν παλμὸν τοῦ Ἔθνους. Καὶ πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι εἶναι ἕνας παλμὸς ἀληθινός, ἀλλὰ καὶ τόσο διαφορετικὸς ἀπὸ αὐτὸν ποὺ αἰσθανόμεθα ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας. Εἶναι δύσκολο νὰ καταλάβουμε τὴν ἐπικὴ ἀτμόσφαιρα, τὸν πολεμικό συναγερμὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Βορρᾶ. Πλημμύρα τὸ χακί. Χιλιάδες τὰ στρατιωτικὰ αὐτοκίνητα. Τμήματα, δυνάμεις, καταυλισμοί, κέντρα. Καὶ δίπλα ἡ ὕπαιθρος, ξεσηκωμένη στὸ πόδι, κοντὰ στὸ στρατιώτη μὲ τὰ πρόχειρα ὅπλα της, εἶνε ἕτοιμη ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν εἰσβολέα. Πολεμικὴ ζωὴ χωρὶς ἄνεσιν, χωρὶς στιγμὴ ἀναπαύσεως. Γιατὶ τὰ τιμημένα παιδιὰ τοῦ Λαοῦ ποὺ φοροῦν τὸ χακὶ δὲν ἐκτελοῦν τὴν ὑπηρεσία μόνον στὶς πόλεις καὶ δὲν προσφέρουν τὴν ζωή των μόνον εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν. Ἵστανται ἡμέρα καὶ νύκτα κατὰ σημαντικὸν ποσοστὸν ἄγρυπνοι φρουροὶ ἐπάνω εἰς ἀπροσίτους κορυφάς, εἰς ὑψώματα, εἰς στενά, εἰς σπουδαίας διαβάσεις καὶ γεφύρας. Μόνον τὸ ἀντίσκηνον τοὺς προστατεύει ἀπὸ τὴν βροχήν, ἀπὸ τὸ κρῦο, ἀπὸ τὸ χιόνι καὶ γύρω στὸ πρόχειρο αὐτόστρατόπεδο μιὰ ἁπλῆ σειρὰ συρματοπλέγματος. Οἱ μισοὶ κοιμοῦνται ἢ καλλίτερα λαγοκοιμοῦνται. Οἱ ἄλλοι μὲ τὸ χέρι στὴν σκανδάλη τοῦ αὐτομάτου περιμένουν τὸν «κατσαπλιᾶ».

Αἱ πόλεις καὶ τὰ χωρία τῶν βορείων ἐπαρχιῶν τῆς Ἑλλάδος κατέστησαν σήμερον ἐθνικὰ θυσιαστήρια καὶ βωμοὶ τῆς Πατρίδος.

Τὰς δυνάμεις μας, τοὺς σταθμούς μας, τὰς φρουράς μας, δὲν τὰς κτυποῦν πάντοτε οἱ συμμορῖται, παρὰ μόνον ὅταν βεβαιωθοῦν ὅτι οἱ ὑπερασπισταὶ τῆς Πατρίδος εἶναι ὀλίγοι. Τότε ξεκινοῦν τετρακόσιοι ἢ καὶ περισσότεροι διὰ νὰ κτυπήσουν πενῆντα στρατιώτας ἢ χωροφύλακας. Προστατευόμενοι ἀπὸ τὸ σκοτάδι μεταμφιέζονται εἰς ἀθώους χωρικοὺς καὶ προσπαθοῦν νὰ κτυπήσουν προδοτικά, ὕπουλα. Πολλὲς φορὲς ἀρκοῦνται εἰς τὸ νὰ κλέψουν, νὰ ἐξασφαλίσουν τροφάς, νὰ κάψουν σπίτια, νὰ σκοτώσουν, νὰ στρατολογήσουν βιαίως χωρικούς, νὰ ἀπαγάγουν γυναίκας.

Ὅταν ὅμως μυρισθοῦν ἐνισχύσεις, ὅταν ἀντιληφθοῦν στρατό, ὅταν καταλάβουν πῶς πρέπει νὰ πολεμήσουν ὅπως πολεμοῦν οἱ ἄνδρες, τότε τρέπονται εἰς φυγήν. Αὐτοὶ εἶναι οἱ «ἥρωες» τοῦ «Δημοκρατικοῦ στρατοῦ».

Ἡ Βόρειος Ἑλλὰς τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἶναι ἕνα μέτωπο τεράστιο, ἐκτεταμένο. Ἕνα μέτωπο ποὺ ἔχει ξεσηκώσει στρατὸν καὶ λαὸν ἕτοιμον διὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν προδοτικὸν εἰσβολέα. Μιὰ κραυγὴ ἐξέρχεται ἀπὸ ὅλην τὴν Ἑλληνικὴν ὕπαιθρον: «Ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τοὺς συμμορίτας, νὰ τελειώσουν τὰ δεινά». Ἕνας ἔντονος ἐθνικισμὸς κυριαρχεῖ παντοῦ. Στρατιῶται καὶ χωριάτες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, γέροι καὶ παιδιά, φλέγονται ἀπὸ τὴν ἀγάπη τῆς Πατρίδος. Καὶ ὅλοι πονοῦν καὶ ὅλοι μάχονται. Ἀλλὰ συγχρόνως ἕνα μῖσος, ἕνα ἀτελείωτο καὶ ἀφάνταστο μῖσος κατέχει στρατὸ καὶ λαὸ ἐναντίον τῆς ἀντεθνικῆς ἀνταρσίας καὶ τῶν πουλημένων ἑαμοσλαύων ὀργάνων της.

Ἡ Μακεδονία καὶ ἡ Θράκη δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὑφίστανται τὰς ἐπιθέσεις τῶν Σλαύων. Εἶναι νωποὶ ἀκόμη οἱ τάφοι τῶν χιλιάδων θυμάτων τῆς βουλγαρικῆς θηριωδίας, τὴν ὁποίαν ἐξώπλισαν καὶ ἐξαπέλυσαν κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ οἱ Γερμανοί. Τὸ αἷμα τῶν ἐθνομαρτύρων τοῦ Δοξάτου, τῆς Δράμας, τῶν Σερρῶν καὶ τῆς Καβάλλας, δὲν ἔχει ἀκόμη ξηρανθῆ. Ἡ εἰδεχθὴς σκιὰ τῶν Βουλγάρων σφαγέων καὶ ἐμπρηστῶν δὲν ἔχει σβύσει ἀκόμη ἀπὸ τοὺς δρόμους τῶν πόλεων καὶ τῶν μαρτυρικῶν χωρίων. Αἱ ἀγχόναι ὅπου εὗρον φρικτὸν καὶ μαρτυρικὸν θάνατον ἑκατοντάδες ἀθῶοι Ἕλληνες, γυναῖκες, ἄνδρες, ἱερεῖς, διδάσκαλοι καὶ προὔχοντες, στέκουν ἀκόμη ἀπαίσιες καὶ φρικαλέες ὑπομνήσεις τῆς φοβερᾶς καὶ ἀλησμονήτου ἐκείνης βουλγαρικῆς ἐπιδρομῆς...

Ἀλλ' ἕως πότε ἡ Βόρειος Ἑλλὰς θὰ σφάζεται καὶ θὰ ἐρημώνεται; Ἕως πότε ὁ λαὸς αὐτὸς θὰ εὑρίσκῃ τὴν ψυχικὴν ἀντοχὴν ν' ἀντιμετωπίζῃ διαρκῶς τὰς δολοφονικὰς ἐπιβουλὰς ξένων καὶ ἐγχωρίων πρακτόρων τοῦ ἐχθροῦ; Πότε ἐπὶ τέλους θὰ σταματήσῃ τὸ φρικτὸν αὐτὸ δρᾶμα, ποὺ ἐκτυλίσσεται μὲ ἥρωα τὸν μάρτυρα λαόν μας;

Τετρακόσιαι πέντε χιλιάδες εἶναι μέχρι τῆς στιγμῆς οἱ ἀνταρτόπληκτοι Ἕλληνες. Τόσοι εἶναι σήμερον — 29 Νοεμβρίου 1947 — οἱ ἄστεγοι, οἱ πεινῶντες, οἱ γυμνοί, οἱ στερηθέντες τῶν πάντων, οἱ περιφερόμενοι χωρὶς νὰ ἔχουν ποῦ τὴν κεφαλὴν κλῖναι. Γυναῖκες, γέροντες, παιδιὰ ἀπορφανισμένα. Χθὲς νοικοκυραῖοι καὶ μάλιστα πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, ὄχι ἁπλῶς εὔποροι, ἀλλὰ πλούσιοι, κτηματίαι, ἔμποροι, ἐπιστήμονες. Σήμερον ἐπαιτοῦν

ὀλίγον φαγητὸν καὶ μίαν γωνίαν διὰ νὰ περάσουν τὴν νύκτα.

Εἶναι οἱ Ἕλληνες τῶν παραμεθορίων ἐπαρχιῶν μας, τοὺς ὁποίους ἐξεσπίτωσεν ὁ «Δημοκρατικὸς στρατὸς» τῶν ληστῶν, τῶν σφαγέων, τῶν ἐμπρηστῶν. Ἐπροτίμησαν νὰ δώσουν τὰ πάντα καὶ πρῶτον ὅλων τὸ αἷμα των, διὰ νὰ διατηρήσουν τὸν ἐθνισμόν των, διὰ νὰ μείνουν Ἕλληνες καὶ ὄχι ἀνδράποδα καὶ δοῦλοι τοῦ Ἐμβὲρ Χότζα, τοῦ Τῖτο καὶ τοῦ Δημητρώφ. Καὶ πέραν τούτου ἔδωσαν τοὺς πατέρας των, τὰς συζύγους των, τοὺς ἀδελφούς των καὶ τὰ παιδιά των, διὰ νὰ εἴμεθα ἡμεῖς ἐδῶ κάτω ἐλεύθεροι.

Ἡ συμφορὰ τὴν ὁποίαν ὑπέστησαν καί τῆς ὁποίας ἔπεσαν θύματα εἶναι ἀσυγκρίτως μεγαλειτέρα καὶ τραγικωτέρα ἀπὸ τὴν συμφορὰν ἡ ὁποία ἔπληξε τὴν Ἑλληνικὴν Φυλὴν κατὰ τὴν τριπλῆν κατοχὴν τῶν Γερμανῶν, τῶν Ἰταλῶν καὶ Βουλγάρων.

Πρέπει νὰ ἰδῇ κανεὶς ἐκ τοῦ πλησίον τὰ καραβάνια τῶν πονεμένων ἀνθρώπων ποὺ ἀφήνουν τὰ σπίτια των, ἀφήνουν τὰ πάντα εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ παίρνουν ὑπὸ μάλης μίαν κουβέρτα καὶ ὁδοιποροῦν πρὸς τὸ ἄγνωστον. Εἰς τὰ πρόσωπα ὅλων εἶναι ζωγραφισμένη ἡ θλῖψις, ὁ πόνος τῆς ψυχῆς. Μὲ τὰ κεφάλια σκυφτά, σιωπηλοὶ βαδίζουν πρὸς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἑλλάδος, κυρίως πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην, ἐγκαταλείποντες ὄπισθέν των μόχθους καὶ ἀγῶνας μιᾶς ὁλοκλήρου ζωῆς, ἱδρῶτα καὶ ἐργασίαν τιμίαν διὰ νὰ καταφύγουν εἰς ἕνα ὑπόστεγο, εἰς μίαν ἄκρη ποὺ θὰ τοὺς ἐξασφαλίζῃ ὀλίγην ἡσυχίαν, ποὺ θὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸ δολοφονικὸ ὅπλο τοῦ συμμορίτου.

Ὅταν ἰδῇ κανεὶς αὐτοὺς τοὺς δυστυχεῖς, περίλυπους νὰ σύρουν τὴν κατάντια των καὶ τὴν συμφορά των εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ραγίσῃ ἡ καρδιά του ἀπὸ πόνον καὶ ὀδύνην.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ συμμοριακὸς ἀγὼν ἐντείνεται καὶ ἡ κατάστασις ἐπιδεινοῦται. Καὶ συγχρόνως ἐντείνεται καὶ ἐπιδεινοῦται τὸ δρᾶμα τῶν ἀγροτικῶν πληθυσμῶν τῆς χώρας. Ἡ ὕπαιθρος στενάζει, ὀλοφύρεται, πενθεῖ. Καὶ διερωτᾶται κανείς: Πρόκειται νὰ συνεχισθῇ ἡ τακτικὴ αὐτή; Ἀλλὰ «τὸ μαχαίρι ἔφθασε πειὰ στὸ κόκκαλο» καὶ ὅ,τι πρέπει νὰ γίνῃ ἂς γίνῃ μίαν ὥρα ἐνωρίτερον. Ἴσως ἂν καθυστερήσωμεν ὀλίγον ἀκόμη αὔριον θὰ θρηνήσωμεν περισσότερον. Αὔριον θὰ εἶναι πλέον ἀργά. Καὶ τότε; Ἀλλὰ ὅλοι πιστεύομεν ὅτι δὲν θὰ φθάσωμεν εἰς τὸ «καὶ τότε». Διότι ἂν φθάσωμεν δὲν πρέπει πρῶτα ἀπ'

ὅλα νὰ ὑπάρχη 'Ελλάς, νὰ ὑπάρχουν "Ελληνες. Μόνον στάχτη καὶ ἀποκαΐδια ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρχουν!..'Αποκαΐδια μέσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ ξαναγεννηθῆ πάλιν ἡ 'Ελλάς. Διότι ἡ 'Ελλὰς εἶναι ἀθάνατος καὶ αἰωνία!..

Μαζὶ ὅμως μὲ τοὺς 395.000 γυμνητεύοντας ἀνθρώπους, ἔχομεν καὶ 6.320 χωρία κατεστραμμένα, ἀπὸ τοὺς λησταντάρτας κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως—12 'Οκτωβρίου 1944 — ἕως σήμερον. 6.320 χωρία, συμφώνως μὲ τὴν ἐπίσημον στατιστικήν, εἶναι ἀκατοίκητα κατὰ τὸ πλεῖστον συνεπείᾳ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν ἐαμοβουλγάρων, οἱ ὁποῖοι ἀπ' ὅπου ἐπερνοῦσαν δὲν ἄφηναν τίποτε ὄρθιον. Πανταχοῦ τὸ πέρασμά των εἶχεν ὡς σύμβολον τὴν φωτιὰ καὶ τὸ τσεκοῦρι.

'Εὰν κανεὶς εἶχε μέλος τῆς οἰκογενείας του εἰς τὸν στρατόν, τὴν χωροφυλακὴν ἢ τὰς ΜΑΥ, τὸ σπίτι του ἔπρεπε νὰ καῆ ἐφ' ὅσον ἦτο προσιτόν, ἡ περιουσία του νὰ ἐξαφανισθῆ καὶ ὁ ἴδιος, ἐὰν δὲν κατέφυγεν εἰς τὴν πόλιν, νὰ σφαγῇ. 'Επὶ πλέον, ἡ οἰκογένειά του νὰ ἀπαχθῆ πιθανώτατα «ὅμηρος», διότι τελευταίως καὶ αὐτὸ παρετηρήθη εἰς εὐρεῖαν κλίμακα. "Αν πρόκειται περὶ «ὁμήρων» ἢ περὶ «μαρτύρων» αὐτὸ κανεὶς δὲν δύναται νὰ τὸ ξεύρῃ. 'Εξ ἄλλου, τὰ αὐτὰ ἀναμένουν καὶ τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν περιουσίαν τῶν παραδιδομένων συμμοριτῶν, ἐφ' ὅσον προέρχωνται ἀπὸ χωρία προσιτὰ εἰς τὰς συμμορίας.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀφοῦ ἐξαιρεθοῦν οἱ ἐκτελούμενοι καὶ οἱ ἀπαγόμενοι, ὁ πληθυσμὸς τῶν θιγομένων περιφερειῶν διηρέθη εἰς δύο κατηγορίας: Τῶν ἀνθρώπων ποὺ κατώρθωσαν νὰ καταφύγουν εἰς τὰς ἀσφαλεῖς πόλεις καὶ τῶν ἀνθρώπων ποὺ δι' οἱονδήποτε λόγον δὲν διέφυγαν, καὶ ἔχουν τὸ ψυχικὸν σθένος ν' ἀντιμετωπίσουν τοὺς ἐπιδρομεῖς, τασσόμενοι αὐθορμήτως παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν 'Εθνικῶν Δυνάμεων. 'Αλλὰ τόσον εἰς τὴν μίαν ὅσον καὶ εἰς τὴν ἄλλην περίπτωσιν τὸ χωρίον δὲν σώζεται ἀπὸ τὸν ἐμπρησμόν. 'Αλλ' ἂς ἀκολουθήσωμεν τοὺς κατοίκους τῆς καταδυναστευομένης 'Ελληνικῆς ὑπαίθρου. Οἱ πρῶτοι ἐξ αὐτῶν, ὅσοι δηλαδὴ ἐπῆραν τὰ μάτια των καὶ ἔφυγαν εἶνε ἀσφαλῶς τυχερότεροι, ἂν βεβαίως θεωρεῖται τύχη νὰ ἐγκαταλείψη κανεὶς τὰ πάντα εἰς τοὺς πέντε δρόμους καὶ νὰ φύγη. 'Εν τούτοις ἔτσι εἶναι. Καὶ τοῦτο διότι δὲν θὰ ὑπόκεινται εἰς βαρυτά-

τας ἀγγαρείας ποὺ ἐπιβάλλουν οἱ συμμορῖται, ἀγγαρείας ποὺ συχνὰ διεξάγονται νύκτα σὲ ἀπόκρημνα μονοπάτια καὶ σὲ ἄγρια δάση. Δὲν θὰ ἀναγκάζωνται νὰ φιλοξενοῦν καὶ νὰ περίποιοῦνται τοὺς σφαγεῖς των εἰς τὰ σπίτια των, δὲν θὰ βλέπουν τοὺς συμμορίτας νὰ φεύγουν συναποκομίζοντες τὰ κλινοσκεπάσματα ἢ καὶ τοὺς τσίγκους ἀκόμη τῆς στέγης των, διότι «τοὺς χρειάζεται ὁ ἀγώνας». Δὲν θὰ ζοῦν τὸν συνεχῆ ἐφιάλτην τῶν καμμένων καὶ πεινασμένων χωριῶν.

'Αλλὰ ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη κατηγορία μαρτύρων: Εἶναι οἱ κτηνοτρόφοι. Εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ὄχι μόνον αὐτοὶ πρέπει νὰ ζοῦν μακρυὰ ἀπὸ τοὺς κατωκημένους χώρους, ἀλλὰ καὶ τῶν ὁποίων ἡ περιουσία, τὰ ποίμνιά των, διὰ νὰ ὑπάρχουν, πρέπει νὰ εὑρίσκωνται μακρυὰ ἀπὸ τὰ χωριά. Τὸν χειμῶνα εἰς τοὺς κάμπους, τὸ καλοκαίρι εἰς τὰ βουνά. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὅμως μὲ τὰς ἀνάγκας ποὺ εἶχαν αἱ συμμορίαι καὶ μὲ τὴν βουλιμίαν των, τὰ ποίμνια διηρπάγησαν κατὰ ἕνα μεγάλο ποσοστόν. Δὲν ὑπάρχει ἀκριβὴς στατιστική, ἀλλὰ ὑπολογίζεται ὅτι λόγῳ τῶν ἁρπαγῶν τῶν συμμοριῶν ἡ σημαντικὴ προβατοτροφία τῆς 'Ηπείρου ἐμειώθη ἐφέτος τὸ καλοκαίρι κατὰ σαράντα τοῖς ἑκατὸ περίπου. Κατὰ τὴν τοπικὴν ἔκφρασιν πολλοὶ κτηνοτρόφοι «ἔμειναν μὲ τὴ γκλίτσα στὸ χέρι». Πόσοι ἀπὸ τοὺς ἄλλους θὰ παραμείνουν εἰς τὸ τέλος τῆς συμφορᾶς μὲ μειωμένα ἔστω ποίμνια; Καὶ ποῖος θὰ εἶναι τελικὰ ὁ ἀντίκτυπος ἐπὶ τῆς 'Εθνικῆς οἰκονομίας; Ποῖος θὰ εἶναι πρὸ παντὸς ὁ ἀντίκτυπος ἐπὶ τῆς τοπικῆς, τῆς περιωρισμένης ὀρεινῆς οἰκονομίας, δια τὴν ὁποίαν ἕνα ποίμνιον εἶναι ἕνα ἀξιόλογον κεφάλαιον, διὰ τὴν ὁποίαν ἕνα σπίτι ποὺ καίγεται μὲ τὰ ἔπιπλα καὶ τὸν ρουχισμόν του, θέλει ἐργασίαν καὶ στερήσεις μιᾶς γενεᾶς διὰ νὰ ξαναγίνῃ;

Καὶ ὅμως παρὰ τὰς διαπιστώσεις αὐτάς, αἵτινες βεβαίως δὲν εἶναι καθόλου ἄγνωστοι καὶ αἵτινες ἐπισημαίνουν τὸν ἄμεσον κίνδυνον ποὺ διατρέχει ἤδη ἡ 'Ελλάς, ἐξακολουθεῖ ἀτυχῶς ὁσημέραι νὰ ὀγκοῦται τὸ ρεῦμα τῆς νέας ἑλληνικῆς προσφυγικῆς τραγῳδίας.

'Ιδιαιτέρως χαρακτηριστικὴ εἶναι ἐν προκειμένῳ ἡ περιγραφὴ ἑνὸς Ἕλληνος ἐπισήμου μεταβάντος εἰς τὸ χωρίον Γοργόπη τοῦ Κιλκὶς τὴν ἑπομένην τῆς ἐπιδρομῆς τῶν ἑαμοσλαύων, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ συμμορῖται ἐξεδήλωσαν ὅλην των τὴν θη-

ριωδίαν μὲ ἀποτελέσματα τὴν ἀγρίαν σφαγὴν 20 φιλησύχων χωρικῶν, τὸν τραυματισμὸν 8, τόν ἐμπρησμὸν 30 οἰκιῶν καὶ τὴν γενικὴν λεηλασίαν ὁλοκλήρου τοῦ χωρίου. Ἰδοὺ ἕνα ἀπόσπασμα τῆς περιγραφῆς:

«... Εἶναι ἀδύνατον νὰ συλλάβῃ ἡ φαντασία τοῦ ἀνθρώπου τὰ συναισθήματα ποὺ νοιώσαμε ὅταν ἀντικρύσαμε τὴν δημιουργηθεῖσαν κατάστασιν στὸ χωριὸ Γοργόπη. Τὰ νεῦρα μας ἄρχισαν νὰ χαλαρώνουν, τὸ μυαλό μας εἶχεν ἀρχίσει νὰ σταματᾶ. Προσπαθούσαμε νὰ συγκεντρωθοῦμε. Ἦταν τόσο ἀπροσδόκητο τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρύζαμε. Στὰ πρόσωπα ὅλων τῶν κατοίκων ἦταν ζωγραφισμένη ἡ φρίκη καὶ ὁ πόνος, ὕστερα ἀπὸ τὶς τραγικὲς στιγμὲς ποὺ πέρασαν τὴν προηγουμένη νύκτα τῆς κολάσεως. Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶχε γίνει πνιγηρὴ ἀπὸ τὴν ὀξυτάτη ὀσμὴ τῶν ψημένων ἀνθρώπων καὶ ζώων καὶ τῶν καμμένων ἀντικειμένων. Τὰ περισσότερα σπίτια ἐκάπνιζαν ἀκόμη. Σὲ πολλὰ σημεῖα τῶν δρόμων τοῦ χωριοῦ ἦταν ριγμένα σφαγμένα πτώματα περιτριγυρισμένα ἀπὸ λίμνες αἱμάτων. Ἔβλεπε κανεὶς παιδάκια ποὺ τὸ προηγούμενο βράδυ ἔγιναν ὀρφανά, ἄνδρες ποὺ τὴν ἴδια ὥρα ἔμειναν δίχως οἰκογένεια, οἰκογένειες ποὺ μέσα σὲ λίγα λεπτὰ βρέθηκαν χωρίς σπίτι, χωρὶς περιουσία. Καὶ τὸ Κράτος ἀδύναμο νὰ τοὺς παρηγορήσῃ. Τὰ λόγια μας ἀνίκανα νὰ ρίξουν βάλσαμο στὴν πονεμένη τους ψυχή. Τί ἀξία εἶχαν γι' αὐτοὺς τὰ λίγα ροῦχα, τὰ λίγα τρόφιμα καὶ τὰ λίγα χρήματα ποὺ τοὺς μοιράσαμε, μπροστὰ στὴν φοβερὴ καταστροφὴ ποὺ τοὺς βρῆκε; Τί ἀξία εἶχαν γι' αὐτοὺς οἱ παρήγοροί μας λόγοι μπροστὰ στὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς ποὺ ἔπαθαν; Ἦταν τόσο μεγάλο τὸ κτύπημα ποὺ δέχτηκε ὁ ψυχικός τους κόσμος!...»

Ἐξ ἄλλου ἐπίσημος ἔκθεσις, σχετικῶς μὲ τὴν ἐπικρατοῦσαν κατάστασιν εἰς τὴν ὕπαιθρον, μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρει:

«... Χιλιάδες στρεμμάτων θὰ παραμείνουν κατὰ τὸν ἐρχόμενον χειμῶνα ἀκαλλιέργητα καὶ δὲν θὰ παραγάγουν κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος, λόγῳ τοῦ ὅτι οἱ «ἀντάρται» ἐξεδίωξαν τοὺς χωρικοὺς ἀπὸ τὰ κτήματά των. Νέοι Ἕλληνες, ἀγόρια καὶ κορίτσια «στρατολογοῦνται» ἀπὸ τοὺς συμμορίτας κατὰ ἑκατοντάδας, κατὰ ἑβδομάδα, ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως. Μεγάλο μέρος τοῦ σιδηροδρομικοῦ δικτύου τῆς Ἑλλάδος ἔχει παραλύσει ἐξ ἀφορμῆς πράξεων σαμποτάζ. Ἐπὶ πλέον, σχεδὸν

καθημερινῶς, συμμοριτικαὶ νάρκαι, ἀνατινάσσουν ἐπαρχιακὰ λεωφορεῖα μεταφέροντα ἐπιβάτας πολίτας...»

Διὰ νὰ φαντασθῇ κανεὶς τὸ δρᾶμα τῆς ὑπαίθρου πρέπει νὰ ἔχῃ ζήσει τὰς φοβερὰς στιγμὰς ἑνὸς τρομακτικοῦ σεισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει μεταβάλει τὰ πάντα εἰς ἐρείπια καὶ χάος.

Καὶ ὅμως παρὰ τὰ τραγικὰ ἡμερονύκτια ποὺ διέρχονται οἱ πληθυσμοὶ τῆς ὑπαίθρου, παρὰ τὰς ἀφαντάστους στερήσεις καὶ τὰ ἀπερίγραπτα δεινὰ ποὺ τοὺς εὗρον, παρὰ τὴν ἐφιαλτικὴν ἀγωνίαν ἂν θὰ εὑρίσκωνται τὴν ἑπομένην ἐν ζωῇ, ἵστανται ὄρθιοι, εὐθυτενεῖς καὶ ἀλύγιστοι ἐνώπιον τοῦ διαγραφομένου κινδύνου. Αἰσθάνονται τὴν ἀποπνικτικὴν δυσοσμίαν τοῦ πλησιάζοντος ἀνθρωπομόρφου θηρίου καὶ σφίγγουν τοὺς ὀδόντας των καὶ χαλυβδώνουν τὰς καρδίας των καὶ εἶναι ἕτοιμοι διὰ κάθε θυσίαν...

Ἕνας ἀγρότης 65 περίπου ἐτῶν ἀπὸ τὸ Σιδηρόκαστρον, ὀνόματι Κωνσταντῖνος Κιούσης, εἶπε αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ λόγια εἰς τὸν Νομάρχην τῆς περιφερείας του πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν :

« Ἀπὸ παιδὶ κρατῶ τὸ ὅπλο, εἶπε, καὶ διώχνω τοὺς Βουλγάρους ἀπὸ τὸ χωράφι μου... Δὲν θυμᾶμαι πόσους γνωστούς μου καὶ συγγενεῖς μου ἔχουν σφάξει ὡς τώρα οἱ Βούλγαροι. Τὸ σπίτι μου τρεῖς φορὲς τὄχω χτίσει ἀπὸ τὰ θεμέλια... Τώρα δὲν θὰ μποῦν στὴν Ἑλλάδα. Μ' ἂν τὸ καταφέρουν, θὰ κάτσω στὸ παράθυρο, θὰ σκοτώσω ὅσους προλάβω καὶ ὕστερα ἂς μὲ σκεπάσουν τὰ ἐρείπια τοῦ σπιτιοῦ μου...»

Αὐτὰ τὰ ἀποτελέσματα προεκάλεσεν εἰς τὸν λαὸν τῆς Βορείου Ἑλλάδος ὁ προδοτικὸς ἀγὼν τῶν συμμοριτῶν. Μὲ κυριαρχοῦν τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας ὑπὲρ τῆς Αἰωνίας Ἑλλάδος, ἀποφαστικοὶ καὶ ἀκατάβλητοι οἱ Ἕλληνες ἀκρίτες τῆς ἐλευθέρας ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἀναμένουν ὄρθιοι τὸν ἐρυθρὸν εἰσβολέα. Πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι τὸ στυγνὸ δρᾶμα τοῦ λαοῦ μας ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ τελειώσῃ. Θὰ τελειώσῃ γιατὶ ἐπάνω ἀπὸ τὰ ἐρείπια καὶ τοὺς τάφους, ἐκεῖ ψηλὰ εἰς τὴν μετώπην τῆς Ἑλληνικῆς ὑπαίθρου, εἶναι γραμμένη μὲ αἷμα ἡ ἀκατάλυτος φράσις τοῦ πρωταγωνιστοῦ τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος : «Ἐλευθερία ἢ θάνατος!...».

ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΑΘΕΟΙ καὶ προδόται, μὴ ἔχοντες ἴχνος ἀνθρωπισμοῦ, οἱ μυσαροὶ ἐαμοσλαῦοι, ἐσφαγίασαν μέχρι σήμερον 205 ἱερεῖς καὶ ἐπυρπόλησαν 68 Ναοὺς καὶ Μονάς. Ἀνέκαθεν οἱ κομμουνισταὶ ἔτρεφον ἄσπονδον μῖσος ἐναντίον τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, τῆς θρησκείας ποὺ διδάσκει τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον, τὴν προσευχὴν καὶ τὴν μετάνοιαν. Καὶ τοῦτο διότι ἡ θρησκεία εἰς τὴν ὁποίαν πιστεύουν οἱ ἀνόσιοι πράκτορες τοῦ Σλαυϊσμοῦ εἶναι ἡ βία καὶ τὸ ἔγκλημα, τὸ σφυρὶ καὶ τὸ δρεπάνι, μὲ τὸ ὁποῖον πολτοποιοῦν τὰς κεφαλὰς τῶν συνανθρώπων των καὶ κόπτουν τοὺς λαιμοὺς τῶν χριστιανῶν!.. Ἀντίχριστοι αὐτοὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ σεβασθοῦν τοὺς ἀγαθοὺς λευΐτας, τοὺς λειτουργοὺς τοῦ Ὑψίστου. Καὶ τοὺς κρεουργοῦν ὁσάκις δύνανται διὰ νὰ ἐκλείψουν μίαν ὥραν ἐνωρίτερον ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. Τὸ ἔνδοξον ἑλληνικὸν ράσον μὲ τὰς εὐκλεεῖς καὶ τιμίας παραδόσεις του, ποὺ ἐστάθη πάντοτε ὑπέρμαχον εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ Ἔθνους, εἶχε καταστῆ ἕνα σοβαρὸν ἐμπόδιον εἰς τὸν ἀνίερον δρόμον τῶν συμμοριτῶν καὶ ἐπεδόθησαν μὲ θηριώδη μανίαν νὰ τὸ ἐξοστρακίσουν. Ἔτσι ἐξηγοῦνται τὰ ἀνατριχιαστικὰ τὸ ὄντι ἐγκλήματα ἅτινα διέπραξαν οἱ ρυπαροὶ κόκκινοι λύκοι, ἐναντίον τῆς ἁγίας ἀποστολικῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Μὲ φανερὰν πρόθεσιν, ἐπολλαπλασίασαν τὸν τελευταῖον καιρὸν τοὺς προπηλακισμοὺς καὶ τὰς ἀτίμους ἀνευλαβείας των ἐναντίον τοῦ χριστιανισμοῦ, τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἠπιότητα τοῦ ὁποίου αἰσθάνονται ὡς σιωπηλὴν ἐπίκρισιν τοῦ ἀπανθρώπου ὀργίου των. Καὶ ἐλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ ἐσφαγίασαν 205 ἱερωμένους.

Ἀπίθανος φαίνεται ὁ ἀριθμός. Καὶ ὅμως, δὲν ἀποτελεῖ ἐξαγόμενον ἀνευθύνου στατιστικῆς. Προκύπτει ἀπὸ στοιχεῖα ἐπίσημα, συγκεντρωθέντα παρὰ τῆς Ἀνωτάτης Ἱερατικῆς Ἀρχῆς.

Ἡ Ρωσσικὴ ἐπανάστασις τοῦ 1918, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν πλέον ἐξτρεμιστικήν της περίοδον, δὲν εἶχε νὰ παρουσιάση, τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν, μίαν τόσον ἐγκληματικὴν σελίδα.

Ἐκ τῆς αὐτῆς ἁρμοδίας πηγῆς παρέχεται ἡ πληροφορία ὅτι μαζὶ μὲ τοὺς σφαγιασθέντας, κατόπιν φρικωδῶν βασανιστηρίων, κληρικοὺς—ἀρχιμανδρίτας, ἱερεῖς, διακόνους, μοναχοὺς— ἐλεηλατήθησαν καὶ ἐπυρπολήθησαν ἱεροὶ Ναοὶ καὶ ἱστορικαὶ Μοναί, τὰς ὁποίας ἐσεβάσθησαν ὅλοι οἱ βάρβαροι κατακτηταὶ ποὺ ἄφηναν κατὰ καιροὺς τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεώς των ἀπὸ τὴν γῆν τῆς Πατρίδος.

Οἱ συμμορῖται ἄδοντες τὸ κομμουνιστικὸν θούριον «εἰρήνη καὶ πολιτισμός», ἐπυρπόλησαν 68 ἐκκλησίας. Ἀποτελεῖ δὲ προσφιλὲς ἔθιμον τῆς ἀνταρσίας, μόλις καταλαμβάνουν οἱ συμμορῖται ἕνα χωριό, νὰ εἰσέρχωνται ἔφιπποι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸν Οἶκον τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ διαρπάσουν ὅ,τι τιμαλφὲς ὑπάρχει —ἀπὸ τὰ δισκοπότηρα μέχρι τῶν σταυρῶν τῆς Ἁγίας Τραπέζης—νὰ διακόπτουν τὴν προσευχὴν τοῦ ἱερέως μὲ ἕνα θανάσιμον πολυβολισμόν, νὰ ἀσελγοῦν πρὸ τῶν ἁγίων εἰκόνων, νὰ σταυλίζουν τοὺς ἵππους των ἐκεῖ ὅπου ὁ αἶνος καὶ τὸ θυμίαμα ἔχουν τὴν θέσιν των καὶ νὰ φεύγουν πανικόβλητοι μὲ τὸ πρῶτον μήνυμα ὅτι ὁ Ἐθνικὸς στρατὸς πλησιάζει.

Παραθέτομεν κατωτέρω μερικὰς περιπτώσεις μαρτυρικῶν θανατώσεων ἱερέων, χαρακτηριστικὰς τῆς βαρβαρότητος καὶ τῆς κτηνωδίας τῶν ἀναρχοκομμουνιστῶν. Οὕτω ὁ ἱερεὺς Ἀγαθάγγελος Καλλινικίδης, ἐτῶν 56, ἀνήκων εἰς τὴν Μητρόπολιν Θεσσαλονίκης εἶχε τοποθετηθῆ ὡς ἐφημέριος εἰς τὸ χωρίον Ἄσσηρον, ὅτε ἐξετελέσθη κατόπιν φρικτῶν βασανιστηρίων ὑπὸ τῶν συμμοριτῶν μὲ τὴν κατηγορίαν ὅτι ἀνέγνωσε τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν ἐπὶ νεκρῶν ταγματασφαλιτῶν—καίτοι εἶχε πράξει ὡς χριστιανὸς ἱερεὺς τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ νεκρῶν τῶν ἀνταρτῶν. Ὁ ἱερομόναχος Γεώργιος Παπανικολάου, ἐτῶν 45, ἐφημέριος εἰς Ἐλαιοχώριον Κασσανδρείας, περιερχόμενος ἀδείᾳ τῆς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης τὰ χωρία Λαγκαδᾶ μεθ' ἱερῶν λειψάνων καὶ συλλέγων ἐλέη ὑπὲρ τῆς Μονῆς Ἐλατάδων, ἐξετελέσθη ὑπὸ συμμοριτῶν διότι ἀπέρριψε μετὰ βδελυγμίας προτάσεις των νὰ προσχωρήση εἰς τὰς τάξεις των. Ὁ ἱερεὺς Χρῆστος Παπανικολάου ἐφημέριος Ἐξαμυλίου Λαγκαδᾶ, ἐτῶν 57, ἀπήχθη ὑπὸ

τῶν ἀνταρτῶν καὶ ἐξετελέσθη. Τὴν ἰδίαν τύχην εἶχον ὁ ἱερομόναχος Γερμανὸς Χιώτης καὶ ὁ ἐφημέριος Κουμαριᾶς, διότι εἰς συζητήσεις των ἐκαυτηρίασαν τὴν ἀνταρσίαν ἐναντίον τοῦ Ἔθνους. Ὁ ἱερεύς Νεόφυτος Κουμουρτζίδης ἐφημέριος Πλατέας ἀπήχθη ὑπὸ τῶν συμμοριτῶν καὶ ἐξετελέσθη διότι δὲν ἐνέδιδε εἰς τὴν πληρωμὴν 200 λιρῶν, τὰς ὁποίας τοῦ ἐζήτουν ὡς λύτρα διὰ νὰ τὸν ἀπελευθερώσουν. Τὸ πτῶμα τοῦ ἀτυχοῦς ἱερέως εὑρέθη οἰκτρῶς παραμορφωμένον, φέρον βαναύσους κακώσεις, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἀξιοῦ. Οἱ ἱερεῖς Γεώργιος Μιχαλόπουλος ἐφημέριος Ναούσης καὶ Κωνσταντῖνος Μπαϊράμης ἐφημέριος Νησελίου ἐκρεουργήθησαν διὰ σιδηροῦ ἐλάσματος, μὲ τὴν κατηγορίαν ὅτι κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἔψαλλον τὸ Πολυχρόνιον.

Ἀπὸ τὸν μαρτυρικὸν αὐτὸν κατάλογον τῶν σφαγιασθέντων ἱερέων εἶναι ἰδιαιτέρως τραγικὴ ἡ περίπτωσις τοῦ ἱερέως Γεωργίου Σκρέκα, ὅστις κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν συμμοριτῶν μὲ τὸν διὰ τῆς σταυρώσεως θάνατον. Ἀπὸ τὴν σχετικὴν ἔκθεσιν τῆς Μητροπόλεως Τρίκκης καὶ Σταγῶν ἀποσπῶμεν τὰ κάτωθι :

> ***Αἱ ψυχαὶ τῶν Μαρτύρων τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ζοῦν καὶ πάλιν. Οἱ Πατριάρχαι Σέργιος καὶ Γρηγόριος ὁ Ε', ὁ Ἐπίσκοπος Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Παπαφλέσσας, ὁ Ἡγούμενος τοῦ Ἀρκαδίου Γαβριὴλ καὶ τόσοι ἄλλοι δὲν ἀπέθανον. Τὸ τίμιον Ἑλληνικὸν ράσον θυσιάζεται καὶ σήμερον διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Πατρίδος.***

«... Τὴν νύκτα τῆς 27ης πρὸς τὴν 28ην Μαρτίου 1947 οἱ ἐαμοκομμουνισταὶ τοῦ χωρίου Μεγάρχη, Τρικκάλων, μεταβάντες εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱερέως Γεωργ. Σρέκα ἀπεγύμνωσαν αὐτὸν παντὸς περιουσιακοῦ στοιχείου. Μὴ ἀρκεσθέντες ὅμως εἰς τοῦτο, ἔκλεισαν τὸν ἀτυχῆ ἱερέα ἐντὸς σταύλου καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν δέρουν ἀνηλεῶς ζητοῦντες παρ' αὐτοῦ καὶ ἄλλα χρήματα, ἀφοῦ ἐξαπέστειλαν ἐν τῷ μεταξὺ τὰ κλαπέντα ἐξ αὐτοῦ ζῶα καὶ τρόφιμα εἰς τὸ χωρίον Πρόδρομος. Τὸν μελλοθάνατον ἐπεσκέφθη κατόπιν αἰτήσεώς του, ὁ ἱερεὺς τοῦ Γοργογυρίου, ὁ ὁποῖος καὶ παρεκάλεσε τὸν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν συμμοριτῶν ν' ἀφήσῃ ἐλεύθερον τὸν ἱερέα Σκρέκαν, ἀλλ' οὗτος ἀπήντησε, ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτε διότι λαμβάνει ἄλλοθεν διαταγάς. Μετ' ὀλίγον ὁ ἱερεὺς Σκρέκας ἠσπάσθη τὸν ἐφημέριον Γοργογυρίου καὶ τοῦ εἶπεν :

«Ὁ Θεὸς ξεύρει τί θὰ ἀπογίνω. Ἐὰν διὰ τοῦ μαρτυρίου μὲ καλεῖ κοντά του, ἄς εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνομά του. Ἄς γίνη τὸ θέλημά του.»

Δύο ἔφιπποι ληστανταρται παρέλαβαν κατόπιν τὸν μελλοθάνατον ἵνα τὸν περιφέρουν εἰς διάφορα χωρία καὶ ἐν τέλει τὸν ὡδήγησαν εἰς Νεραϊδοχώριον ὅπου τὸν ἐφυλάκισαν καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν ὑποβάλουν εἰς βασανιστήρια, τὰ ὁποῖα διήρκεσαν ἀπὸ τῆς 29ης Μαρτίου μέχρι τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς. Οἱ κακοῦργοι δὲν ἐσεβάσθησαν οὔτε τὴν ἁγίαν ἡμέραν τοῦ Πάθους τοῦ Θεανθρώπου, ἀλλ' ἐκτελοῦντες τὸ ἀπαίσιον σχέδιόν τους, ἐσταύρωσαν τὸν μάρτυρα ἱερέα ἐπὶ σταυροειδοῦς ἐξ ἐλάτης καὶ ὅταν ὑπέκυψεν εἰς τὸν μαρτυρικὸν αὐτὸν θάνατον, τὸν ἔρριψαν εἰς μίαν χαράδραν, τελείως γυμνόν, σκεπάσαντες τὸ πτῶμα του μὲ κλάδους καὶ μὲ σωρὸν λίθων, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ἐξαφανίσουν τὰ ἴχνη του.

Εὐθὺς ὅμως ὡς ἀπηλευθερώθη τὸ Νεραϊδοχώριον ἀπὸ τοὺς συμμορίτας ὁ ὑπολοχαγὸς Νικ. Χανδρὸς ἀναζητήσας τὸ πτῶμα τοῦ ἱερέως τὸ ἀνεῦρεν εἰς ἥν κατάστασιν περιγράφομεν.

Ἐκ τῆς ἰατροδικαστικῆς ἐξετάσεως προέκυψεν ὅτι ὁ μαρτυρικὸς ἱερεὺς ἐσταυρώθη ζῶν ἀκόμη. Ἡ κεφαλή του ἔφερε τρεῖς ὀπάς, ἀνὰ μίαν εἰς ἕκαστον κρόταφον καὶ μίαν εἰς τὸ μέσον τοῦ μετώπου, ἡ ὁποία ἐγένετο διὰ νὰ ἐμπήξουν οἱ βασανισταί του τὸν ἧλον τῆς κεφαλῆς. Ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς ἔφερε λογχισμὸν καὶ λόγῳ τῶν πολλαπλῶν καταγμάτων, αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες του ἦσαν κατακομματιασμένοι κυριολεκτικῶς, ἡ δὲ ὀφθαλμοί του ἐξορυγμένοι...»

Ὁ ἀρχιμανδρίτης Ε. Δεληγιάννης ἐφημέριος εἰς τὸ χωρίον Ἅγιος Παντελεήμων τῆς Φλωρίνης διεπομπεύθη καὶ ἐφονεύθη διὰ λιθοβολισμῶν, ἡ δὲ κεφαλή του ἐπολτοποιήθη. Τὸ πτῶμα του ἐρρίφθη εἰς τοὺς δρόμους. Ὁ ἱερεὺς Ἀθανάσιος Κροῖζος ἐκ Πολυκάστρου, συνελήφθη ὑπὸ συμμοριτῶν καὶ διετάχθη νὰ σκάψη τὸν τάφον του. Ἀφοῦ ἐβασανίσθη φρικτῶς ἐτοποθετήθη ἡμιθανὴς ἐντὸς τοῦ λάκκου, ὁ ὁποῖος ἐκαλύφθη ὑπὸ τῶν βασανιστῶν του μὲ χῶμα καὶ λίθους. Ὁ ἱερεὺς τοῦ χωρίου Μεγάλη Τράβα Διδυμοτείχου, ἐκάη ζῶν, ἀφοῦ πρῶτα περιέλουσαν τὴν γενειάδα του καὶ τὰ ράσα του διὰ βενζίνης. Ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς Σφαγιάδων, Μόδεστος Ἀνδρομανάκος, ἐξετελέσθη ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν, κατόπιν ἀνιέρου προθέσεως,

τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα. Αἱ συνθῆκαι τοῦ μαρτυρίου του ἀναφέρονται εἰς ἑτέραν ἔκθεσιν τοῦ Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν, τῆς ὁποίας περίληψις ἔχει ὡς ἑξῆς:

«...Ὁ μάρτυς ἱερεὺς εἶχεν χαρίσματα σπάνια εἰς τοὺς πολλοὺς καὶ ἦτο ἀνίκανος ἐκ χαρακτῆρος ὄχι μόνον νὰ διαπράξῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ διανοηθῇ κακόν. Αἰτία τῆς συλλήψεως καὶ τῆς μαρτυρικῆς ἐκτελέσεως τοῦ Ἀνδρομανάκου ὑπῆρξεν ὅτι οὗτος, ἐστιγμάτισεν ἀπὸ τῆς Ὡραίας Πύλης τῆς ἐν Μαλακασίᾳ ἐκκλησίας, τοὺς κομμουνιστάς, ἀφ' ἑνὸς μὲν διότι ἔγραφον εἰς τοὺς τοίχους τοῦ Ναοῦ τὰ γνωστὰ κομμουνιστικὰ καὶ ἀναρχικὰ συνθήματά των, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι ἐχρησιμοποίουν τὸν Ναὸν ὡς κρησφύγετον καὶ ὀχύρωμα. ἐν περιπτώσει προσβολῆς των ὑπὸ τοῦ Στρατοῦ. Ὁ κομμουνιστὴς Χ. Παπακυριάκος, μέλος τῆς αὐτοαμύνης τοῦ χωρίου, ἤκουσε τὰ λεχθέντα ὑπὸ τοῦ ἱερέως καὶ ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου του, ἐπίσης κομμουνιστοῦ Ε. Παπακυριάκου, εἰδοποίησαν σχετικῶς τοὺς συμμορίτας, οἱ ὁποῖοι τὸν συνέλαβον κατὰ τὴν νύκτα τῆς 2ας Ἀπριλίου καὶ τὸν ὡδήγησαν εἰς Ἀμπελοχώριον. Ἐκεῖθεν τὸν ὡδήγησαν εἰς Καλόγριανην, ὅπου τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων, κατόπιν παρακλήσεώς του, τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ μεταβῇ εἰς τὸν Ναόν. «Θέλω νὰ λειτουργήσω διὰ τελευταίαν φορὰν καὶ νὰ κοινωνήσω διότι δὲν ξεύρω πλέον ἐὰν θὰ κοινωνήσω ἄλλην φοράν. Ὁδηγοῦμαι εἰς τὰ μαρτύριον ὑπὸ 5 κομμουνιστῶν», εἶπεν εἰς τὸν ἐφημέριον τοῦ χωρίου.

Ἀπὸ τὴν Καλόγριανην οἱ συνοδοί του τὸν ὡδήγησαν εἰς Νεραϊδοχώριον, ὅπου εἰς τὴν θέσιν «Μαντανίκα» τὸν ἐξετέλεσαν διὰ σκαπάνης, ἀφοῦ πρῶτον ποικιλοτρόπως τὸν ἐβασάνισαν. Πρὸ τῆς ἐκτελέσεώς του τὸν ἀπεγύμνωσαν πρὸς καταισχύνην καὶ ἀφοῦ διὰ μαχαιρῶν καὶ ξυλοκοπημάτων τὸν κατεβασάνισαν, κατόπιν διὰ τοῦ αἰχμηροῦ μέρους τοῦ κασμᾶ ἔθραυσαν τὸ κρανίον του καὶ οὕτω παρεμορφώθη τελείως ἡ κεφαλή του. Τὸν ἐξετέλεσαν εἰς μίαν στάσιν τοῦ σώματος κυρτοειδῆ. Ἔτσι τὸν ἀνεῦρε τμῆμα στρατοῦ ὅταν ἀργότερον εἰσῆλθεν εἰς Νεραϊδοχώριον καὶ ἐμερίμνησε διὰ τὴν ταφήν του.

Ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα κατορθώματα τῶν συμμοριτῶν εἶναι καὶ ὁ μαρτυρικὸς διὰ λογχισμοῦ θάνατος τοῦ ἱερέως Ἀθανασίου Πιᾶ, πατρός πέντε τέκνων, εἰς τὴν Ἐλατόβρυσιν Ναυπακτίας. Ἰδοὺ πῶς περιγράφονται αἱ φρικιαστικαὶ συνθῆκαι τοῦ

ἀνομολογήτου αὐτοῦ ἐγκλήματος τῶν ἀναρχικῶν, εἰς μίαν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Π. Παπαδογεώργου:

«...Τὰς σωματικὰς καὶ πνευματικάς του δυνάμεις ὁ Παπαθανάσης τὰς διέθετε διὰ νὰ λιγοστέψῃ τὸν πόνο καὶ τὴν ἀθλιότητα τῶν γύρω του. Ἡ φήμη του ὡς ἀγαθοῦ λευΐτου εἶχε περάσει τὰ ὅρια τῆς ἐπαρχίας. Καὶ ὅμως... Ἦταν μεσονύκτιον ὅταν οἱ συμμορῖται ἔκρουσαν τὴν θύραν τοῦ ἱερέως. Καὶ ὅταν ἕνας ἐξ αὐτῶν τὸν διέταξε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, ὁ Παπαθανάσης ἐννόησεν ἀμέσως τί τὸν ἐπερίμενε. Ἔκαμε τὴν τελευταίαν του προσευχήν, ἐφόρεσε τὰ ἄμφιά του καὶ ἐξεκίνησε μὲ τὴν συνοδεία διὰ τὸν «Γολγοθᾶν». Ἦτο ἀνηφορικὸς ὁ δρόμος ποὺ ὁδηγοῦσεν εἰς τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου καὶ ἐχρειάσθη μία ὥρα διὰ νὰ φθάσουν. Καθ' ὁδὸν οἱ συμμορῖται δὲν παρέλειπον εὐκαιρίαν ἀπὸ τοῦ νὰ ὑβρίζουν τὸν ἱερέα καὶ νὰ τὸν χλευάζουν μὲ ἀκατονομάστους φράσεις. Ὅταν τέλος εἶπαν εἰς τὸν μελλοθάνατον ὅτι εἰς τὸ δασῶδες ἐκεῖνο μέρος τοῦ λοφίσκου θὰ τὸν ἐξετέλουν, ὁ δυστυχὴς ἱερεὺς δὲν ἐπρόφθασε οὔτε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ νὰ κάμῃ. Ὡς ὄρνεα, ἀστραπιαίως, ἐπέπεσαν κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἔδεσαν εἰς τὸν κορμὸν ἑνὸς ἐλάτου. Καὶ ἐνῷ τὰ τρέμοντα χείλη τοῦ ἱερωμένου ἐψιθύριζαν μίαν εὐχήν, ὁ συμμορίτης Μποῦγος ἐκάρφωσε βαθειὰ τὴν λόγχην του εἰς τὴν ἀριστερὰν ὠμοπλάτην τοῦ μάρτυρος κληρικοῦ. Τὴν ἄφησε δὲ ἐκεῖ στὸ πονεμένο κορμὶ τοῦ τραγικοῦ θύματος καὶ ἐκάθησε μὲ τοὺς ἄλλους ἐναντί του διὰ νὰ ἀκούουν τὰς οἰμωγὰς καὶ νὰ βλέπουν τὰς συσπάσεις τοῦ προσώπου τοῦ ἱερέως, ἀπὸ τὴν ὀδύνην καὶ τὸ ἄλγος ποὺ ᾐσθάνετο. Χωρὶς ἴχνος ἀνθρωπισμοῦ, οἱ ἄθεοι ἤρχισαν νὰ καπνίζουν ἀτάραχοι, παρακολουθοῦντες μὲ σαδιστικὴν ἱκανοποίησιν τὸ μαρτύριον τοῦ ἱερέως. Μετὰ τὸ κάπνισμα ὁ ἴδιος συμμορίτης ἀνέσυρε τὴν αἱμοστάζουσαν λόγχην ἀπὸ τὸν λιπόθυμον ἱερέα καὶ τὴν ἐβύθισε μετὰ λύσσης εἰς τὴν ἑτέραν ὠμοπλάτην του. Ἐπηκολούθησε μία μικρὰ παῦσις καὶ κατόπιν ἐσκέφθησαν ὅτι δὲν εἶχαν καιρὸ νὰ περιμένουν τὸ τέλος του. Διὰ νὰ κορέσουν δὲ τὸ μῖσος των συντομώτερον ἤρχισαν νὰ τὸν λιθοβολοῦν καὶ νὰ τὸν λογχίζουν εἰς τὴν κοιλίαν καὶ εἰς ἄλλα μέρη τοῦ σώματος καὶ τέλος τοῦ ἔδωσαν τὸν τελειωτικὸν λογχισμὸν διαρρήξαντες εἰς δύο τὸ κρανίον του!...»

Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἱερέως Κωνταντίνου Σπανοῦ, ἐφημερίου εἰς τὸ χωρίον Νεράϊδα τῆς Εὐρυτανίας, ἀποτελεῖ ἕνα στυγερὸν

ἔγκλημα ἀπὸ τὰ ἐλάχιστα ποὺ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ ἱστορία καὶ τῶν πλέον εἰδεχθῶν κακούργων. Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1947 εἰκοσαμελὴς συμμορία ἀναρχικῶν εἰσῆλθεν εἰς τὸ χωρίον Νεράϊδα καὶ ἀφοῦ διήρπασε τὰ τρόφιμα καὶ τὰ τιμαλφῆ, ἐπυρπόλησε 4 οἰκίας καὶ ἀπήγαγε 11 ἰδιώτας, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν ἱερέα Κων. Σπανόν. Οἱ ἀπαχθέντες ἐπὶ πέντε ἡμέρας ὑφίσταντο ἀνήκουστα βασανιστήρια. Ἡ μανία ὅμως τῶν συμμοριτῶν ἐξέσπασε περισσότερον ἐπὶ τοῦ ἱερέως, τὸν ὁποῖον ἐθεώρουν ἄσπονδον ἐχθρὸν τοῦ «δημοκρατικοῦ» των ἀγῶνος. Καὶ ὁ κληρικὸς αὐτὸς δὲν ἦτο παρὰ ἕνας ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ποὺ δὲν εἶχε κάμει κακὸ εἰς οὐδένα. Ἐν τούτοις οἱ συμμορῖται τὸν ἔδειραν μέχρις αἵματος. Τοῦ ἐξερρίζωσαν τὰ γένεια καὶ τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς του ἐνώπιον τῆς πρεσβυτέρας του, ἡ ὁποία ὠλοφύρετο διαρκῶς καὶ ἱκέτευε τοὺς ἐγκληματίας νὰ σταματήσουν τὰ βασανιστήρια. Καὶ πράγματι τὰ διέκοψαν διὰ νὰ τοῦ εἴπουν ἱταμώτατα: «Παπᾶ ἑτοιμάσου νὰ πεθάνῃς». Ὁ ἱερεὺς ἡμιθανὴς σχεδὸν τοὺς παρεκάλεσε νὰ τὸν ἀφήσουν ὀλίγα λεπτὰ διὰ νὰ προσευχηθῇ. «Πὲς ὅ,τι θέλεις, τραγόπαπα», τοῦ ἀπήντησαν. Καὶ ὁ δυστυχὴς ἱερωμένος στρέφεται πρὸς Ἀνατολὰς καὶ γονατίζει, ὑψώνων τὰς χεῖρας του ἵνα δεηθῇ πρὸς τὸν Ὕψιστον καὶ συγχωρήσῃ τοὺς δημίους του. Μόλις ὅμως ὁ ἱερεὺς ἐπρόφερεν γονατιστὸς τὴν πρώτην λέξιν: «Πάτερ μου» ἕνας ἀπαίσιος συμμορίτης τοῦ κατέφερεν ἐκ τῶν ὄπισθεν εἰς τὴν κεφαλὴν ἰσχυρὸν κτύπημα μὲ ἕνα χονδρὸ ξύλο καὶ τὸν ἀφῆκεν ἄπνουν.

Ἰδιαιτέρως ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ περιγραφὴ τῆς ἐπιθέσεως καὶ λεηλασίας ὑπὸ τῶν συμμοριτῶν τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἀγάθωνος παρὰ τὴν Ὑπάτην. Οὕτω τὴν 29ην Αὐγούστου 1947 τριακονταμελὴς συμμορία κομμουνιστῶν ὁδηγούντων ὑποζύγια διὰ τὴν φόρτωσιν λαφύρων, ἐπέδραμεν ἐναντίον τῆς Μονῆς καὶ προέβη εἰς ἁρπαγὰς ὅλων τῶν τροφίμων καὶ παντὸς κινητοῦ ἀντικειμένου. Ὅ,τι δὲ δὲν ἠδύναντο νὰ παραλάβουν, τὸ κατέστρεφαν ἐν τῇ μανίᾳ των. Οὕτω, κατεδάφισαν τὸν ἀλευρόμυλον τῆς Μονῆς καὶ ἀνέτρεψαν τὰς ὑπαρχούσας 6 κυψέλας. Νομίζοντες δέ, ὅτι θὰ εὕρισκαν λίρας καὶ μετρητά, ἐκρήμνισαν ὁλόκληρον τοῖχον τῆς Μονῆς διὰ νὰ διαρρήξουν τὸ ἐντειχισμένον χρηματοκιβώτιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὅμως δὲν εὗρον τίποτε ἄλλο πλὴν τῶν ἀπὸ τουρκοκρατίας χρονολογουμένων τίτλων τοῦ Μοναστηριοῦ. Μεθ' ὃ ἔθεσαν χεῖρα ἐπὶ τῶν ἀφιερωμάτων καὶ τῶν

ἱερῶν κειμηλίων. Εἰς τὴν Μονὴν ἐφυλάσσοντο πέντε λείψανα ἁγίων, ἐντὸς ἀργυρῶν θηκῶν, αἱ ὁποῖαι ἦσαν θαύματα Βυζαντινῆς τέχνης. Αἱ λειψανοθῆκαι αὐταὶ διηρπάγησαν, τὸ δὲ περιεχόμενον των (ὀστᾶ ἁγίων καὶ ἄλλα ἱερὰ λείψανα) διεσκορπίσθησαν λακτιζόμενα δίκην ἀπορριμμάτων ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Διὰ νὰ ἀφαιρέσουν δὲ τὰς ἀργυροεπιχρύσους ἐπενδύσεις των, κατεθρυμμάτισαν δύο σταυρούς εὐλογίας, ἀριστουργήματα ξυλογλυπτικῆς. Ὁ παραμείνας εἰς τὴν Μονὴν ὑπέργηρως μοναχὸς — ὁ ἡγούμενος καὶ τρεῖς μοναχοὶ εἶχον ἐγκαίρως δραπετεύσει γνωρίζοντες τί τοὺς ἀνέμενεν — μετὰ φρίκης παρακολουθῶν τὴν ἱερόσυλον δήωσιν, προσεπάθησε νὰ φέρῃ εἰς κἄποιαν συναίσθησιν τοὺς πεπωρωμένους συμμορίτας :

— Γιατί, εὐλογημένοι, πετᾶτε ἔτσι αὐτὰ τὰ ἱερὰ λείψανα καὶ τὰ κειμήλια ; Εἶναι ἁμαρτία !...

— Θὰ τὰ σπάσουμε ὅλα ! Δὲ θὰ τ' ἀφίσουμε νὰ κοροϊδεύεται σεῖς τὸν κόσμο... ἀπήντησαν οἱ «ἀγωνιστὲς τῆς λεφτεριᾶς».

Καὶ ὅταν κάποιος ἐκ τῶν ἰδίων, κινηθεὶς ἀπὸ κἄποιο ὑπόλειμμα εὐλαβείας, ἐπρότεινε ν' ἀφίσουν ὀλίγον λάδι διὰ τὸ ἄναμα τῶν κανδηλιῶν, οἱ ἄλλοι τὸν ἐπροπηλάκισαν, φωνάζοντες :

— Δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ λάδι τὰ σανίδια !..

Ἔτσι ἐννοοῦν οἱ συμμορῖται τὴν θρησκείαν, ἔτσι σέβονται τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια τῆς Χριστιανωσύνης, ἔτσι ἐσταύρωσαν ἱερεῖς καὶ ἐπολτοποίησαν ἄλλους, ἔτσι μετέβαλαν τοὺς Ναοὺς εἰς σταύλους καὶ ἠσέβησαν κτηνωδῶς πρὸς τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν. Ἀλλὰ διατί τὸ θανάσιμον αὐτὸ μῖσος τῶν ληστανταρτῶν ἐναντίον τοῦ Ἑλληνικοῦ κλήρου ; Διότι οἱ ἱερεῖς ἐκ παραδόσεως εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένοι μὲ τὸ Ἔθνος καὶ ἀπέβησαν πάντοτε ἐμψυχωταὶ καὶ ὁδηγοὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ εἰς τοὺς ἀγῶνας του ὑπὲρ τῆς Θρησκείας, τῆς Πατρίδος καὶ τῆς Ἐλευθερίας. Καὶ οἱ ἑαμοσλαῦοι βδελύσσονται καὶ τὴν Θρησκείαν καὶ τὴν Πατρίδα καὶ τὴν Ἐλευθερίαν καὶ ἀγωνίζονται πῶς νὰ τὰς καταργήσουν καὶ πῶς νὰ παραδώσουν τὸ ταχύτερον τὰ ἅγια τοῖς κυσοῖ. Δι' αὐτὸ ὁσάκις οἱ ἱερεῖς πίπτουν εἰς τοὺς αἱμοσταγεῖς ὄνυχας τῶν ἐρυθρῶν λύκων, προστίθενται νέαι σελίδες εἰς τὸ μαρτυρολόγιον τῆς Ὀρθοδόξου Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ΟΤΑΝ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΚΤΗΝΗ

ΜΟΝΟΝ ἕνας συγγραφεὺς ἔργων φρίκης καὶ τρόμου, θὰ ἠμποροῦσε ἴσως, ν' ἀποδώσῃ τὰς συγκλονιστικάς, τὰς ἀγρίας, τὰς ἀνατριχιαστικὰς πράξεις βίας, ποὺ διαπράττουν οἱ συμμορῖται εἰς βάρος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐπὶ τέσσαρα ἔτη. Πράξεις διὰ τὰς ὁποίας πρέπει νὰ αἰσχύνεται κάθε ἄνθρωπος, διότι καταβιβάζουν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ ἐπίπεδον τοῦ κτήνους. Γέροι, γυναῖκες, παιδιὰ καὶ βρέφη ἀκόμη σφάζονται, κατὰ τὸν ἀπαισιώτερον τρόπον, καίονται ζωντανά, διὰ νὰ κορεσθοῦν ἔτσι ἡ δίψα τοῦ αἵματος καὶ τὰ σαδιστικὰ ἔνστικτα τῶν «ἀπελευθερωτῶν» ποὺ ἔχουν κυριολεκτικῶς ἀποθηριωθῆ.

Μόλις μία συμμορία εἰσέλθη εἰς ἕνα χωρίον, διαχωρίζει ὡς ἑξῆς τοὺς σκοπούς της: Ἕνα τμῆμα ἀπασχολεῖ τοὺς ἀμυνομένους καὶ ἕτερον τμῆμα ἐπιδίδεται εἰς σφαγάς, βασανιστήρια καὶ ἀνασκολοπισμοὺς τῶν ἀμάχων καὶ εἰς ἄλλας πράξεις βίας, ὁμοίας τῶν ὁποίων δὲν ἀναφέρει ἡ ἱστορία οὔτε εἰς τὰς σκοτεινοτέρας περιόδους τῆς ἀνθρωπότητος. Αἱ λεπτομέρειαι τῶν βιαιοπραγιῶν αὐτῶν εἶναι τρομακτικαί. Ἀπὸ ἐπίσημα στοιχεῖα καθὼς καὶ ἀπὸ ἀφηγήσεις ἐπιζησάντων θυμάτων καὶ αὐτοπτῶν μαρτύρων, θὰ δώσωμεν μερικὰ δείγματα τῆς κτηνωδίας τῶν συμμοριτῶν.

Κατὰ τὴν ἐπίθεσιν εἰς τὸ Λιτόχωρον, ὁ λοχίας Νικόλαος Γκῶνος ἐτραυματίσθη βαρέως καὶ συνελήφθη ἀπὸ τοὺς συμμορίτας. Ἀντὶ ὅμως νὰ τύχῃ τοῦ σεβασμοῦ τοῦ ὁποίου δικαιοῦται πᾶς αἰχμάλωτος, παρελήφθη ἀπὸ τὸν συμμορίτην καπετὰν Γκῶνον—ὁ ὁποῖος ἦτο ἐξάδελφός του!—καὶ ἐξετελέσθη ἀπὸ τὰ ἴδια του τὰ χέρια καὶ κατόπιν ἐρρίφθη εἰς τὴν πυράν, ὅπου καὶ ἀπετεφρώθη. Οὔτε συγγενικόν, οὔτε ἀνθρώπινον αἴσθημα ὑπάρχει εἰς τὰς θηριώδεις ψυχὰς τῶν ἀνταρτῶν.

Εἰς τὸ Μάνδαλον οἱ συμμορῖται ἔσφαξαν ἀνηλεῶς ὅλα τὰ γυναικόπαιδα τῶν ἐθνικοφρόνων οἰκογενειῶν. Τραγικὴ ὑπῆρξεν ἡ τύχη τῆς Δέσποινας Βασιλειάδου, ἐγκύου 8 μηνῶν καὶ μητρὸς 8 τέκνων. Οἱ συμμορῖται, ἀφοῦ πρῶτον ἐξετέλεσαν διὰ μαχαίρας ἐνώπιον τῆς δυστυχισμένης αὐτῆς μητρὸς καὶ τὰ ὀκτὼ παιδιά της, κατόπιν τῆς ἤνοιξαν τὴν κοιλίαν μὲ τὴν ἰδίαν μάχαιραν καὶ τῆς ἀνέσυραν τὸ ἔμβρυον! Αὐτὸν τὸν φρικτὸν θάνατον εἶχεν ἡ Βασιλειάδου. Καὶ ἐν συνεχείᾳ 19 γυναικόπαιδα κατεκρεουργήθησαν κατὰ τὸν ἄγριον αὐτὸν τρόπον εἰς τὸ Μάνδαλον.

Εἰς τὴν Νιγρίταν τὸ ὄργιον τῆς φρίκης καὶ τοῦ αἵματος ὑπῆρξεν ἀκόμη ἀνατριχιαστικώτερον.Πρωτοφανὴς εἰς ἔκτασιν ἦτο ἡ ὁμαδικὴ σφαγὴ ποὺ ἔγινεν ἐκεῖ. Μεταξὺ τῶν ἄλλων κατέσφαξαν ὅλην τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἰατροῦ Σιούλα. Τὸν ἰατρόν, τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ δύο παιδιά του, τὸ ἓν ἐκ τῶν ὁποίων ἦτο μόλις ἓξ μηνῶν. Δὲν ἐφείσθησαν οὔτε τῆς ὑπηρετρίας των, ἡ ὁποία ἐπίσης ἐσφάγη. Ἀνατριχιαστικὴ εἶναι ἡ σκηνὴ ποὺ διεδραματίσθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σιούλα: Ὅταν ἔσφαξαν τὴν μητέρα, τῆς ἤνοιξαν τὸ στῆθος καὶ ἐνῷ ὁ ἐπιθανάτιος ρόγχος δὲν εἶχε σβύσει ἀκόμη ἀπὸ τὸν λάρυγγά της, ἐτοποθέτησαν σ' αὐτὸ τὸ αἱμοστάζον στῆθος τὸ στόμα τοῦ νεκροῦ βρέφους. Ἄλλη ὁμὰς εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Φράγκου, τὸν ὁποῖον συνέλαβον καὶ τοῦ ἔκοψαν καὶ τὰ δύο χέρια μὲ «μπαλντᾶ» κρεοπώλου καὶ ἀκολούθως ἔσφαξαν μπροστὰ στὰ μάτια του, τὴν γυναῖκα του καὶ τὰς δύο θυγατέρας του.

Τριάντα δύο ἄμαχοι—ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ—ἔπεσαν ὑπὸ τὴν μάχαιραν τῶν συμμοριτῶν κατὰ τὴν δολοφονικὴν ἐκείνην ἐπίθεσιν ἐναντίον τῆς Νιγρίτης.

Εἰς τὸ χωρίον Ἅγιος Παντελεήμων τῆς Φλωρίνης, ἄλλη πρᾶξις κτηνωδίας ποὺ εἶναι δύσκολον νὰ τὴν συλλάβῃ φαντασία ἀνθρώπου. Ὁ ἀρχισυμμορίτης Ἀναστάσιος Ἀβδερμανῆς ὅταν μὲ τὴν συμμορίαν του εἰσῆλθεν εἰς τὸ χωρίον, κατηυθύνθη εἰς τὸ πατρικόν του σπίτι — κατήγετο ἀπὸ ἐκεῖ — καὶ ἐκτύπησε τὴν θύραν μὲ ἰσχυρὰ λακτίσματα φωνάζων: «Ἄνοιξε μωρὴ γρηά». Ὅταν ἐπέρασε τὸ κατώφλι, ἐκράδαινε ἀπειλητικῶς εἰς τὰς χεῖρας του τεραστίαν μάχαιραν. Ἡ γηραιὰ μητέρα του καὶ ὁ ἀσθενὴς ἀδελφός του, ἡλικίας 18 ἐτῶν, τὸν ἐκύτταξαν ἔντρομοι. Ὁ θηριώδης συμμορίτης ὑβρίζων χυδαίως μητέρα καὶ ἀδελφόν, ἐσήκωσε τὸν ἀσθενῆ ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ τὸν διέταξε

νὰ τὸν ἀκολουθήση. Σημειωτέον ὅτι ὁ ἀδελφός του καὶ ἡ μητέρα του δὲν συνεμερίζοντο τὰ κομμουνιστικά του φρονήματα. Ἀλλὰ τότε ἡ μητρικὴ ἀγάπη ἐπρόβαλεν μὲ ὅλον τὸ μεγαλεῖον τῆς θυσίας: «Ἀφοῦ παίρνεις τὸν μικρό, θὰ ἔρθω καὶ ἐγὼ μαζί!». Οὕτω καὶ ἔγινε. Ἐνῷ ὅμως οἱ συμμορῖται ἀπεμακρύνοντο ἀπὸ τὸ χωρίον, ἐδέχθησαν τὴν ἐπίθεσιν ἀεροπλάνων. Ἐφονεύθησαν καὶ ἐτραυματίσθησαν πολλοὶ καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἐτραυματίσθη εἰς τὸ πόδι καὶ ἡ μητέρα τοῦ Ἀβδερμανῆ. Ὅταν τὸ βράδυ ἔφθασαν εἰς τὰ παρὰ τὰ σύνορα κρησφύγετά των οἱ συμμορῖται, ὁ αἰχμαλωτισθεὶς ἀδελφὸς ἀνεζήτησε τὴν μητέρα του καὶ ἠρώτησε τὸν ἀρχισυμμορίτην: «Ποῦ εἶναι ἡ μητέρα μας Ἀναστάση;», ἐκεῖνος τοῦ ἀπήντησε ψυχρά: «Τὴ σκοτώσαμε γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ περπατήση!..» Ἡ ἰδία τύχη ἐπεφυλάσσετο μετά τινας ἡμέρας καὶ εἰς τὸν ἄρρωστον ἀδελφὸν τοῦ μητροκτόνου ἀπὸ τὰς ἰδίας χεῖρας τοῦ αἱμοβόρου θηρίου Ἀβδερμανῆ. Ἄλλο μέλος τῆς ἰδίας συμμορίας, ὁ Παρπούλιας, ἀφηγούμενον τὰ κατορθώματά του, ἔλεγε: «Θὰ σᾶς πῶ ἕνα νέο. Σκότωσα ἕναν παπᾶ. (Πρόκειται περὶ τοῦ ἱερέως Ἀγγέλου Δεληγιάννη). Τὸν ἐτράβηξα ἀπὸ τὰ γένεια καὶ τοῦ τὰ ἔβγαλα τρίχα-τρίχα!..».

Κατὰ τὴν εἰσβολὴν εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἐδέσσης, ἄλλα ὄργια αἵματος καὶ κτηνωδίας. Οἱ συμμορῖται, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὀλιγοώρου παραμονῆς των συνέλαβον καὶ κατέσφαξαν κατὰ τρόπον φρικτὸν τὴν σύζυγον καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ δασικοῦ ὑπαλλήλου Πανοπούλου, ἐπειδὴ ὁ Πανόπουλος ἦτο ἐθνικόφρων!

Τὸν φόρον τοῦ αἵματος πληρώνει καὶ τὸ ἡρωϊκὸν Ἀμύνταιον, εἰς τὸ ὁποῖον εἰσέβαλον τὰ σλαυοκομμουνιστικὰ κτήνη καὶ ἐπεδόθησαν εἰς τὴν σφαγὴν τοῦ πληθυσμοῦ. Ἰδοὺ μερικαὶ σκηναὶ τῆς τραγωδίας τοῦ ἀτυχοῦς αὐτοῦ χωρίου, ὅπως τὰς ἀφηγήθησαν μερικοὶ ἐπιζήσαντες μάρτυρες:

«... Ἡ Ζαχαριὰ Ραλκοῦ, μιὰ ἀγρότισσα 42 χρονῶν ἀπὸ τὸ χωρίον Κλιθὴ τῆς Φλωρίνης, εἶχε καταφύγει μὲ τὸν υἱόν της Παντελῆ, ἡλικίας 18 χρόνων, εἰς τὸ Ἀμύνταιον γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τοὺς συμμορίτας. Ὅταν ὅμως αὐτοὶ εἰσέβαλον εἰς τὸ χωρίον, ἐπῆγαν εἰς τὸ σπίτι της καὶ ἀπεκεφάλισαν κι' αὐτὴν καὶ τὸ παιδί της. Ὁ νέος ἔφερεν ἐπὶ πλέον ἑπτὰ πλήγματα διὰ μαχαίρας εἰς τὸ σῶμα του, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἕνα εἰς τὸ μέτωπον. Μιὰ γερόντισαν 74 χρόνων, τὴν Θεοδώρα Νικολάου Σκρίτου, τὴν ἐπυροβόλησαν καὶ τὴν ἐφόνευσαν καθὼς προσπαθοῦσε νὰ τοὺς ξεφύ-

γη. Μιὰν ἄλλην χωρικήν, τὴν 23έτιδα Μαρίναν Γεωργίου, τὴν ἐπυροβόλησαν καὶ τὴν ἐτραυμάτισαν. Ἐκείνη τότε τοὺς ἱκέτευε νὰ τῆς χαρίσουν τὴ ζωὴ καὶ νὰ τὴν λυπηθοῦν. Ἀνάλγητοι ὅμως οἱ συμμορῖτες τὴν ἀπετελείωσαν καὶ σέρνοντας τὸ πτῶμα της τοῦ ἔρριψαν βενζίνη καὶ τὸ ἔκαψαν. Εἰς ἕνα διώροφο σπιτάκι, εἰς τὴν ὁδὸν Παρασκευῆς, πλησίον τοῦ Σταθμοῦ Χωροφυλακῆς, εἶχαν συγκεντρωθῆ 10 ἄτομα, μεταξὺ τῶν ὁποίων 5 ἦσαν γυναῖκες. Τρομαγμένοι ἀπὸ τὴν εἰσβολὴ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶχαν μαζευθῆ εἰς ἕνα δωμάτιο καὶ περίμεναν τὴν τύχη τους. Τρεῖς τρομοκράται ὡπλισμένοι μὲ αὐτόματα, εἰσώρμησαν εἰς τὸ σπίτι καί, χτυπῶντας τους ἀλύπητα, τοὺς ἐτοποθέτησαν εἰς τὴν σειρὰν ὅλους καὶ ἤρχισαν ἀμέσως νὰ τοὺς πυροβολοῦν. Κατερχόμενοι μετά τινα λεπτὰ οἱ συμμορῖται ἔρριψαν στὸ ἰσόγειο βενζίνη καὶ ἔβαλαν φωτιά. Δύο ἄνδρες καὶ μιὰ γυναῖκα, σοβαρῶς τραυματισμένοι καὶ οἱ τρεῖς, ἐπροσπάθησαν ἕρποντες νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὶς φλόγες. Οἱ ἄλλοι ἑπτὰ νεκροὶ εἶχαν σωριασθῆ εἰς τὸ δωμάτιον. Ἡ ἀποκρουστικὴ ὀσμὴ τοῦ ψημένου ἀνθρωπίνου κρέατος ἦτο διάχυτος ἐν μέσῳ τῶν ἐρειπίων τοῦ χωρίου ἐπὶ ἡμέρας.

Ἐδώσαμεν μερικὰς μόνον σκηνὰς τῆς εἰδεχθοῦς δράσεως τῶν ὑπανθρώπων «ἐλευθερωτῶν». Ὀλίγα μόνον δείγματα τῶν ἀγρίων σφαγῶν καὶ τῶν βασανιστηρίων τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ, ποὺ πίπτει εἰς χεῖρας τῶν συμμοριτῶν. Οἱ πλέον στοιχειώδεις παραδόσεις τοῦ ἀνθρωπισμοῦ ποδοπατοῦνται. Εἰς τὴν μαύρην ψυχὴν τῶν θηρίων αὐτῶν δὲν ὑπάρχει οὔτε οἶκτος, οὔτε συμπάθεια, οὔτε φιλία, οὔτε συναίσθησις τοῦ δεσμοῦ τῆς συγγενείας. Δὲν ὑπάρχει οὐδὲν ἀνθρώπινον αἴσθημα, ἀλλὰ μόνον σαδισμός. Νομίζει κανεὶς ὅτι ἡδονίζονται ὅταν σφάζουν γυναῖκες καὶ παιδιὰ καὶ βρέφη ἀνύποπτα, καὶ ὅτι τὸ ἀδίκως χυνόμενον αἷμα τῶν ἀθώων θυμάτων τους τοὺς προκαλεῖ τὴν εὐχαρίστησιν, ποὺ αἰσθάνονται καὶ αἱ τίγρεις κατασπαράσσουσαι τὰ θύματά των. Καμμία περίοδος, οὐδενὸς ἴσως Κράτους, ἠμπορεῖ νὰ παραβληθῆ εἰς στυγνότητα, κακουργίαν καὶ ἀπανθρωπίαν μὲ τὴν περίοδον αὐτήν, ποὺ ἀποτελεῖ κηλῖδα διὰ τὴν Πατρίδα καὶ τὸν πολιτισμὸν τοῦ 20οῦ αἰῶνος.

Αἱ ἀποτρόπαιαι αὐταὶ πράξεις τῶν συμμοριτῶν προξενοῦν βαθυτάτην ὀδύνην εἰς κάθε ἀνθρωπίνην ψυχήν. Καὶ διερωτᾶται κανεὶς εὐλόγως, πῶς ὁ ἄνθρωπος εἶναι δυνατὸν νὰ μεταβληθῆ εἰς κτῆνος καὶ κάτι χειρότερον.

ΤΙ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ
ΚΑΙ ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΗ

ΕΡΕΙΠΩΜΕΝΗ, πενθοῦσα, ἐξηρθωμένη εὑρέθη ἡ Ἑλλὰς ὅταν ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα τῆς ἀπελευθερώσεως. Καὶ ὁ λαός της, ὁ ὁποῖος ἐπολέμησε ἐναντίον δύο αὐτοκρατοριῶν καὶ ὑπέστη ἀφάνταστα δεινὰ κατὰ τὴν περίοδον τῆς τετραετοῦς κατοχῆς, δεινὰ ὅμοια τῶν ὁποίων εἶνε ζήτημα ἄν ἐδοκίμασεν ἄλλος κατεχόμενος λαὸς τῆς Εὐρώπης, ἐδέχθη τὴν ἀπελευθέρωσιν μὲ χαρὰν καὶ ἀνακούφισιν καὶ μὲ τὴν ἀπόφασιν ν' ἀφοσιωθῇ μὲ ὅλας του τὰς δυνάμεις εἰς τὴν ἐργασίαν, διὰ ν' ἀνοικοδομήσῃ τὰ ἐρείπια, νὰ σπείρῃ τοὺς ἀγρούς, ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν εἰρηνικὴν ζωὴν εἰς τὸν τόπον. Εἰρήνην ἐδιψοῦσεν ὁ μαρτυρικὸς λαὸς τῆς Ἑλλάδος. Εἰρήνην ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικήν. Ἀλλὰ δὲν τὴν εὗρεν ἀκόμη. Ὀλίγας ἑβδομάδας μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν, ἡ χαρὰ ἐδηλητηριάσθη ἀπὸ τὸ ἐγκληματικὸν καὶ παράφρον κίνημα τοῦ Δεκεμβρίου. Νέον αἷμα, νέα πένθη, νέαι καταστροφαί. Οἱ φανατισμένοι ὀπαδοὶ τοῦ Κ.Κ.Ε. οἱ ὁποῖοι ἐξωπλίζοντο καὶ ἐφωδιάζοντο ἀπὸ τὸ συμμαχικὸν Στρατηγεῖον τῆς Μ. Ἀνατολῆς, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι πολεμοῦν τὸν κατακτητήν, ἐφύλασσαν τὰ ὅπλα καὶ τὰ ἑτοίμαζαν διὰ νὰ τὰ στρέψουν κατὰ τῆς Πατρίδος καὶ τῶν Συμμάχων καὶ νὰ καταλάβουν βιαίως τὴν ἐξουσίαν, διὰ νὰ παραδώσουν τὴν χώραν εἰς τοὺς πραγματικούς πάτρωνάς των, τοὺς Σλαύους. Ἡ ἀντεθνικὴ ἐκείνη προσπάθεια ἀπέτυχεν, ὅπως ἦτο φυσικόν. Ἡ Ἑλλὰς ἐνίκησε καὶ τοὺς νέους ἐχθρούς της. Καί, μεγαλόψυχος ὅπως πάντα, δὲν ἐξεμεταλλεύθη τὴν νίκην της διὰ νὰ ἐξοφλήσῃ ἅπαξ διὰ παντὸς μὲ τοὺς στυγεροὺς ἐγκληματίας. Ἀντὶ τούτου τοὺς ἔδωσε τὴν εὐκαιρίαν νὰ συνέλθουν, νὰ συναισθανθοῦν ἔστω καὶ τὴν τελευταίαν στιγμὴν τὴν θέσιν των καὶ νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν νομιμότητα. Καὶ χάριν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ ἔγινεν ἡ συμφωνία τῆς Βάρκιζας,

ἡ ὁποία ὑπεχρέωσε τοὺς κινηματίας νὰ παραδώσουν τὰ ὅπλα των. Ἀλλὰ τὴν ὑποχρέωσιν αὐτήν, τὴν ὁποίαν ἀνέλαβαν διὰ τῆς ὑπογραφῆς των, δὲν τὴν ἐξεπλήρωσαν. Τὴν συμφωνίαν τῆς Βάρκιζας τὴν παρεβίασαν εὐθὺς ἀμέσως κατὰ δυὸ τρόπους: Ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀπέκρυψαν σημαντικὸν ἀριθμὸν ὅπλων εἰς διάφορα σημεῖα τῆς χώρας, ἀφ' ἑτέρου δὲ χιλιάδες ὀπαδοὶ τῶν Δεκεμβριανῶν δημίων διέρρευσαν εἰς Γιουγκοσλαβίαν, Ἀλβανίαν καὶ Βουλγαρίαν διὰ ν' ἀνασυνταχθοῦν καὶ νὰ ἐκπαιδευθοῦν εἰς τὰς μεθόδους τοῦ ἀνταρτικοῦ πολέμου, προκειμένου νὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ πάλιν ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος.

Εἶχεν ἀποτύχει ἡ μιὰ ἀπόπειρα πρὸς διαμελισμὸν τῆς χώρας. Θὰ ἐδοκιμάζετο καὶ δευτέρα.

Ἐμεσολάβησε μικρὸν χρονικὸν διάστημα σχετικῆς ἡσυχίας. Ὀλίγα μεμονωμένα κρούσματα συμμοριακῆς δράσεως κατεπνίγοντο εὐκόλως ὑπὸ τῆς Χωροφυλακῆς. Καθὼς ὅμως ἐπερνοῦσεν ὁ καιρὸς ἐνεφανίσθησαν αἱ πρῶται ὠργανωμέναι συμμορίαι ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ληστοσυμμορίτου καπετὰν Μάρκου, αἵτινες εἰσβάλουσαι ἀπὸ τὰς τρεῖς γειτονικὰς χώρας ἐπεδίδοντο εἰς τὸ καταστροφι κ ὸν ἔργον των καὶ κατόπιν κατέφευγαν καὶ πάλιν εἰς τὰ ἀσφαλῆ ὁρμητήριά των, ὅπου οὐδένα διέτρεχον κίνδυνον.

> *Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες*
>
> *Ὅλοι εἰς τὰς ἐπάλξεις διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὴν δόξαν τῆς Ἑλλάδος. Αἱ ψυχαὶ τῶν ἡρώων καὶ ἡρωΐδων τῆς Ἱστορίας μας συμπαρίστανται εἰς τὸν νέον ἀγῶνα τοῦ Ἔθνους. Ἡ νίκη εἶναι μαζί μας.*

Τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ; Ἔπρεπε κατὰ κύριον λόγον νὰ ἐκηρύσσετο ὁ ἐθνικὸς συναγερμός. Ἀμέσως καὶ χωρὶς χρονοτριβήν. Νὰ ἐγείρετο σύσσωμον τὸ Ἔθνος καὶ νὰ κατασυνέτριβε τοὺς ἐσωτερικοὺς ἐχθρούς του, τὰ μίσθαρνα ὄργανα τὰ ἐργαζόμενα διὰ λογαριασμὸν τῶν Σλαύων. Καὶ ἡ συντριβὴ θὰ ἦτο ἀσυγκρίτως εὐχερεστέρα ἀπ' ὅσον εἶνε σήμερον. Ὁ δὲ ἀγὼν διεξήγετο μὲ σύστημα, μὲ ἑνιαίαν διοίκησιν καὶ μὲ σκληρὰν ἀποφασιστικότητα. Δυστυχῶς δὲν ἔγινε τίποτε ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἔπρεπε νὰ γίνουν. Ἡ συμμοριακὴ ἐπίθεσις ἀντιμετωπίσθη σπασμωδικῶς, μὲ τυπικὰ μέτρα καὶ μὲ σύγχυσιν εἰς τὴν διοίκησιν. Ἄλλως ἔδρα ἡ Χωροφυλακή, κατ' ἄλλον τρόπον ὁ Στρατός, κατ' ἄλλον αἱ ὁμάδες τῶν χωρικῶν οἱ ὁποῖοι ὡπλίσθησαν διὰ νὰ ὑπερασπίσουν τὴν ζωήν, τὴν τιμὴν καὶ τὴν περιουσίαν των.

Καὶ παρέστημεν μάρτυρες ὁλοκαυτωμάτων ὀλίγων ἀνδρῶν τῆς Χωροφυλακῆς, οἱ ὁποῖοι πιστοὶ εἰς τὸ καθῆκον των, ἐμάχοντο ἐναντίον πολλαπλασίου ἐχθροῦ, βέβαιοι ὅτι θὰ ἔπιπταν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς.

Ἐν τῷ μεταξὺ οὐδεμία συγκίνησις εἰς τὰ μετόπισθεν. Καὶ οὐδεμία προσπάθεια νὰ κατανοήση ὁ λαὸς τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου καὶ νὰ ἀντιληφθῆ τὰς ὑποχρεώσεις του. Οἱ ἰθύνοντες τὰς τύχας τοῦ Ἔθνους περὶ ἄλλα ἐτύρβαζον. Ἡ ὕπαιθρος ἐφλέγετο καὶ ἐρημοῦτο, οἱ χωρικοὶ καὶ οἱ ἄνδρες τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων ἐφονεύοντο καὶ ἡ πρωτεύουσα, μὲ μερικὰς ἀκόμη μεγάλας πόλεις, ἐφησύχαζε καὶ διεσκέδαζε,—ὡς ἀτυχῶς συμβαίνει καὶ σήμερον —ἀπολαμβάνουσα τῶν ἀγαθῶν τῆς τάξεως καὶ τοῦ νόμου.

Καὶ ἐπὶ πλέον, δὲν ἐτονίσθη ἐγκαίρως πρὸς τὴν Διεθνῆ Κοινὴν Γνώμην ἡ ἀλήθεια ἐπὶ τῆς βοηθείας, τὴν ὁποίαν οἱ συμμορῖται ἐλάμβανον ἔξωθεν. Ἔπρεπε νὰ παρέλθη πολὺς καιρὸς μέχρις ὅτου ἡ Ἑλληνικὴ Ἀντιπροσωπεία καταγγείλη σαφῶς καὶ ἐπισήμως εἰς τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας τοῦ Ο.Η.Ε. τὴν ἐπέμβασιν τῶν γειτόνων εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς χώρας μας, καταθέτουσα καὶ τὰ σχετικὰ ἀναμφισβήτητα στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύουν καὶ εἰς τὰ ὄμματα τυφλῶν ἀκόμη, τὴν εὐθύνην τῶν ξένων εἰς τὴν Ἑλληνικὴν τραγῳδίαν. Καὶ ἦλθε τὸ κλιμάκιον τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐρεύνης εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐξήτασε μάρτυρας καὶ εἶδε πολὺ περισσότερα πράγματα καὶ διεπίστωσεν αὐτὸ ποὺ ἦτο κοινὸν μυστικὸν πλέον: ὅτι εἰς τὰς χώρας τῶν Βορείων γειτόνων μας ἐξεπαιδεύοντο οἱ συμμορῖται. Ὅτι ἀπὸ ἐκεῖ ἐξοπλίζονται, ἀπὸ ἐκεῖ ὁρμῶνται καὶ ἐκεῖ καταφεύγουν διωκόμενοι. Τὸ πόρισμα τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐρεύνης ὑπῆρξε πραγματικὸς καταπέλτης, ὁ ὁποῖος ὅμως ἔπρεπε νὰ εἶχε πέσει ἐνωρίτερον.

Καὶ δὲν ἦσαν μόνον αὐτὰ ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶχαν γίνει ἐγκαίρως. Μέχρι προχθὲς ἀκόμη ἐκυκλοφοροῦσαν ἐλευθέρως ἐν μέσαις Ἀθήναις, μὲ φωταγωγημένας τὰς ἐπιγραφὰς τῶν γραφείων των, τὰ ἐπίσημα δημοσιογραφικὰ ὄργανα τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἔθνους! Τὸ Κράτος παρεχώρει εἰς αὐτὰ δημοσιογραφικὸν χάρτην καὶ τὰ ἄφινε νὰ τυπώνωνται καὶ νὰ κυκλοφοροῦν ὑπὸ τὴν προστασίαν μάλιστα τῶν Ἀρχῶν! Ἐνῷ, δηλαδή, τὸ Ἔθνος εἶχεν ἀποδυθῆ εἰς τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν δολοφόνων τῆς Πατρίδος, ἐνῷ χωροφύλακες καὶ στρατιῶται καὶ ἐπιστρατευθέντες χωρικοὶ ἐμάχοντο καὶ ἔπιπτον εἰς τὰς μάχας, ἐνῷ ἡ ὕπαι-

θρος ἐπυρπολεῖτο, ἐνῷ τὸ πᾶν κατεστρέφετο, ἐξεδίδοντο ἐφημερίδες, αἱ ὁποῖαι ἐδημοσίευαν θρασύτατα τὰς φωτογραφίας τοῦ «στρατηγοῦ» Μάρκου καὶ τ' ἀνακοινωθέντα του καὶ ὑπεστήριζαν τοὺς ἐμπρηστάς, τοὺς δολοφόνους καὶ τοὺς καταστροφεῖς τῆς Ἑλλάδος! Παρόμοιον ὀξύμωρον σχῆμα, εἶνε ζήτημα ἄν ἐμφανίζῃ ἄλλο ἡ παγκόσμιος ἱστορία. Καὶ ἔπρεπε πλέον τὰ ὅρια τῆς θρασύτητος τῶν ὀργάνων τοῦ συμμοριτισμοῦ νὰ φθάσουν εἰς τὰ ὑψηλότερα ἐπίπεδα τῆς ἀναιδείας, ἔπρεπε νὰ ἐξεγερθῇ ὁλόκληρος ἡ ψυχὴ τοῦ Ἔθνους, ἔπρεπε νὰ συναισθανθῇ καὶ τὸ Κράτος τὰς εὐθύνας του καὶ τὸ καθῆκον του διὰ νὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὴν προσπάθειαν τοῦ ἐκ τῶν ἔσω τορπιλλισμοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἀγῶνος.

Ἐξ ἄλλου ἀρκετὸν χρόνον ἐπίσης κατηναλώσαμεν καὶ μὲ τὴν περίφημον ὑπόθεσιν τῆς «ἀμνηστείας», ἡ ὁποία προσεφέρθη ὡς μία νέα εὐκαιρία εἰς τοὺς συνωμότας διὰ νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ προσέλθουν, ἔστω καὶ τὴν τελευταίαν στιγμήν, εἰς τὴν ὁδὸν τῆς νομιμότητος, ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τοῦ Κράτους.

Ἦτο ἐκ τῶν προτέρων βεβαία ἡ ἀποτυχία τῆς ἀμνηστείας, διότι αὐτὸ τὸ φάρμακον εἶχε δοκιμασθῆ καὶ προηγουμένως, χωρὶς ν' ἀποδώσῃ τίποτε. Ἀλλ' ἦτο ἴσως ἀπαραίτητον νὰ περάσωμεν ἀπὸ μίαν δοκιμὴν «κατευνασμοῦ», ἔστω καὶ διὰ κάποιαν φυσικὴν λαχτάραν ἀναιμάκτου λύσεως. Ἡ δοκιμὴ ἔγινε. Ἀπέτυχεν ἐξευτελιστικῶς. Οἱ Μάρκοι καγχάζουν μὲ τὰ προσφερόμενα σακχαρόπηκτα. Ἀποκρίνονται μὲ πῦρ καὶ μὲ σίδηρον. Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἀλήθεια ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ δράματος ἀπεσαφηνίσθη πλήρως. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἀμύνεται ἐναντίον ἐξωτερικοῦ ἐχθροῦ διὰ τὴν ὑπόστασιν τῆς φυλῆς, διὰ τὸ χῶμα τῆς Πατρίδος, διὰ τὸ μέλλον ὅλων τῶν γενεῶν ποὺ ἔρχονται.

Ἀπέτυχε, λοιπόν, παταγωδῶς ἡ τόσον διαφημιθεῖσα πολιτικὴ τοῦ «κατευνασμοῦ», ὅπως εἶχε προβλεφθῆ. Προσπάθεια ματαία ἐθνικῶς, ἡ ὁποία ὅμως ἔδωσε τὸν καιρὸν εἰς τοὺς συμμορίτας νὰ διοργανωθοῦν ἀκόμη καλύτερον καὶ νὰ προβοῦν εἰς τὴν βιαίαν στρατολογίαν καὶ ἄλλων ἀναγκαστικῶν ὀπαδῶν των.

Ἀλλ' ἐδῶ δὲν πρόκειται νὰ ζητήσωμεν εὐθύνας. Ἐκεῖνο ποὺ προέχει σήμερον εἶναι τὸ τί πρέπει νὰ γίνῃ, διὰ νὰ τελειώνωμεν ἅπαξ διὰ παντὸς μὲ τοὺς ἐγκληματίας, διὰ νὰ σωθῇ ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς τόπος, διὰ νὰ ἡσυχάσῃ ὁ ταλαιπωρημένος

αὐτὸς λαός, διὰ ν' ἀποκατασταθῇ ἡ ἡσυχία καὶ ἡ τάξις εἰς τὴν ὕπαιθρον.

Τί πρέπει νὰ γίνῃ, λοιπόν; Πρῶτον καὶ κύριον: Νὰ γίνῃ κοινὴ πεποίθησις, ὅτι τὸ Ἔθνος διεξάγει τὸν ἱερώτερον καὶ κρισιμώτερον ἀγῶνα, ἀπ' ὅσους μέχρι σήμερον διεξήγαγε. Διότι παλαίει ἐναντίον ἐξωτερικῶν καὶ ἐσωτερικῶν ἐχθρῶν, οἱ ὁποῖοι μεταχειρίζονται πᾶν μέσον, θεμιτὸν καὶ ἀθέμιτον, διὰ νὰ διαλύσουν τὴν Ἑλλάδα, νὰ ὑποσκάψουν τὰ θεμέλια τῆς Φυλῆς, νὰ σβύσουν τὸν ἐθνισμόν της καὶ νὰ παραδώσουν τὴν γωνίαν αὐτὴν τῆς Νοτιοανατολικῆς Εὐρώπης δεσμίαν εἰς τὸν σλαβισμόν, τοῦ ὁποίου ν' ἀποτελέσῃ ἁπλῆν ἐπαρχίαν. Καὶ ἐπαρχίαν ἄνευ Μακεδονίας, ἄνευ Θράκης, ἄνευ Ἠπείρου. Ἀλλὰ διατὶ νὰ ὁμιλῶμεν περὶ περιφερειῶν, ὅταν ὁλόκληρος ἡ Ἑλλὰς κινδυνεύῃ νὰ διαλυθῇ; Οὐδέποτε αὐτὴ ἡ χώρα ἀντιμετώπισε τόσον σοβαρὸν κίνδυνον καὶ εἶναι δυστύχημα, ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη Ἕλληνες, ποὺ δὲν τὸν ἔχουν κατανοήσει πλήρως καὶ δὲν ἔχουν συλλάβει τὸ μέγεθος τῆς ἀπειλῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ καθῆκον ποὺ τοὺς ἐπιβάλλεται. Οὔτε οἶκτος, οὔτε ἔλεος, οὔτε συγγνώμη διὰ τὸν ἐχθρόν. Διότι, ἐνώπιον ἐχθροῦ ἀμειλίκτου, διεξάγοντος πόλεμον φρικαλέον ὡς πρὸς τὰς μεθόδους καὶ καθολικὸν ὡς πρὸς τὰ μέσα, χρειάζεται ἀνάλογος —ὑλική, ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ— σύνταξις τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων. Διότι ἔφθασεν ἡ ὥρα —ἂν δὲν ἔχῃ καὶ περάσει— νὰ σαλπισθῇ ἕως περάτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ τό: «Νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών». Νὰ δοθῇ τὸ σύνθημα καὶ ὁ τόνος. Νὰ συμπληρωθῇ ἡ τεχνικὴ ὀργάνωσις. Καὶ νὰ κινηθῇ ἀποφασιστικῶς τὸ ἐθνικὸν σύνολον πρὸς κατάκτησιν τῆς εἰρήνης του καὶ τῶν ἀπειλουμένων δικαιωμάτων του ἐπὶ ἐλευθέρου βίου.

Πρέπει νὰ παύσωμεν νὰ συζητῶμεν, νὰ δυσανασχετῶμεν, νὰ παραπονούμεθα, νὰ ἐλεεινολογοῦμεν τοὺς ἑαυτούς μας καὶ τὸ Κράτος. Θὰ ἦτο ἀσύγγνωστον ἐθνικὸν ἔγκλημα νὰ στέλλωμεν τὰ παιδιά μας νὰ σκοτώνωνται εἰς τὰ βουνὰ καὶ ἡμεῖς ἐδῶ νὰ κάμνωμεν κριτικὴν τοῦ ἀγῶνος των ἀπὸ τὸ καφφενεῖον. Ἔτι πλέον ὅμως ἐγκληματικὸν εἶναι νὰ ἀφίνωμεν ἐλευθέρους εἰς τὰς πόλεις καὶ μάλιστα εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Κράτους, τοὺς δολοφόνους των νὰ ὀργανώνουν τὸν ἐναντίον μας πόλεμον, νὰ τοὺς ἐφοδιάζουν ἐντεῦθεν καὶ νὰ ὑπονομεύουν ἐσωτερικῶς τὸ ἐθνικὸν τεῖχος. Διὰ νὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν

ἕνας μόνον τρόπος καὶ ἓν μόνον μέσον ὑπάρχει : Νὰ τεθῇ ἐκτὸς νόμου τὸ ΚΚΕ, οἱ πράκτορές του, τὰ ὄργανά του καὶ οἱ συνεργοί του. Δισταγμοὶ δὲν χωροῦν καὶ ἀμφιβολίαι δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν. Ὅλα τὰ ἄλλα μέσα ἄλλωστε ἐδοκιμάσθησαν καὶ μάλιστα μὲ τὸ παραπάνω, χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Δὲν μένει παρὰ τὸ τελευταῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ εἴχομεν ἀρχίσει.

Ἡ Ἑλλάς, εἶναι ἀναμφισβήτητον, ὅτι θὰ νικήσῃ. Πρέπει ὅμως νὰ ληφθοῦν ὅλα τὰ μέτρα, ὥστε ἐν τῷ μεταξὺ νὰ γίνῃ ὅ,τι εἶναι δυνατὸν καλύτερον. Κάθε στιγμὴ ποὺ κερδίζεται, κάθε ἀγροικία ἢ γεφυράκι ποὺ γλυτώνει, κάθε σταγὼν αἵματος ποὺ δὲν χύνεται, εἶναι μία ἐπιτυχία διὰ τὴν Ἑλλάδα.

Χρειάζεται ἔντασις τῆς προσπαθείας πρὸς πλήρη συντριβὴν καὶ ἐξόντωσιν τῶν συμμοριῶν, ἀμείλικτος δίωξις καὶ κτύπημα τῶν ὀργανώσεών των, ὁλοκληρωτικὴ διάλυσίς των καὶ ριζικὸν ξεκαθάρισμα τοῦ ἐδάφους, τοῦ Κράτους καὶ τῆς κοινωνίας ἀπὸ τὰ πολύμορφα καὶ ποικιλώνυμα καρκινώματα, τὰ ὁποῖα ἐδημιούργησεν ὁ κομμουνισμὸς διὰ νὰ χρησιμοποιῇ αὐτὰ εἰς τοὺς σκοποὺς καὶ τὰ σχέδιά του.

> *Ὁ ἐθνικὸς συναγερμὸς πρέπει πρὶν ἀπ' ὅλα νὰ σημάνῃ στὴν ψυχὴ τοῦ καθ' ἑνός μας καὶ νὰ τὸν δονήσῃ καὶ νὰ τὸν φέρῃ στὸ ὕψος τῶν μεγάλων στιγμῶν ποὺ ζῶμεν. Ὁλόκληρος ἡ πολιτισμένη ἀνθρωπότης περιμένει ν' ἀκούσῃ τὸν παλαιόν μας παιᾶνα :*
>
> *—"Ἴτε παῖδες Ἑλλήνων!..*

Ἐπάθαμεν ὅσα ἐπάθαμεν, ἐπληρώσαμεν ἀκριβὰ τὰ ἐγκλήματα τὰ ὁποῖα διέπραξεν ὁ κομμουνισμὸς καὶ τὰ ὅσα πιθανῶς θὰ διαπράξῃ ἀκόμη πρὸς ἐκφοβισμὸν καὶ ἐκβιασμόν. Καθύβρισαν τὰ διεθνῆ καθάρματα καὶ οἱ πράκτορές των δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων των τὴν Ἑλλάδα, ἐξεμηδένισαν τὴν ἄμετρον ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἀγῶνος θυσίαν της καὶ ἠρνήθησαν τὴν συμβολήν της, ὥστε δὲν μᾶς ἀπομένει τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ἀποτελειώσωμεν τὴν προσπάθειαν τὴν ὁποίαν ἀνελάβομεν μὲ συντονισμόν, μὲ νεῦρα, μὲ μαχητικότητα : Τὴν ἐξόντωσιν τοῦ συμμοριτισμοῦ καὶ τὴν πλήρη ἀποκάθαρσιν τῆς Χώρας ἀπὸ τὸ φοβερὸν μίασμα.

Πρέπει ἀκόμη νὰ ζητηθῇ ἡ πλήρης συμπαράστασις τοῦ συμμαχικοῦ παράγοντος, ὁ ὁποῖος ἤρχισε πλέον, ἔστω καὶ ἀργά, νὰ κατανοῇ τὸν κίνδυνον καὶ τὰς ὑποχρεώσεις ποὺ ἔχει ἔναντ

τῆς Ἑλλάδος, τῆς χώρας δηλαδὴ ἡ ὁποία πρώτη εὑρέθη παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ἀγωνιζομένων λαῶν κατὰ τοῦ Ναζισμοῦ καὶ ἐθυσιάσθη εἰς τὸν σκληρὸν αὐτὸν ἀγῶνα. Καὶ δὲν ἀρκεῖ ἡ προμήθεια ὅπλων καὶ χρημάτων, αἱ στρατιωτικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἀποστολαὶ καὶ ἡ παροχὴ συμβουλῶν. Πρέπει νὰ ζητηθῇ ἀπαιτητικῶς ἡ ἀποστολὴ ἰσχυρᾶς στρατιωτικῆς δυνάμεως, διὰ νὰ φρουρῇ τὰ βόρεια σύνορά μας. Διότι μόνον οὕτω θὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ κλεισθοῦν αἱ διαβάσεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας εἰσέρχονται καὶ φεύγουν οἱ συμμορῖται. Καὶ ἔχουν ὑποχρέωσιν οἱ Σύμμαχοί μας ν' ἀποστείλουν στρατόν. Τὸ καταστατικὸν τοῦ ΟΗΕ ἄλλως τε, προβλέπει τὴν ἀποστολὴν δυνάμεων, εἰς χώρας ποὺ ὑφίστανται ἀπρόκλητον ἐξωτερικὴν ἐπίθεσιν. Καὶ αὐτὸ ποὺ γίνεται σήμερον εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ μία σαφῆ καὶ βδελυρὰν ἐξωτερικὴν ἐπίθεσιν, διεξαγομένην, δυστυχῶς, μὲ ἑλληνικὰς χεῖρας.

Καὶ ὅταν τὰ σύνορά μας θὰ φρουροῦνται, ὅταν αἱ θύραι τῶν διαβάσεων θὰ εἶνε κλεισταί, αἱ ἔνοπλοι Ἑλληνικαὶ δυνάμεις θὰ δυνηθοῦν ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος, νὰ διαλύσουν καὶ νὰ ἐξοντώσουν τοὺς συμμορίτας εὐχερῶς. Διότι ἡ ἀποστολὴ συμμαχικοῦ στρατοῦ, πλὴν τοῦ ὅτι θὰ ἀποκλείσῃ τὴν ὁδὸν τῆς καθόδου καὶ διαφυγῆς τῶν συμμοριτῶν καὶ τῆς ἐνισχύσεώς των εἰς ὅπλα καὶ πυρομαχικά, θὰ καταρρακώσῃ πλήρως τὸ ἠθικόν των, τὸ ὁποῖον ἤδη ἔχει ὑποστῇ βαθύτατα πλήγματα καὶ ἔχει περιέλθει εἰς ἀθλίαν κατάστασιν.

Πρέπει ἀκόμη νὰ συμπληρωθῇ ἡ στρατιωτική μας ὀργάνωσις. Νὰ ἐφοδιασθοῦν αἱ Ἐθνικαὶ μας Δυνάμεις μὲ ἄφθονον πολεμικὸν ὑλικόν, τὸ ὁποῖον, μέχρι τινὸς τουλάχιστον, ἐδίδετο μὲ τὸ σταγονόμετρον. Πρέπει νὰ καλλιεργηθῇ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ἑλλήνων ἡ σημασία τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀγῶνος, ὁ ὁποῖος θὰ κρίνῃ τὴν τύχην καὶ τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος. Πρέπει νὰ συναισθανθοῦν καὶ τὰ μετόπισθεν τὸ καθῆκον των, ὅπως τὸ συνησθάνθησαν καὶ τὸ ἐξετέλεσαν ὅταν οἱ Ἰταλοὶ μᾶς ἐπετέθησαν δολίως τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1940. Πρέπει νὰ διαλυθοῦν καὶ αἱ τελευταῖαι παραφυάδες τῶν συνωμοτῶν, ποὺ δροῦν ἀκόμη εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ τὰς ἐπαρχιακὰς πόλεις, ἐπωφελούμεναι τῆς ἀτελείας τῶν Νόμων.

Κάθε ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ δύναμις τοῦ Ἔθνους πρέπει νὰ ἀφιερωθῇ εἰς τὴν μεγάλην Ἐθνικὴν ἐξόρμησιν πρὸς σωτηρίαν τῆς

Πατρίδος. Ἐθνικαὶ δυνάμεις καὶ μετόπισθεν, σχολεῖα καὶ ἐκκλησίαι, τύπος καί διανοούμενοι, ὅλοι μὲ μίαν πνοήν, μὲ ἕνα παλμὸν νὰ συμμετάσχουν εἰς τὸν ἱερὸν πόλεμον, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπεδύθη τὸ Ἔθνος, ἀμυνόμενον τῆς ἐλευθερίας του, τῆς ἀνεξαρτησίας του, τῆς ἐδαφικῆς του ἀκεραιότητος, τῆς θρησκείας του, τῆς γλώσσης του, τῶν παραδόσεών του, τῆς ἱστορίας του. Ἐκεῖνος ποὺ δὲν θὰ θελήσῃ νὰ συμβάλῃ εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτόν, ποὺ θὰ ὀρρωδήσῃ, ποὺ θὰ διστάσῃ, πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐχθρὸς τῆς Πατρίδος καὶ νὰ κτυπηθῇ ἀμειλίκτως.

Μία γενναία προσπάθεια μένει εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν νὰ κάμῃ. Μία προσπάθεια τελευταία καὶ ἀποφασιστική, ἡ ὁποία θὰ κρίνῃ τὴν τύχην καὶ τὸ μέλλον τῆς Φυλῆς μας καὶ θὰ δύναται νὰ δώσῃ θετικὰς ἐγγυήσεις ὅτι τὸ Ἔθνος θὰ βαδίσῃ εἰς τὸν δρόμον τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς προόδου. Καὶ ὅταν αὐτὴ ἡ προσπάθεια καταβληθῇ ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἕλληνας, τότε οἱ αἱμοσταγεῖς μισθοφόροι τῶν ἐχθρῶν μας, οἱ ὁποῖοι ἔστρεψαν τὰ δολοφόνα ὅπλα των ἐναντίον τῆς Μητρὸς ποὺ τοὺς ἐγέννησε καὶ τοὺς ἔδωσε τὸ φῶς, θὰ συντριβοῦν καὶ θὰ κονιορτοποιηθοῦν, θὰ ἐξοντωθοῦν ἅπαξ διὰ παντός.

Αὐτὰ εἶναι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δὲν ἔγιναν καὶ ποὺ πρέπει νὰ γίνουν διὰ νὰ σωθῇ ἡ Ἑλλάς.

ΤΟ ΕΘΝΟΣ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΛΞΕΙΣ

Η ΕΛΛΑΣ ἀντιμετωπίζει σήμερον ἕναν ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἐκείνους τυφῶνας πού, συνήθως, τὸ πέρασμά τῶν πληρώνουν οἱ Λαοὶ μὲ πένθη, ἐρείπια καὶ συμφοράς. Αἱ ἐλευθερίαι τοῦ Λαοῦ μας κινδυνεύουν, μέσα εἰς τὸν στροβιλισμὸν τῶν παθῶν καὶ τῆς ἀντιδράσεως, νὰ ἐξαφανισθοῦν. Ἡ ὥρα εἶναι τόσον μεγάλη διὰ κάθε Ἕλληνα, τόσον δραματικὴ διὰ τοὺς Ἡγέτας, ὅσον ἀσφαλῶς δὲν ὑπῆρξε ποτέ.

Ἡ σλαυόδουλος στάσις τῶν κομμουνιστικῶν συμμοριῶν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ βαρύνῃ πλέον εἰς τὴν μοῖραν τοῦ Ἔθνους, καὶ εἰς τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Ὁσάκις ἡ Ἑλλὰς εἰς τὴν πολυχιλιετῆ ἱστορίαν της εὑρέθη εἰς κρισίμους περιστάσεις καὶ ἀντίκρυσε μεγάλους καὶ ἰσχυροὺς ἐχθρούς, ἀπειλοῦντας τὴν ὕπαρξίν της, οὐδέποτε ἔκυψε τὸν αὐχένα.

Εἰς τὰς Θερμοπύλας, τὸν Μαραθῶνα, εἰς τὰς Πλαταιὰς καὶ τὴν Σαλαμῖνα, ὁ Λεωνίδας, ὁ Μιλτιάδης, ὁ Θεμιστοκλῆς ἐπολέμησαν τὸν βάρβαρον εἰσβολέα καὶ ἐνίκησαν. Ὁ ἀείμνηστος Βασιλεὺς Γεώργιος Β΄ καὶ ὁ πολύκλαυστος ἐθνικὸς Κυβερνήτης Ἰωάννης Μεταξᾶς, ἀπήντησαν μὲ τὸ θρυλικὸν «Ὄχι» εἰς τὸν Ἰταλὸν καὶ τὸν Γερμανόν.

Καὶ ὄχι θὰ λέγῃ πάντοτε ἡ Ἑλλάς, ἐφ' ὅσον ὑφίσταται κα[ὶ] ὑπάρχει. Διότι τὸ «Ὄχι» αὐτὸ βγαίνει μέσα ἀπὸ τὴν ἀκατάβλη[τ]ον, τὴν ἀδάμαστον, τὴν ἀναλλοίωτον καὶ αἰωνίαν Ἑλληνικ[ὴν] ψυχήν.

Ἂς προχωρήσωμεν, λοιπόν, καὶ τώρα μὲ θάρρος, μὲ πνοή[ν,] μὲ δύναμιν, μὲ βῆμα σταθερὸν καὶ μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλά.

Διεξάγομεν πόλεμον. Τὸ ὅτι ὁ πόλεμος αὐτὸς εἶναι ἀκ[ή]ρυκτος καὶ ἔχει ἕνα ἰδιάζοντα χαρακτῆρα, δὲν παύει διὰ τοῦ-

νὰ εἶνε πόλεμος καὶ μάλιστα πόλεμος σκληρός. Τὰ ἑλληνόπουλα μάχονται καὶ πάλιν εἰς τὰς κατασπάρτους ἀπὸ τὰ κόκκαλα τῶν ἡρωϊκῶν ἀδελφῶν καὶ πατέρων των κορυφογραμμὰς τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης.

Ἀλλὰ διὰ νὰ βαδίση ἡ Ἑλλὰς τὸν αἰώνιον δρόμον της, τὸν δρόμον τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Τιμῆς, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προέχει κυρίως εἶναι νὰ ἑνωθοῦν ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἰς τὸν κοινὸν ἀγῶνα καὶ νὰ λείψη πλέον κάθε δυνατὴ διάκρισις μεταξὺ μετώπου καὶ μετόπισθεν.

Κανένα ὑλικὸν ὅπλον, ὁσονδήποτε δραστικὸν καὶ ἂν εἶνε, δὲν θὰ ἠμπορέση νὰ καταστῇ ἀποτελεσματικὸν ἂν δὲν εὑρεθῶμεν ἐθνικῶς ἡνωμένοι. Τώρα ποὺ ὁ κίνδυνος καθίσταται μεγαλείτερος καὶ ἀπειλητικώτερος, μόνον ὅλοι μαζὶ θὰ ἀντιμετωπίσωμεν ἐχθρὸν ἀπροκαλύπτως πλέον δρῶντα ἐναντίον μας. Καὶ ἀφοῦ δὲν εἴχομεν τὴν φρόνησιν νὰ ἑνωθῶμεν ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν, ἂς μὴ παραλείψωμεν νὰ τὸ κάμωμεν τὴν τελευταίαν καὶ ἂς μὴ προδώσωμεν τοὺς στρατιώτας μας ποὺ χύνουν τὸ αἷμα των, λησμονοῦντες τὴν Ἑλλάδα χάριν τῶν μικροδιαφορῶν καὶ τῶν μικροφιλοτιμιῶν. Δὲν εἶναι δυνατὸν οὔτε ἕνας πραγματικὸς Ἕλλην νὰ μείνῃ ἀμέτοχος καὶ μακρὰν τοῦ ἀγῶνος, νὰ μὴ ταχθῇ στρατιώτης ἢ μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους Ἕλληνας διὰ τὴν συντριβὴν τοῦ ἐχθροῦ. Δὲν ὑπάρχουν πλέον δύο δρόμοι. Δὲν ὑπάρχουν πλέον διάφοροι «πολιτικαὶ κατευθύνσεις». Ὑπάρχει μόνον ἡ Ἑλλάς, ἡ ὁποία καλεῖ ὅλα τὰ παιδιά της νὰ τὴν ὑπερασπίσουν δι' ἄλλην μίαν ἀκόμη φοράν. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες καὶ ὅλα τὰ μέσα πρέπει χωρὶς δισταγμὸν νὰ διατεθοῦν ὄχι μόνον διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ μοναδικοῦ σκοποῦ. Καὶ ὁ σκοπὸς αὐτὸς εἶνε ἡ σωτηρία τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὅλα τὰ ἄλλα ἔρχονται κατόπιν. Κανεὶς δισταγμὸς δὲν πρέπει νὰ ὑπάρξῃ καὶ καμμία ἄλλη σκέψις δὲν πρέπει νὰ ἐμποδίσῃ, νὰ ἀναβάλῃ καὶ νὰ ἀναστείλῃ τὴν λῆψιν καὶ τὴν ἄμεσον ἐφαρμογὴν κάθε μέτρου, τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλεται νὰ ληφθῇ. Τὰ συντάγματα καὶ οἱ νόμοι γίνονται, ὑπάρχουν καὶ χρησιμεύουν διὰ νὰ

Ἡ Ἑλλὰς πάντοτε ἔθεσε τὴν Δόξαν ὑπεράνω τῆς Νίκης. Οἱ ἦχοι τοῦ παιᾶνος τῆς Σαλαμῖνος ἀκούονται πάλιν: «Νῦν ὑπὲρ πάντων ὁ ἀγών».

ἐξυπηρετήσουν τὸ κράτος καὶ τὸν λαόν, ὁ ὁποῖος τὰ ἀποτελεῖ. Ὅταν ὅμως ἀντιμετωπίζομεν τὸν κίνδυνον νὰ μὴ ὑπάρχῃ κράτος, ὅλα αὐτὰ δὲν χρησιμεύουν εἰς τίποτε. Οὔτε ἐμπόδιον, οὔτε κώλυμα ἠμποροῦν νὰ γίνουν, ἂν ὑπάρξῃ ἀνάγκη.

Ὁ Ἐθνικὸς Συναγερμὸς ἔχει ἤδη σημάνει καὶ ὀφείλουν νὰ ἀφυπνισθοῦν ἐξ ὁλοκλήρου αἱ πνευματικαὶ καὶ ὑλικαὶ δυνάμεις τοῦ Ἔθνους. Διεξάγομεν ἀγῶνα ἐπιβιώσεως τῆς Φυλῆς καὶ ἡ συμμετοχὴ εἰς αὐτὸν καθίσταται ἱερὰ καὶ ἐπιτακτικὴ ὑποχρέωσις τοῦ καθ' ἑνός. Ὁ ἐπιστήμων, ὁ ὑπάλληλος, ὁ διδάσκαλος, ὁ ἔμπορος, ὁ ἱερεύς, ὁ ἐργάτης, ὁ βιομήχανος, ὁ φοιτητής, ἡ γυναῖκα, πρέπει νὰ δώσουν τὸ παρὸν καὶ νὰ ἐνταχθοῦν ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Πατρίδος. Πρέπει νὰ δοθῇ νέα πνοή, νέον αἷμα, νέαι θυσίαι, διὰ τὴν δημιουργίαν πραγματικοῦ Συναγερμοῦ, ἀνταξίου τῆς μεγάλης ὑποθέσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος. Κατὰ πρῶτον δὲ λόγον Συναγερμὸς σημαίνει ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ μία πρωτεύουσα εὐζωοῦσα, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ κόκκινοι λύκοι οὐρλιάζουν ὀλίγα χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀττική. Συναγερμὸς κυρίως σημαίνει ὕψωσις τοῦ Ἐθνικοῦ φρονήματος καὶ συναίσθησις μιᾶς καθολικῆς εὐθύνης τοῦ συνόλου τοῦ Ἔθνους διὰ τὴν τύχην τῆς Ἑλλάδος.

> ***Μόνον ἡνωμένοι καὶ ἀδελφωμένοι ὅλοι οἱ Ἕλληνες θὰ ἀντιμετωπίσωμεν νικηφόρως τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας.***

Ἤδη ἡ μάχη ἤρχισε καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Φυλὴ ἐξεκίνησε διὰ τὸν μεγάλον ἀγῶνα. Ἐμπρὸς ὅλοι μαζί, ὡς ἕνας ἄνθρωπος, διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Φυλῆς. Ὁ ἀγὼν μας εἶνε δίκαιος, εἶνε Ἐθνικός. Οἱ Ἕλληνες δὲν γίνονται δοῦλοι τῶν Σλαύων. Ἡ Ἑλλὰς θὰ σωθῇ καὶ πάλιν. Ἡ Νίκη εἶνε βεβαία. Καὶ ὁ ἀθάνατος Ἑλληνικὸς παιὰν ἠχεῖ ἐκ νέου τὸ ἱερὸν πρόσταγμα τὰ ἀπὸ βάθη τῶν αἰώνων:

Τὸ Ἔθνος εἰς τὰς ἐπάλξεις!

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ